RICHARD BRAUTIGAN

Babili Düşlemek

6[45]

Richard Brautigan
Babili Düşlemek

Dreamig of Babylon

türkçesi: çetin şan, banu ırmak

Richard Brautigan

(1935,Washington,Takoma - I984,Bolinas, Marin County)

Beat kuşağı ile 60'ların karşı-kültürü arasında köprü kuran yazarlardan biri olan Brautigan, 19 yaşında Frisco'ya yerleşmiş ve Beat ekibinin şiir toplantılarına takılmaya başlamıştı. Beat olayının belli başlı adamlarıyla tanıştığı bu dönemde sadece şiir yazıyordu. Kendi parasıyla yayınlattığı kitaplarını sokaklarda satıyor, bazen de güzel kızlara armağan ediyordu.

1961 yılında karısı ve çocuğuyla birlikte ikinci elden satın aldığı bir Plymouth'ın arkasına taktığı karavanla, Idaho nehirlerinin kıyılarında kurduğu kamplarda yazmaya başladı. Doğaya duyduğu derin saygı ve doğanın bağrında münzevi hayatı seçişi onu Amerikan pastoral geleneğine bağlayacaktı

60larda yazdığı ve dönenim ruh halini yansıtan romanlarıyla karşı-kültürün en popüler yazarlarından biri oldu. Beat'lerin Kuzebatılılar diye adlandırılan kolu içerisinde değerlendirilen Brautigan'ın romanlarını diğerlerinden ayıran aşın duyarlı olan ve kolay kırılan kahramanlarının dünyaya hakim olan kaos karşısında yalnızlığa çekilmeleridir. 70'lerin sonlarında büyük ölçüde okur kaybına uğradı ve ruhsal bir bunalımla birlikte alkol dozunu artırmaya başladı. O dönemde sadece Japonya'da popülerliğini koruyordu ve sözü geçen yılların büyük bölümünü Tokyo'da ve Montana'daki çiftliğinde geçirecekti.

1984 vılmda küçük bir balıkçı köyü olan.. Bolinas'a yerleşti. Eve kapandı. Uyuyamıyor ve sınırsızca içiyordu. Duyarlılığı bu hayatı kaldıramayacak kadar keskinleşmişti.

Dostlarıyla "ava çıkıyorum" diye vedalaştıktan 3 hafta sonra cesedi bir özel dedektif tarafından Bolinas'taki evinde bulundu. Başına kurşun sıkarak intihar etmişti.

iyi haberler, kötü haberler

2 Ocak 1942 günü, hem iyi, hem de kötü haberler getirdi.

Önce, iyi haberler: yetersiz olduğumu ve II. Dünya Savaşı'na asker olarak katılamayacağımı öğrenmiştim. Kendimi asla vatan hainiymişim gibi hissetmedim, çünkü beş yıl önce İspanya'da kendi II. Dünya Savaşı'mda mücadele ettim. Bunun kanıtı olarak kıçımdaki bir çift kurşun deliğini gösterebilirim.

Kıçımdan niye vurulduğumu asla anlayamayacağım. Zaten bu, berbat bir savaş hikâyesiydi. Kıçınızdan vurulduğunuzu anlattığınızda, insanlar size bir kahraman olarak bakmaz. Sizi ciddiye almazlar ama bu, hiçbir şekilde benim problemim değildi. Amerika'nın geri kalanı için başlayan savaş, benim için bitmişti.

Şimdi de kötü haberler: Silahımda hiç kurşunum yoktu. Silahıma ihtiyaç duyduğum bir davayı daha yeni almıştım ama kurşunlarım tükenmişti. Daha sonra gün içinde ilk defa buluşacağım müşterim silahımla gelmemi istemişti; aklındaki şeyin boş bir silah olmadığını çok iyi biliyordum.

Ne yapacaktım?

Bir sentim bile yoktu ve San Francisco'daki kredim sıfırı tüketmişti. Kirası ayda sadece sekiz papel olduğu halde eylül ayında ofisimden ayrılmak zorunda kalmıştım ve artık işlerimi kirasını iki aydır ödeyemeden yaşadığım, Nob Hill'deki ucuz apartmanın giriş koridorundaki jetonlu telefondan hallediyordum. Ayda otuz papellik kirayı bile karşılayamıyordum.

Ev sahibem, benim için Japonlardan daha büyük bir tehtid oluşturuyordu. Herkes Japonların San Francisco'ya gelip tepelerden aşağı gidip gelen kablolu vagonları kullanmaya başlamalarını bekliyordu ama ben, inanın kıçımdaki ev sahibemden kurtulabilmek için Japonların bölgesine bile geçebilirdim.

Apartman merdivenlerinin tepesinde durup bana; "Kiram ne cehennemde, seni beleşçi herif!" diye bağırırdı. Her zaman, çimento

biriketleri için düzenlenen güzellik yarışmasında birincilik ödülünü kazanabilecek olan bedenini kaplayan dağınık bir bornoz giyerdi.

“Bütün ülke savaşta ve sen kahrolası kiranı bile ödeyemiyorsun!” Yanında Pearl Harbor’un ninni gibi kalacağı bir sesi vardı.

“Yarın,” diye yalan söylerdim ona.

“Yarın, g.tüne girsin!” diye yeniden bağırırdı.

Yaklaşık olarak altmış yaşlarındaydı, beş kez evlenmiş ve beş kez de dul kalmıştı: şanslı orospu çocukları. Apartmana nasıl sahip olduğuna gelince. Kocalarından biri bırakmıştı. Merced’in dışında yağmurlu bir gecede, arabası rayların üzerinden geçerken stop ettiğinde Tanrı ona bir iyilik yapmıştı. Seyyar bir fırça satıcısıydı. Tren, arabasına çarptıktan sonra, insanlar onun ve fırçalarının arasında hiçbir fark bulamamıştı. İnsanların, tabutunun içine onun parçaları olduğuna inanarak fırçalarının bir bölümünü de koyduklarını ve onlarla birlikte gömüldüğünü düşünüyorum.

Uzun süre önceki kiramı ödediğim o günlerde kadın bana oldukça dostça davranır ve dairesine kahve ve donut ikram etmek için davet ederdi. Ölü kocaları üzerine konuşmayı seviyordu, özellikle su tesisatçısı olanı hakkında. Onun sıcak su radyatörlerini ne kadar iyi tamir ettiğini anlatmaktan hoşlanıyordu. Onun hakkında konuşurken diğer dört kocası daima arka planda kalırdı. Sanki evlilikleri bulanık bir akvaryumda gerçekleşmiş gibiydi. Hatta tren çarpan kocası bile üzerinde konuşmaya çok fazla layık değildi, ama sıcak su radyatörlerini tamir eden kocası hakkında konuşmaya doyamıyordu. Sanırım kadının sıcak su radyatörünü de çok güzel tamir ediyordu.

Kadının sunduğu kahve her zaman çok hafif, donutlar da hafif bayat olurdu çünkü onları birkaç blok ilerdeki California Sokağı’nda bir fırından, bir önceki günün ucuzlamış malları arasından alırdı.

Bazen onunla oturur kahve içerdim, çünkü yapacak başka hiçbir şeyim olmazdı. İşler yeni aldığım bu dava dışında olabileceği kadar yavaştı ve fakat bir araba kazasına karışıp mahkeme dışında kapatılan hesaptan elde ettiğim bir miktar param vardı. Böylece, birkaç ay önce ofisimi bırakmış olmama rağmen kiramı hâlâ ödeyebiliyordum.

1941 Nisan’ında sekreterimin işten ayrılmasına izin vermiştim. Bunu yapmaktan nefret ettim. Benimle çalıştığı beş ay boyunca onu kovmaya çalışmıştım. Dost canlısıydı ama onunla güç bela iyi bir ilişki kurmuştum. Ofiste birkaç kez öpüşmüştük ama hepsi buydu.

Onu postalamak zorunda kaldıktan sonra bana ayrılacağını söyledi.

Bir akşam onu aradım; bana telefondan bazı keskin sözler fırlatmıştı: “. . . ve iyi öpüşemeyen biri olman dışında, sen berbat bir dedektifsin. Başka bir iş denemelisin. Otellerde oda hizmetçiliği senin için oldukça uygun olabilir.”

KLİK

İyi, peki...

Domuz gibi bir kıçı vardı zaten. Onu işe almamın tek nedeni Çin Mahallesi’nin bu tarafındaki en düşük ücretle çalışmasıydı.

Temmuz ayında ise arabamı sattım.

Neyse, işte şimdi de silahımın kurşunları yoktu, alacak param da yoktu, kredim yoktu ve rehin bırakılabilecek hiçbir şeyim yoktu. Açlık aniden Joe Louis* gibi mideme çalışmaya başladığı sırada San Francisco’da, Leavenworth Sokağı’ndaki ucuz apartman dairemde oturmuş bu olaylar üzerine düşünüyordum. Mideme üç sıkı sağ yumruk ve buzdolabına doğru yöneldim.

Bu büyük bir hataydı.

İçine baktım ve içindeki balta girmemiş orman bitkileri kaçmayı deneyince hızla kapattım. İnsanların benim durumumda nasıl yaşabileceklerini bilmiyordum. Apartman dairem o kadar kirliydi ki geçenlerde yetmiş beş vatlık ampüllerimi yirmi beş vatlık ampüllerle değiştirmiştim, böylece onları görmüyordum. Bu lüks bir şeydi, ama yapmak zorundaydım. Allahtan dairemde hiç pencere yoktu, yoksa gerçekten başım belaya girebilirdi.

Apartmanım öylesine loştu ki bir apartmanın gölgesi gibi görünüyordu. Hep böyle mi yaşamıştım, merak ediyordum? Demek istediğim, bir annem olmalıydı, bana çok para kazanmamı, kendime dikkat etmemi ve çoraplarımı değiştirmemi söyleyen biri olmalıydı. Ben de söylediklerini yapardım ama sanırım çocukken bir tür alıklığım vardı, anlayamazdım. Bunun bir nedeni olmalı.

Orada, buzdolabının yanında dikiliyor, bundan sonra aklıma sıkı bir fikir geldiğinde ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Kaybedeceğim neyim vardı ki? Kurşun alacak param yoktu ve açtım. Bir şeyler yemem gerekiyordu.

Ev sahibemin dairesine gitmek için merdivenlere yöneldim.

Kapıyı çaldım.

Bu, onun dünyada bekleyebileceği son şeydi, çünkü bir aydan fazla bir süredir, bir yılan balığı gibi ondan sıyrılmaya uğraşıyor ama her seferinde

onun küfür ve lanet ağına yakalanıyordum.

Kapıyı açtığında, orada, karşısında dikilenin ben olduğuma inanamadı. Kapı tokmağından elektrik çarpıyormuş gibi bir hali vardı. Tam anlamıyla dili tutulmuştu. Bu avantajı sonuna kadar kullandım.

“Evreka!” diye bağırdım suratına karşı. “Kirayı ödeyebilirim! Binayı satın alabilirim! Bunun için kaç para istiyorsun? Yirmi bin nakit, yeter mi! Gemim geldi! Petrol! Petrol!”

Kafası öylesine karışmıştı ki beni dairesine aldı, oturmam için bir sandalye gösterdi. Hâlâ ağzından tek bir sözcük bile çıkmamıştı. Onu gerçekten haklamıştım. Kendime inanmakta zorlanıyordum.

Onun dairesine girmiştim.

“Petrol! Petrol!” diye bağırmaya devam ediyordum, ardından topraktan petrol fışkırma hareketleri yapmaya başladım. Gözlerinin önünde tamamen petrole dönüştüm.

Oturdum.

O da karşıma oturdu.

Ağzı hâlâ tutkalla yapışmış gibiydi.

“Amcam, Rhode Island’da petrol buldu!” diye ona bağırdım. “Yarısı benim. Zenginim. Senin apartman dediğin bu pislik yığınına yirmi bin nakit veriyorum! Yirmi beş bin!” diye bağırıyordum. “Seninle evlenmek ve küçük apartmanlardan oluşan kocaman bir aile yaratmak istiyorum! Evlilik belgemizi, bir YERYOK tabelasının üzerine bastırmak istiyorum!”

İşe yaradı

Bana inandı.

Beş dakika sonra elimde bir fincan çok hafif kahve tutuyor ve bayat bir donut’u çiğniyordum. Kadın da benim adıma ne kadar çok sevindiğini anlatıyordu. Ona petrol payımın ilk milyon doları elime ulaştığında gelecek, yani hafta binayı satın alacağımı söyledim.

Dairesinden ayrıldığımda açlığım hafiflemiş, kiracılığımın bir hafta daha süreceği kesinleşmişti; elimi sıktı ve “Sen iyi bir çocuksun. Rhode Island’da petrol, ha!” dedi.

“Evet, öyle,” dedim. “Hartford yakınlarında.”

Gidip silahıma biraz kurşun almak için beş dolar isteyecektim ama onu yalnız bırakmamın daha iyi olacağını düşündüm.

Ha, ha.

Espiriyi anladınız mı?

babil

Daireme doğru merdivenleri inerken Babil’i düşlemeye başladım. Bu çok önemliydi, çünkü bir şeyler yolunda giderken Babil’i hiç düşülemezdim. Babil’i düşlemeye başladığım zaman, ben bir şey anlamadan saatler geçip giderdi.

Daireme girip oturabilirdim, ama bu aniden gece yarısının gelmesi demekti ve yaşamımı yeniden toparlamak için dayandığım son noktayı da kaybedebilirdim, üstelik şu anda bana gereken en acil şey silahım için biraz kurşundu.

Şu anda dünyada en son ihtiyacım olan şey Babil’i düşlemeye başlamamdı.

Birkaç kurşuna ulaşmama yetecek bir süre için Babil’i geriye itmeliydim. Küflü, keyifsiz, mezar gibi kokan apartmanın merdivenlerinden inerken Babil’i kolumun ulaşabileceği bir noktada tutmak için cesurca bir çaba harcadım.

Birkaç saniye için konuya girip çıktım ve ardından Babil, gölgelerin arasına karışarak benden uzaklaştı.

Biraz hüzünlenmiştim.

Babil’in gitmesini istemiyordum.

oklahoma

Daireme gittim ve silahımı aldım. Paltomun cebine koyarken, bu şeyi bir gün temizlemeliyim, diye düşündüm. Belki bir tane de omuz askısı da almalıydım. Böylece çok daha iyi bir etki uyandırabilir ve daha fazla dava alabilirdim.

Birkaç kurşun yürütmek adına San Francisco’ya inmek için dairemden çıkarken ev sahibim merdivenlerin başında dikilmiş beni bekliyordu.

Tanrım, diye düşündüm. Aklı başına gelmişti. Kulaklarımı bombalayacak, yaşamımı yeniden yeryüzündeki cehenneme fırlatacak kocaman bir küfür sağanağı bekliyordum, ama olmadı. Sadece orada dikilmiş, yüzümde donuk bir gülümsemeyle binadan ayrılmamı izliyordu.

Tam ön kapıyı açarken konuştu. Sesi nerdeyse çocuksuydu. “Niçin Oklahoma’daki petrol kuyularında değil?” dedi. “Oklahoma’da çok petrol var.”

“Teksas’a çok yakın,” diye cevap verdim. “Otoyolun altından tuzlu su akıyor.”

Bu onu bitirdi.

Cevap yoktu.

Harikalar Diyarı’ndaki Alice gibi görünüyordu.

kaktüs sisi

Kurşun satın almak için gereken parayı bulabileceğim hiç bir yer yoktu, bu yüzden her zaman kurşun bulunan bir yere gitmeye karar verdim: bir polis karakoluna.

Keamy Sokağı'ndaki Adalet Sarayı'na doğru yürümeye başladım. Orada iyi tanıdığım ve bir zamanlar çok yakın arkadaş olduğum bir dedektif vardı, onu görüp biraz kurşun ödünç alabilirdim.

Müşterimle buluşup biraz avans alana kadar belki bana altı adet kurşun ödünç verebilirdi. Onlarla Powell Sokağı'ndaki bir radyo istasyonunun önünde buluşmam gerekiyordu. Saat, şimdi öğleden sonra ikiydi. Biraz kurşun bulabilmek için dört saatim vardı. Saat altıda radyo istasyonunun önünde buluşacaktık, yapmamı istedikleri şeyi söyleyecekler ve sonra onlardan biraz avans almayı deneyecektim, bunun dışında, müşterilerimin kim olduğu veya ne yapmamı isteyecekleri konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu.

Sonra ev sahibeme birkaç dolar verecek ve ona, benim için milyonlarca dolar getirecek olan zırhlı arabanın, Phoenix, Arizona civarında bir yerde kaktüs sisine yakalanıp kaybolduğunu, ama bunun için üzülmemesi gerektiğini, sisin bir gün mutlaka kalkacağını, ardından paranın yola koyulacağını söyleyecektim.

Eğer bana kaktüs sisinin ne olduğunu sorsaydı, onun en kötü sis türü olduğundan, çünkü keskin dikenlerinin olduğundan bahsedecektim. Dikenleri yüzünden sisin içinde hareket etmenin çok tehlikeli bir durum yarattığım, yapılacak en iyi şeyin, sis kalkana kadar olduğun yerde bekletmek olduğunu söyleyecektim.

Milyonlarca dolar, sisin kalkışını bekliyordu.

kız arkadaşım

Adalet Sarayı'na doğru hızlı bir yürüyüş olmuştu. San Franeisco'da yürümeye alışmıştım ve etrafta gözüm kapalı dolaşabiliyordum.

1941'e arabasız girmiştim ve şimdi, bir yıl sonra, tamamen ayaklarıma güveniyordum. Yaşamın inişleri ve çıkışları vardır. Benim yaşamımsa şu anda sadece yukarı çıkabilirdi. Benden daha aşağıya inmiş olan tek şey ölü bir adamdı.

San Francisco'da soğuk ve rüzgârlı bir gündü ama Nob Hill'den aşağıya, Adalet Sarayı'na doğru yürümekten hoşlanmıştım.

Çin Mahallesi'ne yaklaştığımda Babil üzerine düşünmeye başladım ama hemen zihnimi bir çadır gibi kaplayan düşünceleri uzaklaştırmayı başarabildim. Sokakta oynayan birkaç Çinli çocuk gördüm. Çocukların ne tür bir oyun oynadıklarını hayal etmeye çalıştım. Çocuklara yoğunlaşarak, bir yük treni gibi üzerime doğru gelen Babil'i uzaklaştırabildim.

Ne zaman bir şeyler yapmaya kalksam, Babil üzerime gelmeye başlardı ve ben de onu kendimden uzak tutmak için herhangi bir şey üstüne yoğunlaşırdım. Bu her zaman için çok zor bir şey olmuştur, çünkü Babil'i düşlemeyi gerçekten çok severdim; orada güzel bir kız arkadaşım vardı. Bunu kabullenmek çok zor ama ondan, gerçek kızlardan olduğundan daha çok hoşlanırdım. Her zaman, Babil'deki kız arkadaşım kadar ilgimi çekecek bir kızla karşılaşmayı istemişimdir.

Bilmiyorum.

Belki bir gün.

Belki de asla.

çavuş rink

Çinli çocukların oyununun ardından, Babil'i uzak tutmak için dedektif arkadaşımı düşünmeye başladım. Çavuştu ve adı Rink'ti. Çok sert bir polisti. Onun sertlik konusunda dünya rekoruna sahip olduğunu düşünürdüm. Suratınızın ortasında bir tokat gibi patlayan ve geride geçici bir dövme gibi beş parmağının izini bırakan mükemmel bir ifade taşırdı. Bu ifade eğer onunla çok sıkı bir işbirliğine girmezseniz daha sonra olabilecekleri anlatan dostça bir selamdır.

Rink ile ikimizin de polis kuvvetlerine katılmaya uğraştığımız 1936 yılında tanışmıştım. Polis olmak istiyordum. Zamanla çok iyi arkadaş olduk. Final imtihanını da geçmeyi becerebilseydim eğer, şimdi polis kuvvetlerinde birlikte olabilir, cinayet çözümlerinde ortak çalışabilirdik. Derecem çok yakındı. Polis olmaktan sadece beş puan uzaktaydım.

Babil'i düşlemek sahip olduğum en iyi şeydi. İyi bir polis de olabilirdim. Sadece Babil'i düşlemeyi durdurabilseydim. Babil benim için keyif verici bir şey; aynı zamanda da bir lanet olmuştur.

Testin son yirmi sorusunu cevaplamadım. Bu yüzden başarısız oldum. Herkes soruları cevaplayıp polis olurken, ben sadece orada oturup Babil'i düşledim.

adalet sarayı

Adalet Sarayı'nın görünüşüyle asla gerçekten ilgilenmemiştim. Devasa, mezar gibi, karanlık görünüşlü bir binaydı ve içi daima çürük mermer gibi kokardı.

Bilmiyorum.

Belki de sadece benimle ilgili bir şeydi.

Galiba.

İlginç bir şey daha: Adalet Sarayı'nda en azından yüzlerce kere bulundum ve oradayken asla Babil hakkında düşünmedim bu yüzden biraz da işime geliyor.

Asansöre binerek dördüncü kata çıktım ve dedektif arkadaşımı cinayet departmanındaki masasında otururken buldum. Arkadaşım neyse, gerçekten tam olarak ona benziyordu: cinayet davalarını çözmekle ilgilenen çok sert bir polis. Ağız sulandırıcı bir cinayetten daha çok sevdiği tek şey, soğana boğulmuş bir sığır filetosuydu.[1] Otuzlarının başlarındaydı ve Dodge kamyonet gibi bir yapısı vardı.

Farkına vardığım ilk şey, omuz askısının içinde rahatça dinlenen güzel görünüşlü .38'lik polis silahıydı. Özellikle silahın içindeki kurşunların cazibesine kapılmıştım. Onların altı tanesine birden sahip olmak isterdim ama üç tanesine de razıydım.

Çavuş Rink, büyük bir dikkatle bir mektup açacağını inceliyordu.

Bakışlarını kaldırdı.

"Hoş bir tesadüf," dedi.

"Bir mektup açacağı ne işine yarar ki?" dedim, onun tarzında konuşarak. "Sen de bilirsin ki okumak, senin yeteneklerinden biri değil."

"Hâlâ pis resimler satıyor musun?" dedi, gülümseyerek. "Sevgililer gününde Tijuana'ya gidenler için? Köpek âşıkları için?"

"Hayır," dedim. "Hepsini polislere sattım. Bir tane bile bırakmadılar."

1940'da Treasure Island'da Dünya Fuarı'nın olduğu zamanlarda özel dedektiflik işi çok yavaşlamış ve ben de turistlere birkaç "sanat" fotoğrafı satarak ek gelir elde etmek zorunda kalmıştım.

Çavuş Rink, bu konuda benimle şakalaşmaktan daima hoşlanmıştır.

Hayatım boyunca iftihar edemeyeceğim bir sürü iş yapmıştım ama, en berbatını yaptığım zaman bile asla şu anki kadar yoksul değildim.

"Bu bir cinayet silahı," dedi Rink, mektup açacağını masasının üzerine bırakırken. "Bu sabah erken saatlerde bir fahişenin sırtında bulundu. Hiçbir ipucu yok. Sadece kadının kapı ağzındaki bedeni ve bu."

"Katilin kafası karışıkmış," dedim. Biri onu kırtasiyeye götürüp, bir mektup zarfıyla bir orospunun arasındaki farkını gösterse iyi olurdu."

"Evet, oğlum" dedi Rink, başını sallayarak.

Mektup açacağını yeniden eline aldı.

Yavaşça elinin içinde çevirdi. Silahım için gereken kurşunlara en ufak bir yakınlaşma bile sağlamayan cinayet silahıyla oynamasını izliyordum.

"Ne istiyorsun?" dedi, beni görmek için bakışlarını yukarı kaldırma zahmetine bile girmeden gözlerini mektup açacağına dikmişti. "Biliyorsun, son seferinde sana bir papel ödünç vermiştim, bunun yeterli olduğunu söylemiştim, öyleyse şimdi ne istiyorsun? Golden Gate Köprüsü'ne nasıl gidileceği ve nasıl atlanacağı üzerine birkaç temel bilgi vermenin dışında senin için ne yapabilirim? Özel dedektif olduğun gibi aptalca bir fikirden, ücretli bir iş bulmaktan ve beni rahatsız etmekten ne zaman vaz geçeceksin? Şu anda bir savaş var. Herkese ihtiyaç duyuyorlar. Orada yapabileceğin bir şeyler olmalı."

"Yardımına ihtiyacım var," dedim.

"Hay sıçıyım," dedi sonunda gözlerini kaldırarak. Mektup açacağını bıraktı, elini cebine attı ve bir avuç bozuk para çıkardı. Dikkatle iki yirmi beş sentlik, iki on sentlik ve bir beş sentlik ayırdı. Onları masanın üzerine koyarak bana doğru sürdü.

"İşte," dedi. "Geçen yıl beş dolarlık bir adamdın, ardından bir dolara düştün. Şimdi yetmiş beş sentliksin. Bir iş bul. Tamı aşkına. Yapabileceğin bir şeyler olmalı. Tek bir şeyden eminim: bu iş dedektiflik değil. Tek çorap giyen bir dedektifi çok fazla insan kiralamak istemez. Onları tek elin parmaklarıyla sayabilirsin."

Rink'in farkına varmamasını umuyordum, ama şüphesiz fark etmişti. Sabah giyinirken Babil hakkında düşünüyordum ve Adalet Sarayı'na doğru yürümeye başlayana dek, sadece tek ayağıma çorap giydiğimin farkına varmamışım.

Rink'e yetmiş beş sente ihtiyacım olmadığım söyleyecektim, şüphesiz ihtiyacım vardı, gerçekte istediğim şey silahım için birkaç kurşundu.

Durumu değerlendirmeye çalıştım.

Seçeneklerim sınırlıydı.

Yetmiş beş senti alabilir ve oyunda öne geçebilirdim ya da: “Hayır, para istemiyorum. İstediğim şey, silahım için birkaç kurşun,” diyebilirdim.

Eğer yetmiş beş senti alır ve sonra ondan kurşun istersem, gerçekten parasını çarçur etmiş gibi hissedebilirdi. Çok dikkatli olmalıydım, çünkü önceden de dediğim gibi: O benim arkadaşımdı. Benden hoşlanmayan insanların ne tipte olduklarını tahmin edebilirsiniz.

Masanın üstündeki yetmiş beş sente baktım.

Sonra, North Beach’de yaşayan, tanıdığım küçük bir suçluyu hatırladım. Hatırladığım kadarıyla bir zamanlar onun bir silahı vardı. Belki de hâlâ vardı ve ondan silahım için gereken kurşunları alabilirdim.

Yetmiş beş senti aldım.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Rink içini çekti.

“Şimdi kımıldat kıçını” dedi. “Seni bir daha gördüğümde, bir işi ve eski dostu Rink’e seksen üç dolar yetmiş beş sent borcunu ödeme isteği olan bir adama bakmak istiyorum. Seni şu ankine benzeyen herhangi bir durumda görürsem, serserilikten tutuklarım ve en az otuz gün yersin. Şimdi kendini toparla ve buradan s.ktir git.”

Onu mektup açacağıyla oynarken bıraktım.

Mektup açacağı, belki ona öldürülmüş fahişenin davasını çözmekte yardımcı olacak bir fikir verebilirdi.

Ya da, belki de, onu alır ve kıçına sokabilirdi.

adolf hitler

Adalet Sarayı'ndan ayrılarak Telegraph Hill'de oturduğunu bildiğim ve silahım için birkaç kurşun alabileceğim küçük suçluyu görmek üzere North Beach'e doğru yürümeye başladım.

Green Sokağı'nda bir apartmanda yaşıyordu.

Şansıma küçük hırsız evde değildi. Kapıyı annesi açtı. Onunla daha önce hiç karşılaşmamıştım ama hakkında çok fazla şey anlattığı için annesi olduğunu anlamıştım. Kadın bana baktı ve "O artık doğru yola girdi. Burdan git. O artık iyi bir çocuk. Bir yerleri soymak için başka birini bul," dedi.

"Ne?" dedim.

"Anlarsın," dedi. "Artık senin gibi heriflerle herhangi bir şey yapmak istemiyor. Şimdi kilisede. Saat altı ayininde."

Altmışlarında kısa boylu, yaşlı bir İtalyan kadınıydı. Beyaz bir önlük giymişti. Sanırım benim ne tipte bir insan olduğumu yanlış anlamıştı.

"Orduya katılacak," dedi. "Yapabilir, biliyorsun. Büyük belalara asla karışmamıştı. Sadece küçük şeyler. Onu bu hale getirenler senin gibi adamlar. Adolf Hitler ile savaşacak. O, orospu çocuğuna gününü gösterecek."

Sonra kapıyı kapatmaya başladı.

"Buradan defol git!" diye bağırdı. "Git orduya katıl! Kendin için

bir şeyler yap! Çok geç değil! Asker alma büroları hâlâ açık! Hiç deliğe girmediysen seni alacaklardır."

"Sanırım benim kim olduğumu anlayamadınız. Ben bir özel ÇAT!

Açıkça bir yanlış anlamaydı.

Şaşırtıcı.

Kadın, hırsız olduğumu düşünmüştü.

Sadece birkaç kurşun ödünç almaya gelmiştim.

hardal

Hâlâ kurşunum yoktu ve acıkmıştım. Ev sahibemden dilendiğim bayat donuttan aldığım besin hızla tarih olmak üzereydi.

Columbus Caddesindeki küçük bir İtalyan şarküterisine giderek bir Francala ekmeği içine salamlı, İsviçre peynirli ve bol hardallı bir sandviç aldım.

Böyle seviyordum: bol, çok bol hardallı.

Yetmiş beş sentimde kırk beş sentlik bir çöküntü yaratmıştı.

Artık otuz sentlik bir özel dedektiftim.

Sandviçimi yapan yaşlı İtalyan'ın çok ilginç bir görüntüsü vardı. Ya da ben onun öyle göründüğünü varsaydım, çünkü Babil'i düşünmeye başlamıştım; eğer 13 Ekim 1941'den bu yana sadece ilk müşterimden para kazanıyor olsaydım buna param yetmeyebilirdi.

Tanrım, ne yavan bir anlatım.

Bir boşanma davasıydı.

Yüz elli kiloluk koca, yüz elli kiloluk karısının üzerine olan malları istiyordu. Adam kadının aylak aylak dolaştığını ve yüz elli kiloluk bir otomobil tamircisiyle birlikte olduğunu düşünüyordu. Öyle bir çeşit dava işte. Kadın her çarşamba öğleden sonra adamın garajına gidiyor, adam da onu otomobil kaportasının üzerinde düzüyordu. Korkunç fotoğraflar çekmiştim. Bu iş fotoğraf makinemi rehin vermeden önceydi. Bir Buick'in arkasından fırlayıp çıktığım zaman yüzlerindeki ifadeyi görmeliydiniz ve fotoğrafları çekip uzaklaştım. Adam ani bir hareketle kadından ayrıldığı zaman kadın da doğruca yere yuvarlandı ve filin üzerine düşen asansör gibi bir ses çıkarttı.

"Üzerine biraz daha hardal koyun," dedim.

"Sen hardalı çok seviyorsun," dedi yaşlı İtalyan. "Sade hardallı sandviç isteyebilirsin." Bunu dediğinde güldü.

"Belki sonraki müşterin hiç istemez," dedim. "O, hardaldan nefret eden birisi olabilir. Bu işe dayanamayacaksın. Yakında Çin'i boylarsın."

“Öyle olmasını umuyorum,” dedi. “İşi bırakıcam. Sandviç yapmak yok.”

Bu yaşlı İtalyan tıpkı Rudolf Valentino’ya benziyordu, eğer Rudolf Valentino sandviç yapan ve sandviçlerinde çok fazla hardal olmasını isteyen insanlar hakkında yakman yaşlı bir İtalyan olsaydı.

Hardalı sevmenin nesi yanlıştı.

On altı yaşındaki kızları da sevebilirdim.

bela lugosi

Sandviçimi yiyerek Columbus Caddesi'nden aşağıya doğru yürüyüp morga yöneldim. Birkaç kurşun bulabileceğim başka bir yer hatırlamıştım. Zor bir işti ama bugünlerde sabahları uyandığım andan itibaren başlayan her şey zordu. Acayiplikler, sidik torbamın yarısı bile boşalmadan uzun uzun ayakta işediğim sabah işemelerinden başlıyordu, ne dediğimi anlıyorsunuz değil mi?

Morgda çalışan bir arkadaşım vardı. Masasında daima bir silah bulundururdu. Bunu ilk öğrendiğimde çok tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Demek istediğim, ölülerle dolu bir cehennemde silaha neden ihtiyacınız olsunki? Bela Lugosi ve arkadaşlarından bazılarının, İgor gibi, mekâna zorla girip birkaç cesedi yaşama geri döndürmeleri, ardından da sıvışmaları gibi bir ihtimal çok zayıftı.

Bir gün arkadaşıma silahı sordum.

Birkaç dakika hiçbir şey söyleyemedi.

Gerçekten konu üzerine düşünüyordu.

"Buraya şu baltalı katil cesedini getirdiler," dedi sonunda. Yirmi yıldır her cuma, bodrum katındaki evinde toplanıp kâğıt oynadıkları oyun arkadaşlarının tümünün kafasını kestikten sonra polis tarafından vurulmuş. Polis bedenine sekiz kurşun gömdüğünde sokakta elinde baltasını sağa sola savurarak koşuyormuş. Polis onu buraya getirdiğinde, gerçekten ölmüş gibi görünüyordu, ama işler yolunda gitmedi. Aniden ayağa kalkıp eliyle kafamı parçalamaya kalkıştığı sırada onu soğutucuya koyuyordum. Hâlâ elinde bir balta olduğunu düşünüyordu.

Kafasının üstüne bir otopsi tepsisiyle vurdum ve bu onu sakinleştirdi. Polisleri aradım, geldiklerinde adam sahiden ölmüştü.

"Bu olay, utanç verici bir durum yarattı, çünkü polisler bana inanmamıştı. İçtiğimi veya rüya gördüğümü düşünüyorlardı.

" 'Hayır,' dedim. 'Sizler buraya ölmemiş birini getirdiniz. Demek istediğim, o orospu çocuğu hâlâ yaşıyordu.'

“Sonra onlarla birlikte gelen arkadaşın Rink, ‘Tahta-bacak, sana bir soru sorabilir miyim?’ dedi.

“‘Tabii,’ dedim.

“ ‘Tüm istediğim, bu soruya elinden geldiği kadar doğru cevap vermen. Tamam mı?’

“‘Tamam’ dedim. ‘Çıkar baklayı ağzından.’

“‘Piçin üstünde bir sürü kurşun deliği gördün mü?’

“‘Evet,’ dedim.

“‘Şimdi ölü mü?’

“Hepimiz cesedin etrafında dikiliyorduk. Üstünde o kadar fazla kurşun deliği vardı ki durum çok saçmaydı.

“ ‘Evet,’ dedim.

“‘Onun ölü olduğuna emin misin?’

“ ‘Kesin,’ dedim.

“‘Kesin mi?’ diye sordu Rink.

“ ‘Kesin,’ dedim.

“‘Peki, o zaman olanları unut,’ dedi.

“‘Bana inanmıyor musunuz?’ dedim.

“ ‘Sana inanıyoruz,’ dedi. ‘Fakat olaydan, başka kimseye bahsetme. Karma bile söylememelisin. ’

“‘Evli değilim,’ dedim.

“‘Daha iyi bir neden olamaz.’

“ Sonra da çekip gittiler.

“Gitmeden önce hepsi birden bana uzun ve anlamlı bir bakış fırlattı. Mesajı almıştım ama o orospu çocuğu gerçekten canlıydı, bu yüzden buraya gelen bütün o ölü katiller, banka soyguncuları ve manyaklara ikinci bir şans daha vermemeye karar verdim. Ölü olmadıklarını asla bilemezsiniz. Rol yapıyor olabilirler veya baygın ya da başka bir şey olabilirler ve sonra aniden saldırabilirler, bu yüzden bir silah alıp, onu burada masamda bulundurmaya başladım. Artık hazırlıklıyım. Gelecek sefere: BANG!”

Böylece bana gereken kurşunları nereden bulacağımı anlamış oldunuz.

Onları morgda çalışan ve etraftaki ölü insanları vurmak için bir silah bulunduran arkadaşım Tahta-bacak’tan alacaktım.

1934

Aniden, bir telefon konuşması yapmam gerektiğini hatırladım, fakat hiç beş sentim olmadığı için yapamamıştım, ama artık vardı, teşekkürler Çavuş Rink; bir telefon kulübesinin önünde durup telefon ettim.

Konuşmam gereken kişi evde yoktu ve telefon beş sentimi geri vermedi. Ona yumruğumla altı kez vurdum ve orospu çocuğu dedim. İkisi de işe yaramadı. Sonra ahizeye bir parça hardalın bulaştığını fark edince kendimi biraz daha iyi hissettim.

Daha sonra yeniden telefon edebilirdim ama her işe burnunu sokan yetmiş beş sentim, eriye eriye yok olmuştu. Eğer bu gülünecek bir mesele olsaydı çok eğlenceli olabilirdi.

En azından artık aç değildim.

İşin keyifli yanından bakmayı sürdürdüm.

Bunun beni sinirlendirmesine izin veremezdim.

Eğer bu beni gerçekten sinirlendirirse hemen Babil hakkında düşünmeye başlarım, ardından durum daha da kötüleşir, çünkü Babil hakkında düşünmeye başladığım zaman, başka hiçbir şey yapamam, sadece Babil hakkında düşünürüm ve tüm yaşamım parçalara ayrılır.

İşte, Babil hakkında düşünmeye başladığım 1934’den beri geçen son sekiz yıl içinde işlerin böyle oluşunun nedeni bu.

sarışın

Merchant Sokağı'ndaki Adalet Sarayı'nın hemen arkasında bulunan morga doğru yürürken genç bir kadın ağlayarak yola fırladı. Kürk palto giymişti. Oldukça zevkli bir kadın gibi gözüküyordu. Kısa sarı saçları, uzun burnu vardı, ağzı o kadar hoş görünüyordu ki dudaklarım sızlamaya başlamıştı bile.

Uzun zamandır kimseyi öpmemiştim. Cebinizde hiç paranız yoksa ve benim gibi siktiri boktan bir herifseniz öpecek birini bulmanız çok zordur.

Pearl Harbour'un bir gün öncesinden beri kimseyi öpmemiştim. O gün öptüğümse Mabel'di. Hiçbir şey olmayınca yaşam boyu sürecek aşkımı araştırmaya başladım. Demek istediğim, kesinlikle hiçbir şey olmadı: sıfır.

Sarışın, merdivenlerden aşağı inerken bana baktı. Beni tanıyormuş gibi bakmıştı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece ağlamayı sürdürdü.

Omzumun üstünden, arkamda başka biri var mı diye baktım, kız ona bakıyor olabilirdi ama morga giren tek insan bendim, o halde baktığı ben olmalıydım. Bu tuhaftı.

Etrafımda dönerek kızın yürüyüp gitmesini izledim.

Kaldırımın kenarında durdu, özel şoförü olan 16 silindirli siyah bir Cadillac LaSalle limuzin kadına doğru yanaştı, kadın arabaya bindi. Sanki arabanın nereden çıktığı belli değildi. Orada değildi ve birden orada olmuştu. Araba uzaklaşırken kadın camdan dışarıya, bana bakıyordu.

Şoförü, çok iri yarı ve kaba görünümlüydü. Jack Dempsey'e benzeyen bir yüzü ve kalın bir ensesi vardı. Yüzünde sanki anneannenizle on tur yapıp onun bütün mesafeyi gittiğinden emin olmak çok hoşuna gitmiş gibi bir ifade vardı. Daha sonra kadını beş litrelik kavanoz içinde eve götürebilirdiniz.

Limuzin uzaklaşırken şoför döndü ve eski arkadaşmışız ya da başka bir şeymişiz de, bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi koca bir gülümseme fırlattı.

Onu daha önce hiç görmemiştim.

“özel”

Morgdaki arkadaşım Tahtabacak’ı, otopsi odasında taş bir masanın üzerinde yatan bir kadın cesedinin ölü memelerine dik dik bakarken buldum, kadının özel otopsisi için beklediği çok açıktı. Dünyadayken buna ancak bir kere sahip olursunuz.

Kendini kadının memelerine bakmaya tamamen kaptırmıştı.

Güzel görünümlü bir kadındı ama ölüydü.

“Senin için biraz geç değil mi?” dedim.

“Ah, ‘Özel’ ” dedi, Tahtabacak. “Hâlâ açlıktan ölmedin mi? Senin bedenini bekliyordum.”

Tahta-bacak, bana hep “Özel” derdi. Özel dedektifin kısaltılmışı.

“Şansım dönüyor,” dedim. “Bir müşterim oldu.”

“Bu çok komik,” dedi Tahta-bacak. “Bu sabah gazeteyi okudum ama bölge tımarhanesinden, herhangi birinin kaçtığı hakkında bir habere rastlamadım. İnsan niye seni seçsin ki? San Francisco’da gerçek dedektifler var. Telefon rehberinde hepsi yazıyor”

Tahta-bacak’a ve ardından genç kadının cesedine baktım. Hayattayken çok güzel biri olmalıydı. Ölüydü, ölü gibi görünüyordu.

“Eğer birkaç dakika önce gelseydim, seni kız arkadaşının üzerine eğilmiş olarak göreceğimi düşünüyorum,” dedim. “Bunu ara sıra canlı biriyle denemelisin. Böylece onları düzdüğün zaman soğuk algınlığına yakalanmazsın.”

Tahta-bacak gülümsedi, ölü kadına hayranlıkla bakmayı sürdürdü.

“Mükemmel bir beden,” dedi, iç çekerek. “Tek kusuru sırtındaki beş inç derinliğindeki delik. Biri ona bir mektup açacağı saplamış. Gerçek bir suç.”

“Mektup açacağıyla mı bıçaklanmış?” diye sordum. Kafamda bir zil çalmıştı ama tam kavrayamamıştım. Bu bana biraz tanıdık geliyordu.

“Evet, o gecelerin kadını. Onu bir kapı ağzında bulmuşlar. Ne büyük bir yetenek kaybı.”

“Hiç yaşayan bir kadınla yatağa girdin mi?” dedim. “Annen senin böyle şeyler yaptığını öğrenirse ne düşünür?”

“Annem bir şey düşünmez. Hâlâ babamla birlikte yaşıyor. Ne istiyorsun ‘Özel’? Kredinin hiç iyi olmadığını biliyorsun, ama eğer uyumak için bir yer istiyorsan, soğuk hava deposunda boş bir yer var, seni bekliyor, ya da seni burada bir yere tıkıştırabilirim.” Kafasını, duvarın içine gömülmüş, dört cesedin sığmasına yetecek genişlikte korkunç görünüşlü bir buzdolabına doğru çevirdi.

Ölülerin çoğu “soğuk hava deposu”nda tutuluyor, sadece özel olan birkaçı otopsi odasında bekletiliyordu.

“Teşekkürler, ama uyurken bir sapığın beni izlemesini hiç istemem.”

“Öyleyse, bir kahveye ne dersin” diye sordu Tahta-bacak.

“Olur,” dedim.

Otopsi odasının köşesinde duran masasına geçtik. Masada portatif bir ısıtıcı vardı. Kendimize demlikten biraz kahve doldurduk ve oturduk.

“Pekâlâ, ‘Özel’, dökül bakalım. Buraya benden ödünç aldığın elli doları geri vermek için gelmedin. Öyle değil mi? Öyle,” diye kendi kendisini cevapladı.

Kahveden bir yudum aldım. Kahvenin sanki ceset dostlarından birinin göt deliğinden çıkarmış gibi, bir tadı vardı. Bunu söyleyecektim ama fikrimi değiştirdim.

“Birkaç kurşuna ihtiyacım var,” dedim.

“Ah, oğlum,” dedi. “Bir daha söyle.”

“Bir dava aldım, bir müşteri, nakit para, ama bu iş için biraz kurşun gerekiyor?.”

“Bir silah mı taşıyorsun?” dedi. “Bu tehlikeli değil mi?” “Savaştaydım,” dedim. “Bir askerdim. Yaralandım. Ben bir kahramanım.”

“Hass.ktir! İspanyadaki lanet olası komünistler için savaştın ve götünden vuruldun. Önceden düşünseydin. Götünden nasıl vuruldun, sen?”

Konuşmayı asıl konuya döndürdüm. Bütün günümü burada bu şakacıyla geçiremezdim.

“Altı tane kurşuna ihtiyacım var,” dedim. “Silahım boş. Müşterimin boş silah taşıyan bir özel dedektif kiralamak isteyeceğini sanmıyorum. Sen canlanıp baltasıyla kafanı parçalamaya kalkışan cesetler için burada bir silah bulundurmuyor muydun?”

“Bu kadar bağırma,” dedi Tahta-bacak, odada başka kimse olmadığı halde etrafına bakındı. Baltalı katil hakkında kimseyle konuşmaması gerektiği üzerine Çavuş Rink’ten çok ciddi bir öğüt almıştı. Ben, konu hakkında konuşabileceği çok az insandan biriydim. Ondan ödünç para alıp

ödememeye başlayana kadar gerçekten çok yakın arkadaştık. Hâlâ arkadaşız ama o parasını geri istiyor ve bu da aramızda küçük bir tür duvar oluşturuyor. Ciddi bir sorun değil ama var. “Tamam,” dedim.

“Evet, burada bir tane var. Sen asla bilmiyorsun.”

“Öyleyse, bana biraz kurşun ödünç verir misin? Altı tane iyi olur.”

“Önce onluk ödünç almaya başlamıştın, sonra beşliğe döndün, ardından tekliğe ve şimdi de boktan silahımın kurşunlarım istiyorsun. Helal olsun. Sen bir kaybedensin. Gerçek bir kaybeden.”

“Bunu biliyorum,” dedim. “Ama biraz kurşuna ihtiyacım var. Gidip çalışabilmem için yeterli cephaneyi ödünç vermezsen, aldıklarımı sana nasıl ödeyebilirim ki?”

Tahta-bacak, hafiften bezmiş görünüyordu.

“Lanet olsun!” dedi. “Ama hepsini sana veremem. Etrafta yeniden oluşacak tuhaf olaylar için üç tanesini kendime ayırmalıyım.”

“Hâlâ, onun gerçek olduğunu mu düşünüyorsun, ha?” dedim. “Etrafı kolla, ‘Özel’ ” dedi, Tahta-bacak.

Etrafına bir daha bakındı. Hâlâ yalnızdık. Masasının çekmecesini çok dikkatle çekti, bir tabanca çıkardı. Silindirini açtı, üç kurşun alıp bana verdi. Sonra tabancayı yerine koydu.

“Beleşçi,” dedi.

Elimdeki kurşunlara bakıyordum. Aslında onlara bakakalmıştım. “Sorun ne?” dedi.

“Bunlar kaç kalibrelik?” dedim.

“.32’lik,” dedi.

“Lanet olsun!” dedim.

.38’lik

“Senin bir .38’liğin mi var?” dedi Tahta-bacak.

“Nasıl anladın?”

“Bunu anlamak o kadar zor değil.”

“Şimdi ne yapacağım?” dedim.

“Neden kendine bir iş bulmuyorsun?” dedi Tahta-bacak. “Bir sürü insan çalışıyor. Cüzzam gibi bir şey değil ki bu.”

“Ama bir müşterim var,” dedim. “Gerçek bir müşteri.”

“Daha önce de müşterilerin olmuştu ve onlar seni kovmuştu. Bununla yüzleş dostum. Özel dedektiflik işinde hiç iyi değilsin. Eğer karım beni aldatıyor olsaydı bunu kiminle yaptığım bulması için senden önce Donald Amca’yı kiralardım, ve ben evli bile değilim. Şu Allahın belası silahın için neden biraz kurşun satın almıyorsun?”

“Hiç param yok,” dedim.

“Birkaç kurşun satın almaya yetecek kadar bile mi? Sadece bir iki dolara patlar.”

“Kötü bir dönem geçiriyorum,” dedim.

“Gördüğüm kadarıyla geçirdiğin tek iyi dönemin, geçen yıl birinin sana arabayla çarptığı dönemdi,” dedi Tahta-bacak. “Bazıları da kendilerine araba çarpmasını ve iki bacağının birden kırılmasını iyi şans saymazlar. ?”

“Şimdi ne yapacağım?” dedim.

Tahta-bacak başını salladı ve acıyla gülümsedi.

Masasının çekmecesini açtı, silahını aldı ve elime verdi.

“Eğer yüzlerini yıkarken birtakım ölü yabancılar canlanıp beni boğmaya kalkarlarsa, bu senin lanet olası hatan yüzünden olacak ve hortlayıp seni sık sık ziyaret edeceğim. Bir daha geceleri rahat uyuyamayacaksm. Dalgalanan çarşafımı göt deliğine sokacağım. Pişman olacaksm.”

Silahı ceketimin, içinde silah olmayan cebine koydum.

“Çok teşekkürler, Tahta-bacak,” dedim. “Sen gerçek bir dostsun.” “Sen tamamen s.kilmişsin,” dedi Tahta-bacak. “Yarın sabah, silahın buraya geri gelmesini istiyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedim, kendimi cebinde dolu bir silah olan gerçek bir özel dedektif gibi hissedederek. Şansım kesinlikle dönüyordu. Artık

kendi yoluma koyulmuştum.

sabah postası

Tahta-bacak, benimle ön kapıya kadar yürüdü. Tahta bacaklı bir adama göre oldukça hızlı ve nazikti. Bundan daha önce bahsetmiş miydim? Sanmıyorum. Bahsetmem gerekiyordu. İlginç bir durum; tahta bacaklı bir adam ölü insanlara bakıyor.

Sonra ona soracağım bazı şeyleri hatırladım.

“Hey, Tahta-bacak,” dedim. “Kısa bir süre önce buradan çıkan sarışını gördün mü? Kısa saçlı, kürk mantolu ve gerçekten hoş görünümlü.”

“Evet,” dedi. “Müşterilerimden birini ziyarete geldi. Güzel görünen biri ki, birileri sabah postalarını açmayı bekleyemeden, onu açmış.”

“Ne,” dedim.

“Mektup açma işi,” dedi.

“Mektup açacağı mı diyorsun?” diye sordum.

“Evet, bir mektup açacağıyla öldürülen kız. Sarışın onu gördü. Onun kız kardeşi olabileceğini düşündüğünü söyledi. Gazetede okumuş ama açıp baktığında başka kız olduğunu görmüş.”

“Bu komik,” dedim. “Kapıdan dışarı çıkarken ağlıyordu.”

“Bir şey bilmiyorum, ama yanımdan ayrıldığında ağlamıyordu. Çok duygusuzdu. Soğuk bir balık gibi,” dedi Tahta-bacak.

Mektup açacağı!

Şimdi hatırlamıştım.

Çavuş Rink, Tahta-bacak'ın ağzını sulandırdığım gördüğüm kızı öldüren mektup açacağıyla oynuyordu. Tahta-bacak bir mektup açacağından ilk kez bahsettiğinde kafamda bir tür zil çalmıştı ve bu oydu. Mektup açacağı bir cinayet silahıydı.

Özel bir neden olmaksızın bir yığın acemi rastlantı, diye düşündüm, ama benimle bir işleri yoktu.

“Hoşça kal,” dedim.

“Silahı yarın sabah geri getirmeyi unutma,” dedi Tahta-bacak, aksayarak morgun içine doğru yürürken.

patron

Yaşasın, dolu bir silahım vardı! Adımlarıma güvenerek söyleyebilirim ki müşterimle buluşmama birkaç saat daha vardı. Benden bir silah gerektiren ne tür bir iş yapmamı isteyeceklerini merak ediyordum. Ama, evet, dilencilerin seçme hakkı yoktur. Paraya gerçekten ihtiyacım vardı.

Masraflar için elli dolar isteyecektim. Bu da şartlarımı uzun bir süre için iyileştirecekti. Ev sahibeme birikmiş borcumdan birkaç dolar ödeyebilecektim. Rhode Island'daki petrol kuyuları meselesini uzun süre yiyeceğini sanmıyordum. Apartmana geri döndüğümde, onun nasıl bir banshee gibi uluyacağını kafamda canlandırdım.

Biraz boş zamanım vardı, böylece sokaktan yukarı yürüyüp Portsmouth Meydanı'na çıktım ve Robert Louis Stevenson'a adanmış heykelin yanında bir banka oturdum.

Bir sürü Çinli parka girip çıkıyordu. Bir süre onları izledim. İlginç insanlar. Çok enerjikler. Birisi onlara Japon gibi göründüklerini ve Japon gibi görünmek için hiç de uygun bir dönem olmadığını söylemiş miydi acaba?

Bu beni hiçbir şekilde ilgilendirmiyordu, çünkü benim savaşım bitmişti ve San Francisco'da bir park bankına oturup dünyanın geçip gitmesine izin veriyordum. Cebimde dolu bir silah ve ücretimi ödemeye istekli bir müşterim vardı.

Dünya o kadar da kötü bir yer değildi, Babil hakkında düşünmeye başladım. Neden olmasın? Birkaç saat boyunca yapacak başka hiçbir şeyim yoktu. Zarar veremezdi. Sadece Babil'i düşlemek hakkında çok dikkatli davranmalıydım. Beni tamamen ele geçirmesine izin vermeyecektim. Onun tepesine[kontrolümde tutarak] binmeliydim. İşte yapmam gereken buydu.

Babil'e kimin patron olduğunu gösterecektim.

babil’in giriş kapısı

Babil’e olan ilgimin geçmişinden size biraz bahsetmeliyim sanırım. Liseden ayrılmıştım, etrafta yaşamıma uygun olacak bir iş arayarak geziniyordum.

Lisede iyi bir beyzbol oyuncusuydum. Tek safta iki yıl durmuş, daha sonraki yıllarda dört direkt sayı dahil 320 atış yapmıştım. Sonra gücümü profesyonel beyzbolda denemeye karar verdim.

Bir öğleden sonra, yarı profesyonel bir takımda oynamayı denedim ve bunun beni New York Yankees’e taşıyacak olan kariyerim için bir başlangıç olacağını düşündüm. Ben oyunda vurucuydum ve Yankees’de bu işi Lou Gehrig yapıyordu, ama kim daha iyiyse onun yapacağını düşündüm, o da şüphesiz bendim.

Takım girmek için deneneceğim sahaya gittiğimde koçun bana söylediği ilk şey, “Vurucu gibi gözükmüyorsun,” olmuştu.

“Görünüş aldatıcıdır. Beni oynarken izle. Ben en iyisiyim.”

Koç başını salladı.

“Daha önce senin gibi görünen bir beyzbol oyuncusu gördüğümü sanmıyorum. Vurucu olarak oynadığına emin misin?”

“Elime bir sopa ver ve sana kim olduğumu göstereyim.”

“Tamam,” dedi, menajer. “Ama sakın zamanımı boşa harcama. Şimdi ikinci sahadayız birinciden hemen sonra ki.”

Bunun benimle ne alakası olduğunu bilmiyordum ama bu başarının önemini değerlendirebiliyormuşum gibi davranıyordum.

“Ben yerimi aldıktan sonra siz ilk sahada beş oyun yapacaksınız” diye, orospu çocuğuna şaka yaptım.

Etrafta birbirlerine şut atıp yakalayan yarım düzine kadar salak görünüşlü beyzbol oyuncusu vardı.

Koç onlardan birine doğru yöneldi.

“Hey, Sam!” diye bağırdı. “Buraya gel ve bu adama birkaç top at Kendinin Lou Gehrig olduğunu düşünüyor.”

“Nasıl bildin?” dedim.

“Eğer zamanımı boşa harcarsan, şahsen ben kıçını bu sahadan dışarı fırlatıp atacağım,” dedi koç.

Ona baktığımda asla arkadaş olamayacağımızı anladım, ama o piçe gününü gösterecektim. Kısa bir süre sonra laflarını ona yutturacaktım.

Bir beyzbol sopası aldım ve kaleye doğru yürüdüm. Kendimi çok emin hissediyordum.

Sam, atıcı, tümsekteki yerini aldı. Oldukça etkisiz görünüşlü bir atıcıydı. Yirmi beş yaşlarındaydı ve altı ayaklı bir çerçeve üzerinde biçimsiz bir şekilde salman ufak tefek bir yapısı vardı. Kucağında bir bowling topuyla kan ter içinde kalmış bir halde bile 130 kg. ağırlığında olduğunu düşünmüyorum.

“Yapabildiğinin en iyisi bu mu?” diye bağırdım koça.

“Sam!” diye bağırdı koç. “Çocuk için, içine biraz duman da koy!”

Sam gülümsedi.

Bunu filmlerde asla yapamazdı. Önden fırlamış üst iki dişiyle bir deniz aygırının birinci dereceden kuzeni gibi görünüyordu.

Biraz sopa sallama hareketi yaptım. Sonra Sam, topu atmak için yavaşça kolunu kaldırdı. Kol kaldırmak için gördüğüm en uzun süreyi geçirmişti. Bir yılan soğukkanlılığındaydı. Gülümseme yüzünü asla terk etmedi.

Babil’de olmamdan önce hatırladığım son şey buydu.

başkan roosevelt

Babil’de olmak gerçekten güzeldi. Fırat Nehri’nin yanında uzun bir yürüyüş yaptım. Yanımda bir kız vardı. Çok güzeldi, içinden gövdesini görebildiğim bir entari giymişti. Zümrüt bir gerdanlığı vardı.

Başkan Roosevelt üstüne konuşuyorduk. O da bir Demokrattı. Aslında geniş ve sert göğüsleri vardı, bir Demokrat onu benim için mükemmel bir kadın haline getirmişti.

“Başkan Roosevelt’in babam olmasını dilerdim,” dedi kız bal gibi boğuk sesiyle. “Eğer Başkan Roosevelt, babam olsaydı, ona her sabah kahvaltı hazırlardım. Çok iyi vafıl yaparım.

Ne kız!

Ne kız!

Babil’deki Fırat’ın kıyılarında

Ne kız!

Kafamdaki radyoda çalınan bir şarkı gibiydi.

babil tarzı bir kum saati

“Vafıllarını nasıl yaparsın?” dedim.

“İki yumurta kullanırım,” dedi, ardından aniden saatine baktı. Babil tarzı bir kum saatiydi. İçinde on iki küçük kum saati vardı, zamanı kumla gösteriyordu.

“Nerdeyse on iki olmuş,” dedi. “Oyun alanına gitme zamanı. Oyun saat birde başlayacak.”

“Teşekkürler,” dedim. “Zamanı unutmuşum. Sen Başkan Roosevelt ve vafıllar hakkında konuşmaya başladığın zaman, aklım başka bir şey düşünemiyor. İki yumurta. Sıkı vafıllara benziyor. Bir ara benim için de onlardan yaparsın.”

“Bu akşam, kahraman,” dedi. “Bu akşam.”

Akşamın hemen olmasını diledim.

Biraz vafıl ve kızın Başkan Roosevelt hakkındaki biraz daha konuşmasını dinlemeyi istedim.

nabukadnezar

Oyun alanına vardığımızda, elli bin insan beni bekliyordu. Hepsi ayaktaydı, oyun alanına geldiğimi görünce bağırıp tempo tutmaya başladılar.

Nabukadnezar, seyircileri kontrol altında tutmak için fazladan üç şövalye takımı getirmişti. Bir gün önce nerdeyse bir ayaklanma oluşmuş ve birkaç insan yaralanmıştı, yaşlı “Nah” bugün bir fırsat daha vermek istemiyordu.

Şövalyeler zırhlarının içinde çok gösterişli görünüyorlardı.

Şövalyelerin oyun alanında olup, benim topu tirbünlere gönderişimi seyrediyor olmaktan memnun bir halleri vardı. Savaşta olmaktan kesinlikle çok daha iyiydi.

Soyunma odasına yöneldim, kız da benimle geldi. Adı Nana-dirat’tı. Soyunma odasına girdiğim anda bütün oyuncular konuşmayı kestiler ve aralarından yürüyüp, özel soyunma odama girişimi izlediler. Derin bir sessizlik vardı. Kimse ne söyleyeceğini bilmiyordu. Onları ayıplamıyorum. Son yirmi üç vuruşta topu yirmi üç kere tirbüne gönderen birisine ne söyleyebilirdiniz ki?

Takım ve ben küçük bir konuşmanın çok ötesine geçmiştik.

Onların tanrısı gibiydim.

Sopamın kutsal kutusuna tapmıyorlardı.

m. ö. 596’nın beyzbol sezonu

Soyunma odamın duvarları, beyzbol başarılarımın altınla işlenmiş ve değerli taşlarla süslenmiş goblenleriyle kaplanmıştı.

Bir vurucunun kafasını düz bir atışla vuruşumu gösteren bir goblen vardı, ikinci ve üçüncü kale arasındaki iç sahada devasa bir deliğin başında bekleyen rakip takımdan bir grup oyuncuyu gösteren başka bir goblen daha vardı. O topu asla bulamadılar. Bir başka goblen, M.Ö. 596’nm beyzbol sezonunu .890 vuruş üstünlüğüyle bitirdiğim için Nabukadnezar’dan bir kupa dolusu mücevheri kabul edişimi gösteriyordu.

Nana-dirat giysilerimi çıkardı, altından bir tuvalet masasının üzerine uzandım, kız nadir ve egzotik yağlar kullanarak oyun öncesi masajı yapmaya başladı. Elleri öyle nazikti ki, bir dolunay gecesinde sevişen kuğular gibi dokunuyordu.

Masajdan sonra Nana-dirat beyzbol üniformamı giydirdi. Üniformayı giydirmesi beş dakika sürdü. Son derece şehvetli davrvanıyordu. Üniforma ile işini bitirdiğinde ereksiyona geçmiştim ve ayakkabılarımı giydirirken nerdeyse boşalacaktım. Çivimi nazikçe ve sevgiyle okşadı.

Ah, cennet! Eğer bir Babil dönemi beyzbol yıldızıysanız cennet dünyada olabilirdi.

ilk kale oteli

“Tamam, göt herif, uyan!” birinin yaşlı bir kadının gözlüklerine kasten basması gibi bir ses kulaklarımı tırmaladı. “Güzellik uykunu aldın! Uyan! Burası otel değil! Bir beyzbol takımı!” ses ezmeyi sürdürüyordu.

Kafama, kasa düşmüş gibi hissediyordum.

Gözlerimi açtığımda koç ve Sam, tepemde dikilmiş, aşağıya doğru bakıyorlardı. Koç gerçekten çok öfkeli görünüyordu. Sam, dişleri öne fırlamış yolu gösteren bir köpek yavrusu gibi gülümsüyordu. İlk kalenin yanında çimenlerin üzerine uzanmıştım.

Takını vuruş çalışmaları yapıyordu. Beni incelemeyi sürdürüyor ve şakalaşıyorlardı. Menajer ve benim dışımda herkes iyi vakit geçiriyordu.

“Senin bir beyzbol oyuncusu olmadığını anlamıştım,” dedi. “Bir beyzbol oyuncusu gibi görünmüyorsun. Daha önce bir beyzbol topu bile gördüğünü sanmıyorum.”

“Ne oldu?” dedim.

“Şuna baksana Sam” dedi koç. “Anladın mı? Bu çöp bir de bana ne oldu diye soruyor. Ne bok olduğunu düşünüyorsun ki? Olabilecek şeyleri kafanda toparla ve sonra ne olabileceğini tahmin ettiğini bana söyle. Ne olmuş olabilir?” Derken yine bağırmaya başladı, “Kafana bir darbe aldın! Orada sadece bir salak gibi dikildin ve kafandan vuruldun! Hiç hareket etmedin! Daha önce beyzbol oyunu gördüğünü sanmıyorum. Orada otobüs bekler gibi dikiliyordun sadece!”

Sonra eğilip yakamdan tuttu ve beni çimlerin üstünden sokağa doğru sürüklemeye başladı.

“Hey, dursana!” dedim. “Yapma! Başım çok kötü. Sen ne yapıyorsun?”

Sözlerim onun üzerinde hiçbir etki yapmadı. Beni sürüklemeyi sürdürdü. Beni kaldırımın üstünde yatarken bıraktı gitti. Orada uzun bir süre yattım, düşündüğüm ilk şey belki de profesyonel beyzbol oyunculuğu için uygun olmadığımdı. Sonra düşümdeki Babil’i ve ne kadar keyifli olduğunu düşünmeye başladım.

Babil... ne güzel bir yer.

İşte böyle başladı.
Ondan sonra sürekli geri dönüşler yaşadım.

babil’de bir kovboy

20 Haziran 1933’de beyzbol oyununda kafama bir darbe almam, benim Babil biletim olmuştu. Son üç ay boyunca sahip olduğum tek müşterimle buluşmamdan önce hâlâ birkaç saat boş vaktim vardı, bu yüzden morgdan çıkıp Çin Mahallesi’nin ucundaki Portsmouth Meydanı’na kadar yürüdüm ve bir banka oturarak parka girip çıkan Çinlileri seyretmeye başladım.

Sonra Babil üzerine biraz gündüz düşü kurmaya karar verdim. Her şey kontrolüm altındaydı: dolu bir silah, biraz boş zaman, derken Babil’e gittim.

Babil’deki son maceram, büyük bir dedektiflik bürosu kurmamla ilgiliydi. Babil’deki en ünlü özel dedektiftim. Asma Bahçeleri’nin hemen aşağısında son derece güzel bir ofisim vardı. Çok yetenekli üç hafiye benim için çalışıyordu ve sekreterim tam bir bomba, gerçek bir cezbedici: Nana-dirat. O Babil’deki maceralarımın daimi parçası haline gelmişti. Orada yaptığım her şeyin mükemmel bir kadın karşılığıydı.

Babil’de kovboy olduğum zaman, o, kötü adamlar tarafından kaçırılan bir öğretmendi ve ben de onu kurtarmıştım. O zaman nerdeyse evlenecektik ama bir şeyler olmuş ve evlenememiştik.

Babil’de general olduğum askeri kariyerim boyunca o bir hemşireydi, savaşta bazı korkunç yaralar almıştım ve o beni iyileştirip sağlığıma kavuşturmuştu. Babil’in sıcak geceleri boyunca acı ve sayıklamalar içinde yatarken yüzümü soğuk suyla yıkamıştı.

Nana-dirat’tan yeterince faydalanamadım. Babil’de daima beni bekliyor olacaktı.

Onun uzun siyah saçları, kıvrak bedeni ve göğüsleri algılarımı dağıtmak için yapılmıştı. Düşünün bir kere: Eğer kafama bir beyzbol topu çarpmasaydı onunla asla tanışamayacaktım.

terry ve korsanlar

Bazen Babil'deki maceralarımın şekliyle oynardım. Okuduğum kitapları aklımda kaldığı gibi şekillendirirdim, ama çoğunlukla filmleri kullanırdım, önce onlarla oyun oynardım, ben bir Babilli Hamlet, Nana-dirat'ta Gertrude ve Ofelya olurdu. İkinci perdenin yarısına doğru kendimi iyice kaptırırdım. Bazen geri döner ve koptuğum yerden yeniden başlardım. Shakespeare'in yaptığından daha farklı bir son olurdu. Benim Hamlet'im mutlu sona ulaşırdı.

Ben ve Nana-dirat, benim keşfim olan palmiye yapraklarından yapılmış ve motoru balla çalışan bir uçağa binerek havalandıracağız. Nil üzerinde gezinen altın bir teknede Firavun'la akşam yemeği için Mısır'a uçacağız.

Evet onu yakında kaldırmam gerekiyor.

Çizgi roman formunda da yarım düzine Babil macerası yaşamıştım. Çok eğlenceliydiler. Terry ve Korsanlar üslubunu örnek alarak üretmiştim onları. Nana-dirat, bir çizgi roman karakteri olarak muhteşem gözüküyordu.

Dime Dedective'in kısa romanları gibi, bir dedektif dergisi formundaki bir özel dedektif hikayesini daha yeni bitirmiştim. Romanı paragraf paragraf, sayfa sayfa okumuş* sözcükleri resimlere, kafamın içinde bir düş gibi hızla hareket ettirebileceğim resimlere, dönüştürmüştüm.

Gizem, beni bıçaklamayı deneyen baş uşağın kolunu kırmamla bitiyordu ki aynı bıçağı beni çalınan birkaç tabloyu araştırmam için kiralayan bir müşterim olan yaşlı zengin dulu öldürürken de kullanmıştı.

"Gördün mü," dedim zaferle Nana-dirat'a dönerek, hırsızlık, ihanet ve cinayet dolu bir yaşamın bedelini ödeyen sefil katili yerde acı içinde kıvranmaya bırakmıştım. "Baş uşak yaptı!"

"Ahhhhhhhhh!" baş uşak yerde inledi.

"Bana inanmamıştın," dedim Nana-dirat'a. "Sen baş uşağın yapmadığını söylemiştin, ama ben biliyordum ve şimdi domuz, suçlarının cezasını ödeyecek."

Midesine sağlam bir tekme indirdim. Bu onun kolundaki acıya yoğunlaşmasını bırakıp midesi üzerine düşünmeye başlamasına yol açtı.

Ben sadece Babil'in en ünlü dedektifi değil, en sert adamıydım, bir kaya gibi. Kanun bozanlarla işim olmaz ve onlar için çok merhametsiz olabilirdim.

"Sevgilim," dedi Nana-dirat. "Sen öyle harikasın ki, ama onun midesine tekme atmak zorunda mıydın?"

"Evet, " dedim.

Nana-dirat kollarını etrafıma doladı ve güzel bedenini benimkine doğru bastırdı. Sonra soğuk çelik gözlerime bakarak gülümsedi. "Ah, peki," dedi. "Kimse mükemmel değildir, seni koca eşek?"

"Merhamet!" dedi baş uşak.

Dava kapandı!

acımasız ming

Amerika Birleşik Devletleri, Japonya, Almanya ve İtalya karşısında daha yeni savaşa girmişken bir park bankında oturmuş, Babil'deki bir sonraki özel dedektiflik maceramı on beş bölümlük bir dizi formunda yaratmaya karar vermiştim.

Ben şüphesiz erkek kahramandım ve benim tutkulu ve sevgili sekreterim Nana-dirat da kadın kahramandı. Flash Gordon'dan* Acımasız Ming'i kötü adam olarak ödünç almaya karar verdim.

Adını ve benim ihtiyaçlarıma uygun hale getirmek için biraz da karakterini değiştirmeliydim. Bu zor olmayacaktı. Aslına bakılırsa bu benim için büyük bir zevk olacaktı. Babil[5]de karakterler ve durumlar yaratarak sekiz yılın en keyifli bölümlerini geçirmiştim, yazık ki bu durum, gerçek yaşamıma zarar verdiği düşünülürse pek de iyi sayılmazdı.

Yirminci Yüzyıl'da yaşayıp bir hamburger için yirmi beş senti bir araya getirmeye çalışmaktansa antik Babil'de olmayı tercih ediyorum ve Nana-dirat'i tanıştığım herhangi bir canlı kadından daha çok seviyorum.

İlk olarak, Acımasız Ming ile ne yapmalıydım? Adı değişecekti. Yapmam gereken ilk şey buydu. Benim dizimde halk tarafından Babil'in en cömert ve en iyi kalpli adamı olarak bilinen Dr. Abdul Forsythe olacaktı, ama, yoksullara parasız tıbbi hizmet verdiği kliniğinin altında gizli bir laboratuarı vardı. Laboratuarında, dünyayı fethetmek için çok güçlü ve şeytani bir ışın yaratmakla meşguldü.

Işın, insanları, Dr. Forsyte'a tamamen boyun eğen ve onun hafif bir el işaretiyle şeytani işleri için harekete geçirdiği gölge robotları haline dönüştürüyordu.

Planı, gerçek gece boyunca kasabadan kasabaya dolaşarak masum vatandaşları ele geçirecek olan gölge robotlardan oluşan yapay bir gece yaratıp onları daha fazla gölge robota dönüştürmekti.

Ustaca hazırlanmış bir plandı ve kliniğine parasız tıbbi yardım görmek için gelen binlerce masum ve çaresiz yoksul insanı gölge robota çoktan dönüştürmüştü bile.

Dr. Forsyte tarafından yardım görmek için geliyor ve ardından dünya üstünden yok oluyorlardı. Babil'de onların yokluğunu fark etmek çok zordu, çünkü yoksuldular. Bazen onların yok oluşlarım araştırmak için akrabaları veya arkadaşları gelirdi. Çoğu kez, onlar da yok olurlardı.

İblis!

Planını harekete geçirebilmek için bir karışıma daha ihtiyacı vardı. Onları gölge robotlarına çevirdikten sonra, yakınlardaki gizli bir ambarda gazete gibi istifliyor ve yapay gecede onları salacağı zamana kadar bekletiyordu.

sihirbaz

Escitybrell Escitybrell.

Uzaklardan bana doğru gelen bir ses duyuyordum ama bir anlam çıkaramıyordum.

“Özür dilerim. Özür dilerim.”

Ses, sözcüklerdi.

Babil kendi yana devrilmiş orada öylece yatıyordu.

“özür dilerim, C. Card, sen misin?”

Gözlerimi açtım ve tamamen gerçek dünya denilen yere döndüm. Ses İspanya İç Savaşı’ndaki ordudan eski bir yoldaşa aitti. Onu yıllardır görmüyordum.

“Evet,” dedim. “Sam Herschberger. Şu Madrid geceleri. Eski günler.?”

Ayağa kalktım ve el sıkıştık. Sol elini sıkmak zorunda kaldım. Çünkü sağ eli orada değildi. Onun koptuğu zamanı hatırlıyorum. Onun için hiç de iyi bir gün değildi çünkü o profesyonel bir hokkabaz ve büyücüydü. Yanında yerde yatan kopmuş eline baktığında söylediği tek şey şuydu, “Bu bir daha asla tekrarlayamayacağım bir numara.”

“Bir milyon mil uzaktaymış gibi görünüyorsun,” dedi, şimdi yıllar sonra San Francisco’da.

“Gündüz düşü kuruyordum,” dedim.

“Tıpkı eski iyi günlerdeki gibi,” dedi. “İspanya’da seninle olduğum zamanın yarısında orada olmadığım düşünüyorum.”

Konuyu değiştirmeye karar verdim.

“Bugünlerde ne yapıyorsun?” dedim.

“Bütün diğer tek kollu hokkabaz ve büyücülerin yaptığı gibi çalışıyorum.”

“O kadar kötü, ha?”

“Hayır, şikayet edemem. Güzellik salonu olan bir kadınla evlendim; onda uzuvlarını kaybetmiş insanlara karşı bir şeyler var. Bazen tek bacağım olsaydı şimdikinin iki katı seksi olacağımı ima ediyor, böyle de idare eder.”

“Parti ne durumda?” dedim. “Onların seni sevdiğini düşünürdüm.”

“Onlar beni iki kolumla seviyorlardı,” dedi. “Tek kolla onların çok fazla işine yaramadım. Beni vadinin üstündeki çiftlik işçilerini eğlendirme işinde kullanmaya başladılar. Etrafımda toplanıp yaptığım hokkabazlıkları ve numaralarımı seyredip, Kari Marx, Sovyet Rusya ve Lenin hakkındaki konuşmalarımı dinlerlerdi. Eh, bu uzun zaman önceydi. Bir erkek hareket etmeli. Eğer yapmazsan yosun tutarsın. Sen neler yaptın? Son gördüğümde kıçında iki kurşun deliği vardı ve doktor olacaktın. Bu arada, kıçından nasıl vurulmuştun? Hatırladığım kadarıyla Faşistler sol tarafımızdaydı, arkamızda kimse yoktu ve sen bir siperdeydin. Kurşunlar nerden geldi sana? Bu benim için her zaman bir muamma olarak kaldı.”

Ona sıçarken ayağımın kaydığını ve silahımın üzerine oturduğumu, bu yüzden onun patlayıp kıçımın iki tarafında bir çift delik açtığını söyleyemezdim.

“Köprünün altından çok sular aktı,” dedim. “O konu üzerine düşünmek canımı yakıyor.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi, sağ elinin olması gereken yerdeki boşluğa bakarak.

“Her neyse, doktor oldun mu?”

“Hayır,” dedim. “İşler planladığım gibi gitmedi.”

“Şimdi ne yapıyorsun?”

“Özel dedektifim,” dedim.

“Özel dedektif mi?” dedi.

barcelona

Sam'i en son Barcelona'da 1938'de görmüştüm. Gerçekten çok iyi bir hokkabaz ve büyücüydü. Kolunu kaybetmesi çok kötü, ama bana sanki kolunu kaybetmiş olmayı iyi bir avantaj haline dönüştürmüş gibi geliyordu. Bir erkek bunu yapabilmeli.

Biraz İspanya İç Savaşı anılarımızı paylaşmış ve sonra beş dolar için ona yumruk atmıştım. En ufak bir fırsatı bile gözden çıkaramazdım.

Bu arada," dedim. "Barcelona'da ödünç aldığın beşliği geri ödeyecek misin?"

"Ne beşliği?" dedi.

"Hatırlamıyor musun?" dedim.

"Hayır," dedi.

"O zaman unut gitsin," dedim. "Önemli bir şey değil." Sonra konuyu değiştirmeye başladım-

"Bekle bir dakika," dedi. Her zaman vicdansızca dürüst bir insandı. "Senden beş dolar ödünç aldığımı hatırlamıyorum. Ne zamandı bu?"

"Barcelona'da. Ayrılmadan bir hafta önce, ama boş ver. Tamamdır. Eğer hatırlamıyorsan, senden onu geri isteyemem. Geçti. Unut gitsin," dedim ve yeniden konuyu değiştirmeye başladım.

Bana beş doları verdikten birkaç dakika sonra, yüzünde tuhaf bir ifadeyle Washington Sokağı'na doğru uzaklaşarak yaşamımdan çıktı.

abraham lincoln tugayı

İspanya İç Savaşı çok uzaklarda kalmıştı ama yıllar sonra bana beş dolar kazandırdığı için memnundum. Aslında politik bir taraftarlığım yoktu. Abraham Lincoln Tugayı'na katılmamın nedeni o değildi. İspanya'ya gittim, çünkü onun Babil'e benzeyebileceğim düşünmüştüm. Bu düşünceye nerede sahip olduğumu bilmiyorum. Babil üzerine bir sürü fikrim vardı. Bazıları para üzerineydi. Diğerleri ise henüz olgunlaşmamışlardı. Tek sorun şu; neyin ne olduğunu anlatmak çok zor, ama sonunda kendi kendine çözüme ulaşır. Zaten, bunlar Babil düşleri kurarken işime yarıyor.

Sonra hâlâ bir telefon etmem gerektiğini hatırladım, ama birkaç saniye boyunca Babil'i mi yoksa Görev Bölgesindeki annemi mi arayacağımı bilemedim.

Annemi arayacaktım.

Onu arayacağıma söz vermiştim, konuşacak hiçbir şeyimiz olmamasına rağmen kısa bir süre içinde onu aramazsam altüst olacağım biliyordum, çünkü birbirimize tahammül edemez ve hep aynı tartışmalara ulaşırdık.

Benim özel dedektif olma düşüncemden hiç hoşlanmamıştı.

Evet, en iyisi annemi aramalıydım. Eğer onu bugün aramazsam, normalden daha kızgın olurdu. Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama eğer yapmazsam, bedelini korkunç bir şekilde öderdim. Haftada bir onu arar ve daima aynı konuşmayı yapardık. Sözcüklerimizi değiştirme zahmetine bile girdiğimizi sanmıyorum. Sanırım her zaman aynı sözcükleri kullanıyorduk.

Aynen şöyle:

'"Alo?" annem telefona cevap verirken bunu söyleyecekti.

"Merhaba, anne. Benim."

"Alo? Kiminle konuşuyorum? Alo?"

"Anne."

"Arayan benim oğlum olamaz. Alo?"

"Anne" daima sızlanırdım.?

"Oğluma benziyor," derdi. "Ama o hâlâ özel dedektifse, arama cesaretini gösteremez. Onun cesareti yok. Geride hâlâ biraz kendine saygısı

kalmıştır. Eğer arayan oğlumsa, özel dedektif saçmalığını bırakmış ve iyi bir iş bulmuştur. O başını dik tutacak bir işte çalışan bir adamdır ve annesine olan sekiz yüz dolarlık borcunu geri ödemek istiyordur. İyi çocuk."

Konuşmasını bitirdikten sonra daima uzun bir sessizlik olur ve "Arayan oğlun ve hâlâ özel dedektifim. Bir davam var. Kısa süre içinde borucumun bir bölümünü sana göndereceğim," derdim.

Bir davam olmadığı halde ona daima bir davaya sahip olduğumu söylerdim. Rutinin bir bölümüydü.

Sonra daima, "Annenin kalbini kırıyorsun," derdi ve ben "Sadece bir özel dedektif olduğum için böyle konuşma, anne. Seni hâlâ seviyorum," derdim.

"Sekiz yüz dolardan ne haber?" derdi. "Oğlumun sevgisi, bir şişe süt ve bir somun ekmeği karşılayamıyor. Kim olduğunu düşünüyorsun? Kalbim kırılıyor. Asla iyi bir işin olmayacak. Bana sekiz yüz dolar borçlu bir özel dedektif. Asla evlenemeyeceksin. Torunlar yok. Ben ne yapacağım? Ben neden salak bir oğula sahip olmakla lanetlendim?"

"Anne, böyle şeyler söyleme," diye mızıldanırdım. Bu mızıldanma sadece normal bir mızıldanmaydı ama eğer onu aramazsam her şey daha kötüleşirdi, bu yüzden onu arıyordum, çünkü olayların olduğundan daha da kötü bir hale gelmesini istemiyordum.

Babam yıllar önce ölmüştü.

Annem hâlâ olayı atlatamamıştı.

"Zavallı baban," derdi ve ağlamaya başlardı. "Benim dul kalmam senin hatan."

Annem babamın ölümü için beni suçluyordu, bir şekilde benim hatamdı, o zamanlar dört yaşımda olsam bile. Bunu daima telefonda gündeme getirirdi. "Velet!" diye bağırırdı. "Şeytanın dölü!"

''Anne, " diye zırıldardım.

Sonra bağırmayı kesip "Seni suçlamıyorum. Sen o zaman sadece dört yaşındaydın. Bu senin hatan değil. Ama neden topunu sokağın ortasına fırlattın? Neden hâlâ babası olan diğer çocuklar gibi sadece kaldırımda zıplatmadın?" derdi.

"Üzgün olduğumu biliyorsun, Anne."

"Üzgün olduğunu biliyorum, oğlum, ama neden özel dedektifsin? Şu dergilerden ve kitaplardan nefret ediyorum. Öyle çirkinler ki. Uzun, siyah,

uğursuz gölgeleri olan insanların hikayelerini okumaktan nefret ediyorum. Beni korkutuyorlar.”

“Onlar gerçek değiller anne,” derdim hep, ve o da cevap verirdi, “Öyleyse neden dünyadaki herkesin görüp alabileceği gazete büfelerinde satıyorlar onları. Birini cevapla, yapabiliyorsan, Zeki Çocuk. Haydi cevapla bakalım, Bay Özel Dedektif. Sana meydan okuyorum. Haydi! Haydi! Ben annenim!”

Cevaplayamadım.

İnsanların uzun, siyah, uğursuz gölgeli insanlar hakkındaki hikâyeleri okumak istediğini anneme söyleyemiyordum. Anlamayacaktı. Onun düşündükleri bunlarla uyuşmuyordu.

Konuşmayı “Oğlum . . .” diyerek bitirecekti, uzun bir suskunluk geçirdikten sonra “ .. . neden özel dedektif oldun?”

Altı aydır, aynı konuşmayı yapıyorduk.

Özel dedektif olmaya çalışırken paramı bitirmemiş annemden, arkadaşlarımdan bu kadar çok borç almamış olmayı diledim.

Neyse, şansım bugün dönüyordu.

Bir müşterim ve silahım için kurşunlarım vardı.

Her şey sonunda iyiye dönüyordu??

Hesap ortada.

Artık dönüm noktasına gelinmişti.

Birçok müşterim olacak, bütün borçlarımı ödeyecektim, yeniden bir ofisim, sekreterim ve arabam olacak, ama bu kez kulaklarımı düzecek bir sekreter olacaktı. Meksika’ya tatile gidecek, orada plajda oturup Babil’i düşleyecektim. Plaj giysisinin içinde muhteşem görünen Nana-dirat, tabi ki yanımda olacak, ama şimdi annemi arasam daha iyi olurdu.

sam amca'yı sevmek

Keamy Sokağı'nın yakınındaki bir bara jetonlu telefonunu kullanmak için gittim. Mekân, barmen ve telefonda konuşan şişman bir kadın dışında boştu. Kadın konuşmuyordu. Sadece orada dikilip hattın öbür ucundaki kişinin söylediklerini başıyla onaylıyordu.

Yeni beş dolarımdan hızlı bir bira çekmeye karar verdim, bu arada kadın konuşmasını bitirirdi. Bir tabureye oturdum ve barmen bana doğru geldi. Öylesine sıradan görünümlüydü ki nerdeyse görünmezdi.

"Ne alırsınız?" dedi.

"Sadece bir bira," dedim.

"Hızlı içerseniz iyi olur," dedi barmen. "Japonlar karanlık basınca burada olabilirler." Nedense, bunun çok komik olduğunu düşünüyordu ve "şaka"sına bütün kalbiyle güldü.

"Japonlar birayı sever," dedi, gülmeye devam ediyordu. "Buraya geldiklerinde California'daki her damlayı içecekler."

Kafasını ördek gibi aşağı yukarı sallayan şişman kadına doğru baktım. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Eğer telefon görüşmesinin başlangıcında ise bitirmesi yıllar alacak gibi görünüyordu,

"Birayı unut," dedim barmene ve taburemden kalkıp kapıya doğru yöneldim. Haftalardır bira içmemiştim ve bunun espri duygusu olmayan bir barmen tarafından yok edilmesini istemiyordum

Sanırım kafasında birkaç vida eksikti. Jetonlu telefonla aşk oyunları yapan şişman bir kadının dışında barın boş olması hiç de şaşırtıcı değildi.

Şimdi size eş ve telefon ilan ediyorum.

"Her damlayı, "barmen ben kapıya doğru yönelip Keamy Sokağı'na yeniden çıktığımda gülüyordu ve dışarıya adım attığım anda, neredeyse bir Çinliyi devirecektim. O caddede yürüyordu, bense kapıdan tam adamın üzerine doğru çıkmıştım. İkimiz de çok şaşırmıştık ama o benden daha çok şaşırmıştı.

Çarpıştığımızda kolunun altında bir paket taşıyordu. Kısa bir el çabukluğuyla paketi kontrol ederek kaldırıma düşmesini önledi. Kazadan

oldukça rahatsız olmuştu.

"Japon değilim," dedi, aceleyle uzaklaşırken bana dönerek. "Amerikan Çinli. Bayrağı sev. Sam Amca'yı sev. Sorun yok. Çinliyim. Japon değil. Sadık. Vergini öde. Her işe burnunu sokma."

otobüs tahtı

İşler gittikçe daha zor bir hale geliyordu. İyisi mi annemi daha sonra, işler biraz daha basitleşince aramalıydım. Oyunda kazanırken şansımı zorlamak istemezdim ve eve gidip müşterimle buluşmadan önce bir duş almaya karar verdim.

Belki banyoda daha temiz bir gömleğim vardı. Müşterime karşı en iyi görüntümle çıkmak istiyordum. Hatta dişlerimi bile fırçalayabilirdim.

Keamy'den aşağıya Sacramento Sokağı'na doğru yürüdüm ve beni Sacramento Sokağı'ndan alıp Nob Hill'e, daireme götürecek olan otobüsü bekledim. Bekleyişim uzun sürmemeliydi. Otobüs sadece Sacramento'ya birkaç blok öteydi ve bana doğru geliyordu.

Evet: Şansım yolundaydı.

Şansın bir gelgit gibi olduğunu düşünürüm.

Geldi mi, tam gelir.

Otobüs yolculuğunun rahatlığından gerçekten hoşlanıyordum. Haftalardır San Francisco'da yaya geziniyordum. Düştüğüm en yoksul dönemdi ama şu günlerde geçmişti.

Otobüse bindim, beş sentimi ödedim ve yepyeni tahtından zevk alan bir kral gibi oturdum. Otobüs Sacramento'ya doğru hareket ettiğinde keyifle iç çektim. Sanırım biraz yüksek sesle iç çekmiştim, çünkü karşımdaki koltukta oturup bacak bacak üstüne atmış olan genç bir kadın, ayaklarını çözüp başını rahatsız bir şekilde öbür tarafa çevirdi.

Büyük olasılıkla, yaşamının her gününde bu Allahın belası otobüs koltuğuna oturuyordu. Bir otobüste bile doğmuş olabilirdi ve ömür boyu bileti vardı, öldüğü zaman tabutunu mezarlığa bir otobüste götüreceklerdi. Şüphesiz siyaha boyanmış ve bütün koltukları çılgın yolcular gibi çiçeklerle doldurulmuş olarak.

Bazı insanlar, sahip oldukları şeyin değerini bilmiyorlar.

fu manchu’nun davulları

Tepeye doğru olan kısa otobüs yolculuğu, Babil’deki özel dedektif dizim üzerine düşünmek için iyi bir zamandı. Arkama yaslandım ve Babil, aklımı buram buram bir gözlemenin üzerine dökülmüş ılık akçaağaç pekmezi gibi ele geçirdi.

. . . hımmmmmm iyi.

. . . hımmmmmm Babil.

Dizime bir isim koymalıydım.

Ona ne diyecektim?

Bir bakalım.

Son birkaç yılda görüğüm dizilerin isimleri üzerine düşünmeye başladım. Gerçekten iyi bir sinema izleyicisiydim:

Sihirbaz Mandrake

Sürünen Hayalet

Kaptan Marvel’in Maceraları

Esrarengiz Dr. Şeytan

Gölge

Fu Manchu’nun Davulları

ve Demir Pençe

Tüm bunlar iyi isimlerdi ama en az benim dizim kadar iyi bir isme ihtiyacım vardı. Otobüs Nob Hill’in tepesine doğru dura kalka, yolcu indirip bindirerek ilerlerken aklımda yüzlerce isim koşuşuyordu. En iyi isimler ise şunlardı:

Dr. Abdul Forsysthe’nın Dehşeti

Bir Özel Dedektifin Babil Maceraları

Gölge Robotları Sürünüyor.

Evet, bu eğlenceli olacaktı. Bir sürü olasılığa sahiptim, ama bir şeylerin kendiliğinden uzaklaşmaması için dikkatli olmalıydım. Babil üzerine çok sıkı çalışırken ineceğim yeri iki durak geçmiştim ve birkaç blok geri yürümek zorunda kaldım.

Kendi kendimi çok dikkatli izlemeliydim, özellikle bir müşterim varken Babil’in yeniden en iyi halimi ele geçirmesine izin veremezdim.

cuma'nın mezarı

Bir telefon kulübesi gördüm.

Belki anneme telefon edip bu işi halletsem daha iyi olurdu. Onu ne kadar kısa bir süre içinde ararsam en az o kadar kısa süre içinde tekrar aramak zorunda kalmayacaktım. Gelecek hafta boyunca bu dikkate alınacaktı.

Bir beş sentlik attım ve çevirdim.

Kapatmadan önce telefonu on kez çaldırdım.

Nerede olduğunu merak etmiştim.

Sonra hatırladım ki bugün cumaydı ve o mezarlıkta babamın mezarına çiçek koyuyordu. Bunu her cuma yapardı. Bu onun alışkanlığıydı, yağmurda veya güneşte, babamın mezarını her cuma ziyaret ederdi.

Belki bugün onu aramak için uygun bir gün değildi.

Bu ona sadece, dört yaşımdayken babamı öldürdüğümü hatırlatırdı.

Hayır, yarın arasam daha iyi olurdu.

Kendi açımdan akıllı bir hareket olacaktı bu.

Babamı öldürdüğüm günü düşünmeye başladım. Hatırladığım kadarıyla, pazardı ve çok ılık bir gündü, sokakta, eviminizin önündeki caddeye T Model gıcır gıcır bir sedan park etmişti ve erkenden ona doğru yürüyüp, yeni arabaların nasıl koktuğuna bakmıştım. O zamanlar çocuktum, arabaya doğru yürüyüp burnumu çamurluğa dayadım ve büyük bir nefes çektim.

Dünyadaki en güzel parfümün yeni yapılmış şeylerin kokusu olduğunu düşünürüm. Bu giysiler, mobilyalar, radyolar, arabalar hatta tost makineleri veya ütüler bile olabilir. Yeni olduklarında benİm için hepsi çok güzel kokar.

Herneyse, babamı öldürüdüğüm sabahı hatırlamaya geri dönüyorum. Aniden düşüncelerim yön değiştirdiğinde burnum gıcır gıcır bir T Model'in çamurluğuna dayalıydı. Babamı öldürüşüm üzerine düşünmek istemiyordum ve zihnimdeki konuyu değiştirdim.

Babil hakkında düşünemezdim ya da en azından onu uzaklaştırabilirim, böylece müşterim hakkında düşünmeye başladım.

Müşterim kimdi?

Neye benziyorlardı?

Ne yapmamı istiyorlardı?

Niye bir silahım olmalıydı?

Benden yasadışı bazı işler yapmamı mı isteyeceklerdi?

Eğer öyleyse, şüphesiz, yapacaktım, adam öldürmek dışında. Dilencilerin seçme hakkı olamaz. Adam öldürmek dışında benim kayığımdaki biri istediği yere kürek çeker. Asla yapmayacağım tek şey buydu. Gerçekten umutsuzdum. Allahın belası paraya ihtiyacım vardı.

Müşterimin erkek mi yoksa kadın mı olduğunu bile bilmiyordum. Tüm bildiğim saat altıda bir radyo istasyonunun önünde biriyle buluşacağımda Onlar benim nasıl göründüğümü önceden biliyordu, bense onların neye benzediklerini bilmemeliydim. Eğer siz de benim gibi meteliksizseniz bu makul olurdu ve benim için çok makuldu.

smith

Müşterimin adı veya cinsiyeti üzerine hiçbir bilgimin olmayışı üzerine düşünmek beni Babil'e ve dizime geri döndürdü.

Bazen Babil böyle birden doğuverirdi.

Henüz ana karakterlerime bile isim vermemişken, dizimin adını düşünerek ne yapıyordum? Şüphesiz kötü adamın ismi hazırdı: Dr. Abdul Forsyte, ama hâlâ kendim için isim bulamamıştım.

Hay Allah, kafam nerelerde benim? Kendime bir isim bulsam iyi olurdu. Onu dizinin adında da kullanabilirdim.

Bir keresinde yaşamı sonlandırdığım Babil'de geçen dedektif romanımda Ace Stag ismini kullanmıştım, ama Babil maceralarımda aynı isimleri kullanmayı sevmiyordum. İsmimi değiştirmekten hoşlanırdım. Örneğin, Babil'de beyzbol kahramanı olduğum zaman Samson Ruth adını kullanmıştım, ama yeterliydi. Dizim için kendime yeni bir isim bulmaya ihtiyacım vardı.

Otobüsten inmem gereken durağa doğru iki blok boyunca yürüyerek geri dönerken birkaç isim denedim. Smith ismini severim. Bu ismi neden hep sevdiğimi hiç bilmiyorum. Bazıları onu sıradan bulur. Ben bulmam.

Smith. . .

Kafamdan birtakım Smith varyasyonları geçirdim:

Errol Smith

Cary Smith

Humphrey Smith

George Smith (Raft'deki gibi)

Wallace Smith

Pancho Smith

Lee Smith

Morgan Smith

"Hücumbot" Smith

"Kızıl" Smith

Carter Smith

Rex Smith
Cody Smith
Flint Smith
Teny Smith
Gülen Smith
Başkan Smith (Bunu çok sevmiştim)
“Oklahoma Jimmy” Smith
F.D.R. Smith

Smith adını kullandığınız zaman gerçekten çok fazla olasılık vardır.

İsimlerden bazıları iyiydi ama benim için mükemmel değildi ve mükemmel bir Smith’den daha kötüsüyle yetinemezdim.

Niye yetineyim ki?

lobotomi

Hassiktir!

Babil’deki bir özel dedektif için Smith adı üzerine düşünürken otobüs durağımın iki blok ötesine yürümüş, yaşadığım sokağı geçmiştim, dönüp tekrar geri yürümeye başladım, kendimi aptal gibi hissediyordum, çünkü aylardan beri sahip olduğum ilk müşterimden birkaç saat uzaktayken böyle şeyler yapmaya katlanamıyordum.

Babil hakkında düşünmek benim için çok tehlikeli bir şey olabilir.

Kıçımı kollamalıydım.

Babil hakkında düşünmeden, çok dikkatli bir şekilde Sacramento Sokağı’nda yürümeye başladım. Yürümem boyunca, prefontal lobotomi geçirmişim gibi davrandım.

sütçüler

Leavenworth Sokağı’na vardığım zaman ciddi bir zafer duygusuna kapıldım ve yaşadığım virane apartmana doğru yarım blok boyunca yürüdüm. Babil’i bir kere bile düşünmemiştim.

Apartmanın önünde bir morg aracı park etmişti. Binada birisi ölmüştü. Kiracılardan birinin öldüğünü gözümde canlandırmaya çalıştım ama buradaki birinin öldüğünü hayal etmeyi başaramadım. Kiranızı ödediğiniz sürece bir ölüm şeklinin var olması neden can sıkıcı olsun ki.

Kim olduğunu anladığımda gerçekten şaşıracaktım.

Morg arabası, dört yeni eski-vergi-ödeyicisinin cesedine yetebilecek uygunlukta bir odaya dönüştürülmüş bir Mack kamyondu.

Merdivenleri çıktım, ön kapıyı açtım ve bazılarının yuva dediği ama benim bok dediğim binanın karanlık küflü koridoruna ayak bastım.

Her ne kadar ev sahibemle aramdaki kira işini sakinleştirmiş olsam da elimde olmadan ikinci kat merdivenlerine ve onun dairesine doğru baktım. Kapı açıktı ve iki morg görevlisi bedenini dışarı çıkarıyorlardı. Üstü çarşafla örtülmüş bir sedyede yatıyordu. Kapının etrafında kargaşa yaratan birkaç kiracı vardı. Yeni işe alınmış amatör yas tutucular gibi davranıyorlardı.

Merdiven sahanlığının dibinde durup görevlilerin onun bedenini merdivenlerden aşağı indirmelerini seyrettim. Bu işi çok kolayca, neredeyse hiçbir çaba harcamadan yaptılar, zeytin yağının şişeden dışarı akması gibi.

Merdivenlerin altına gelene kadar hiçbir şey konuşmadılar. Morgda çalışan bir sürü insanı bilirdim ama bunları tanımıyordum.

Kiracı yas tutucular, merdivenin tepesinde küçük bir kalabalık içinde amatörce ağlayıp sızlayarak dikiliyorlardı. Bu işte çok iyi değillerdi. Şüphesiz, huysuz ve üstüne vazife olmayan her işe soktuğu koca bir burnu olan bir ev sahibesi için yas tutma işinde ne kadar iyi olabilirdiniz ki? Dairesinin kapısındaki bir çatlaktan dışarıyı gözetleyerek apartmana girip çıkanları dikkatle izlemek gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Duyma hissi inanılmazdı. Sanırım soy ağacında bir yarasa vardı.

Neyse, o günler bitmişti artık onun için.

Şimdi onu basitçe buza yatıracak olan tahta bacaklı dostumun yanma doğru yolculuğa çıkıyordu. Dostumun onun çıplak bedeninde de birtakım yolculuklara çıkıp çıkmayacağını merak ediyorum. Hayır, sanmam. Çok yaşlıydı ve çok fazla bayat donut yemişti. Bir mektup açacağıyla açılan ve şimdi ona arkadaşlık yapan fahişenin eline su dökebileceğim zannetmiyorum.

Bir iki saniye için kızın ölü bedenini zihnimde canlandırdım, Gerçek bir güzeldi. Sonra da morgu terk ederken karşılaştığım güzel sarışım ve onu gördüğümde nasıl ağladığı ama ölü fahişenin bedenine bakarken Tahta-bacak'a nasıl soğuk ve mesafeli davrandığını düşünmeye başladım. Düşünce hattı kızın şoförünün, birbirimizi daha önce hiç görmediğimiz halde, sanki beni tanıyormuş ve şu anda konuşmaya zaman bulamayan iki eski arkadaşmışız gibi sokağın ortasında arabayı sürürken bana gülümsediği flaşını yaktı.

Düşüncelerimi şu anda yapılan işe döndürüp, görevlilerin ölü ev sahibesinin bedenini merdivenlerden indirme işlemini tamamlamalarını seyrettim. Bu işte iyi olduklarından emindiler. Şüphesiz bu onların mesleğiydi ama hayran kalmıştım. Her şeyi yapmanın bir sanat olduğunu düşünüyorum ve onlar yaşlı kadının cesedini, sanki bir melekmiş ya da en azından bir milyonermiş gibi taşıyarak teorimi doğrulamışlardı.

"Ev sahibesi mi?" dedim, onu merdivenden aşağı indirmeyi bitirdiklerinde. Konuşmam, bana özel dedektifmişim gibi tınladı. Tarzı korumayı tercih ederdim.

"Evet," dedi biri.

"Ne olmuş?" dedim.

"Kalp" dedi öbürü.

Amatör yas tutucular merdivenden aşağı peşlerinden inip görevlilerin kadını binadan dışarı çıkartmasını seyrettiler. Adamlar, kadının gövdesini morg aracının içine kaydırdılar. Orada başka bir ceset daha vardı, böylece morga doğru yapacağı yolculukta ona eşlik edecek birileri olmuştu. Sanırım bu tek başınıza gitmekten iyidir.

Görevliler kapıyı onun ve yeni bulduğu arkadaşının arkasından kapattılar. Arabanın yanından yavaşça yürüdüler ve ön tarafa bindiler. Davranışlarında çok büyük bir kayıtsızlık var. Ölü bedenlere, tıpkı sütçülerin boş şişelere gösterdikleri davranış biçimiyle yaklaşıyorlardı. Sadece onları topluyor ve uzaklaştırıyorlar.

benim günüm

Ev sahibesi gittikten sonra, apartmanın koridoruna doğru yürüdüm ve birden durumun en parlak tarafı görünür hale geldi. Yaşlı kadın binanın sahibiydi, duldu ve hiçbir akrabası ya da arkadaşı yoktu. Miras olayları karmaşıktı. Her şeyin toparlanması aylar alırdı ve kimse gecikmiş kiramı sorarak beni rahatsız edemezdi.

Ne kurtuluş!

Bugün gerçekten benim günümdü.

Buna benzer bir günü, yıllar önce bir araba bana çarpıp bacaklarımı kırdığından beri yaşamamıştım. Bu sayede hoş bir yerleşim birimine sahip olmuştum. Üç ay boyunca ayağım askıda yatmama rağmen; ne günlerdi! hastanede yatıp babil'i düşlemek!

Hastaneden çıkmayı neredeyse nefretle karşılamıştım.

Sanırım bunu gösterdim de.

Hemşireler, bu konuda birkaç şaka bile yaptı.

"Neden bu kadar sıkıntılısın?" dedi birisi.

"Cenazeye gidiyormuş gibi bir halin var" dedi diğeri.

Onlar, hastanenin ne kadar konforlu olduğunu bilmiyorlardı, sadece orada yatmak, istediğin her şeyin karşılanması ve Babil'i düşlemenin dışında hiçbir şey yapmamak.

Hastanenin ön kapısından koltuk değneklerimin üzerinde çıktığım andan itibaren, her şey tepetaklak gitmeye başlamıştı. O andan bugüne dek, her şey sarmal olarak kötüleşmeye devam etti. Ve bir gün içinde benden çok uzaklaştılar, artık: bir müşteri! silahım için kurşunlar! beş dolar! ve hepsinden daha iyi olan, ölü bir ev sahibesi!

Kim daha fazlasını isteyebilir?

noel ilahileri

Giderken apartmanımın rutubetli pisliği hâlâ aynıydı. Ne derin bir çukur. . . Tanrım, bu şekilde yaşamayı ne kadar daha sürdüreceğim? Bu biraz korkutucu. Yerde duran ne olduğu belirsiz birtakım objelerin üzerlerinden ilerledim. Onlara bakmayı düşünmedim bile. Ne olduklarını bilmek istemiyordum. Aynı zamanda yatağıma da bakmaya çekiniyordum.

Yatağım vahşi bir akıl hastanesinin koğuşuna aitmiş gibi görünüyordu. Eski günlerde öyle yapmak için harekete geçtiğimde bile, asla iyi bir yatak düzeltici olamamıştım.

Annem her zaman bana, “Neden yatağını düzeltmiyorsun? Senin için her şeyi ben mi yapmak zorundaydım?” diye bağırırdı.

Ve ben yatağımı yaptıktan sonra da, “Neden yatağını doğru dürüst yapmıyorsun? Şu çarşaflara baksana! Düğümlenmiş gibi görünüyorlar. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum! Merhamet, Tanrım, lütfen merhamet!” Ve şimdi ona sekiz yüz dolar borçluydum, yatağım Abraham Lincoln’e suikast yapan adamların asıldığı darağacı gibi görünüyordu ve annemi bu hafta arayamamıştım.

Müşterimi etkilemek için bir duş almaya ihtiyacım vardı, giysilerimi çıkardım, hiç sabunumun kalmadığını fark ettiğimde duşu açmak üzereydim. Kalan son küçük parçaları da birkaç gün önce kullanmıştım. Ve traş bıçağımdaki jilet o kadar körleşmişti ki, onunla bir armutu bile traş edemezdiniz.

Giysilerimi yeniden üstüme giymeyi ve çıkıp biraz sabun ve jilet almayı düşündüm ama, bir mil civarımda para verip bunları alabileceğini hiçbir dükkân olmadığını hatırladım. Eğer, bir dükkân sahibinin önüne beş dolarımı koyarsam, beni paramparça ederdi.

Hayır, efendim . . .

Ne yapmalıydım?

Binadaki herhangi bir kiracıdan biraz sabun veya jilet ödünç alamazdım, çünkü aralarında orman yangını gibi ödünç para almadığım hiç kimse yoktu. Boğazım kesilse bana bir sargı bezi bile ödünç vermezlerdi.

Her şeyi yeniden büyük bir dikkatle düşündüm.

Düşüncem şöyle bir yol izledi: Su, sabundan daha önemlidir. Demek istediğim, su olmadan bir sabun nedir ki? Hiç. İşte bu. Mantıksal olarak su bu işi kendi başına da halledebilirdi ve hiçbir şeyin olmamasından daha iyiydi, eğer ne demek istediğimi anlayabildiyseniz.

Kendi kendimi bu mantığı kullanarak ikna ettim ve yeniden suyu açarak duşun altına doğru bir adım attım. Hemen geriye doğru bir adım daha attım.

“Ooooooooooooooooouuuuuuuuuuuvvvvvvvvvvvvv!” Canım yanıyordu, bağırarak zıpladım.

Su haşlayacak kadar sıcaktı ve bunun için para ödüyordum. Suyu bir insanın altında durabileceği sıcaklığa ayarlamayı akıl edememiş olmam çok kötüydü.

Ah, evet...

Bu benim dikkatsizliğindi.

Acı dindiği gibi, sabunsuz bir duş almaya uygun şartlan yaratmak için, sıcak ve soğuk su musluklarını ayarladım.

Normalde, duşa girdiğimde şarkı söylerdim ve bu yüzden duşta şarkı söylemeye başladım:

“Ah, gelin, siz tutkulu, neşeli ve muzaffer olanlar,

Ah, gelin, Beytlehem’e gelin.

Gelin ve onun, meleklerin efendisinin doğuşunu izleyin...”

Duşta daima noel ilahileri söylerdim.

Birkaç yıl önce, daha sevimli bir apartmanda yaşarken bir kadın geceyi benimle birlikte geçirmişti. Bir ikinci el araba satıcısının sekreteriydi. Ondan gerçekten hoşlanmıştım. Aramızda önemli bir şeylerin olmasını ve kullanılmış bir arabayı birkaç dolar daha ucuza alabilmeyi umut ediyordum.

Birkaç gün beraber olmuştuk ama o gece ilk kez yatağa girmiştik ve oldukça iyi bir iş çıkarmıştık, ya da ben öyle düşünmüştüm. Sabunumun olduğu günlerdi, neyse sabah duş almaya girdim. Odadan ayrıldığımda o hâlâ yatakta yatıyordu. Duşa girdim ve şarkı söylemeye başladım:

“Temiz bir geceyarısıyla buluştu ..

Şarkı söyledim...

Duşumu bitirip yatak odasına geri döndüğümde gitmişti. Kalkıp giyinmiş ve tek bir söz bile söylemeden gitmişti, ama yatağımın yanındaki masanın üzerine bir not bırakmıştı.

Notu okudum:

Sevgili Bay Card,
Bu güzel zaman için çok teşekkür ederim. Lütfen beni tekrar aramayın,

Saygılarımla,

Dotti Jones

Sanırım, bazıları temmuz ayında Noel ilahileri duymak istemiyor.

çoraplar üzerine uzmanlaşmış ünlü bir insan

Kişisel hijyenik orjimi yüzümde dünyanın en az etkili traşını yaparak tamamladım, tıraş bıçağındaki jiletin körlüğüne şükürler olsun, sahip olduğum en keskin jiletti.

Sonra, çeşitli giysi yığınlarımı ayıklamaya giriştim; uç derecedeki yoksulluk aylarım boyunca sahip olduğum koşullara göre, en temiz giysilerimi bir araya getirdim ve aynı zamanda iki çorabımı da giyip giymediğimden emin oldum. Şüphesiz birbirlerine uygun değillerdi ama çok yakındılar, eğer çoraplar üzerine uzmanlaşmış ünlü bir insan olmadığınız sürece.

Tüm bunlar yeni müşterim tarafından karşılanacağı için Tanrım sana şükürler olsun. Müşterim, beni içinde yaşadığım bu cehennemi den çekip çıkaracaktı.

Yatağımın yanındaki masanın üzerinde duran saate baktım, Yüzü açıkça, umutsuz kargaşanın binlerce parçasından dışarıyı gözetliyordu.. Saat mutlu görünmüyordu. San Francisco’da şanssız bir özel dedektifin evinde olmaktansa, bir bankerin ya da evde kalmış bir öğretmenin evinde olmayı tercih edeceğini düşünüyorum. Morali bozulmuş saatin kolları 5.15’i gösteriyordu. Müşterimle Powel Sokağındaki radyo istasyonunun önündeki randevuma kırk beş dakika vardı.

Umarım, müşterim benden radyo istasyonunun içinde yapılacak bir şey ister, çünkü daha önce hiç radyo istasyonu görmemiştim ve radyo dinlemekten hoşlanırdım. Sevdiğim bir sürü program vardı.

Evet, şimdi “duş almış”, “tıraş olmuş”, “temizlenmiş” ve “giyinmiştim.” Şehir merkezine yönelmemin zamanı gelmişti. Yürümeye karar verdim, çünkü yürümeye alışkındım ve o günler geride kaldı. Müşterimden alacağım dolgun ücret bu alışkanlığına bir son getirecekti, bu yüzden şehir merkezine yapacağım bu yürüyüş, her yere yürüyerek gitme işine bir tür elveda niteliğinde olacaktı.

Her iki cebinde de birer silah olan -biri dolu, biri boş- paltomu yeniden giydim. Şimdi geçmişe doğru baktığımda, boş silah cebimden çıkarmış

olmayı dilerdim, ama geri dönüp geçmişi yeniden yaratamazsınız. Onunla birlikte yaşamalısınız.

Dairemden ayrılmadan önce, unuttuğum bir şey var mı diye etrafa bakındım. Şüphesiz bir şey unutmamıştım. Şu dünyada sahip olduğum o kadar az şey vardı ki, hangi birini unutabilecektim?

Bir saat, hayır, büyük elmaslı bir şövalye yüzüğü, hayır, şans getirmesi için bir tavşan ayağı, yo. Uzun bir süre önce yemiştim onu. Böylece, ceplerimde iki silahla, ayakta dikildim, hiçbir zaman olamadığım kadar, yola çıkmaya hazırdım.

Canımı sıkan tek şey, hâlâ annemi aramadığım ve birbirinin benzeri konuşmalarımızdan birini yapmadığım gerçeğiydi ve bu benim haftamı mahvedecekti.

Ama, pekâlâ . . . eğer yaşamın mükemmel olmasını isteseydiler ilk etapta bu yolda ilerlemiş olmaları gerekirdi ve ben Cennet Bahçelerinden bahsetmiyorum ki!

hoşçakal, Rhode Island'daki petrol kuleleri

peşinden ayrılmışlardı. Yas tutma üzerine dokunaklı bir opera için işe alınmış, kesinlikle gülünç bir kalabalık oluşturmuşlardı, ama şimdi hepsi kendi fare deliklerine çekilmişlerdi ve ev sahibesi de sadece ölüydü.

Oradan ayrılırken onu düşündüm.

Kiramı ödemeyi ertelemek için ona anlattığım, amcamın Rhode Island'daki petrol kulelerinden zengin olduğu hikâyesi, gerçekten iyi bir yutturmacaydı. Yalan kontenjanımdan büyük bir ilham gelmişti ve kadın söylediklerimi yutmuştu. Eğer Babil, yoluma dikilmiş olmasaydı büyük bir politikacı olabilirdim.

Ön merdivenlerden aşağı inerken, tam kalbinin durduğu anda, ev sahibesinin Rhode Island'daki petrol kulelerini düşünüşü gözlerimin önüne geldi. Kendi kendine yüksek sesle mırıldandığını duyabiliyordum, "Daha önce Rhode Island'da petrol kuleleri olduğunu hiç duymamıştım. Bana bu işte bir bit yeniği var gibi geliyor. Oklahoma'da ve Teksas'da bir sürü petrol kulesi olduğunu biliyorum, Güney California'da da onlardan görmüştüm ama Rhode Island'daki petrol kuleleri?"

Sonra kalbi durdu.

İyi.

güzel resimler

Yirmili yaşlarına yeni girmiş genç bir adam, sokağın karşısından bana doğru elini kolunu salladığında, Babil üzerine düşünmemeye çok dikkat ederek Leavenworth Sokağı'ndan aşağıya doğru yürüyordum.

Onu daha önce hiç görmemiştim.

Kim olduğunu bilmiyordum.

Neler olduğunu merak ettim.

Sokağı geçip yanıma gelmek için oldukça telaşlı görünüyordu ama kırmızı ışık yanmıştı ve ışığın değişmesi için orada durup beklemek zorundaydı. Beklerken kolunu havada çılgınca bir yeldeğirmeni gibi sallıyordu.

Işık değiştiğinde koşarak sokağı geçti ve yanıma geldi.

"Merhaba, merhaba," dedi, uzun zamandır kayıp bir kardeş gibi.

Yüzü sivilcelerle kaplıydı ve gözleri karakter zayıflığından acı çekiyordu. Kimdi bu dallama?

"Beni hatırladın mı?" dedi.

Hatırlamamıştım, eğer hatırlayabilseydim, bunun olmasını istemezdim fakat söylediğim gibi hatırlamıyordum.

"Hayır, seni hatırlamıyorum," dedim.

Giysileri oldukça paspaldı.

Benim kadar kötü görünüyordu.

Onu tanımadığımı söylediğim zaman, bütün ümitleri kırılmış gibiydi, sanki biz çok iyi arkadaştık ve ben onun hakkındaki her şeyi unutmuştum.

Bu herif ne cehennemden gelmişti?

Ayaklarının üzerine kalkmayı yeni öğrenmiş bir köpek yavrusu gibi ayaklarına bakıyordu.

"Kimsin sen?" dedim.

"Beni hatırlamadın," dedi, üzgünce.

"Kim olduğunu söyle, belki hatırlarım." dedim.

Şimdi de kafasını kederli bir şekilde sallamaya başladı.

"Hey, haydi," dedim, "çıkar ağzından baklayı. Kimsin sen?"

Başını sallamayı sürdürdü.

Onu geçip yürümeye başladım.

Yetişti ve yürümeyi kesmem için eliyle paltoma dokundu ve ondan uzaklaşmayı bırakıp durdum. Paltomu temizlemem için artık iki nedenim vardı.

“Bana bazı resimler satmıştın,” dedi yavaşça.

“Resimler?” dedim.

“Evet, üzerinde giysileri olmayan kadınların resimleri. Güzel resimlerdi. Onları evime astım. Treasure Island’ı hatırlıyor musun? Dünya Fuarı? Resimleri eve götürdüm”

Hassiktir bahse girerim resimleri gerçekten evine asmıştır.

“Biraz daha resme ihtiyacım var,” dedi. “O resimler eskidi."

Resimlerin şimdi neye benzediğini gözümde canlandırdım ve tüylerim ürperdi.

“Satın alabileceğim başka resimlerin var mı?” “Yeni resimlere İhtiyacım var.”

“O, uzun zaman önceydi,” dedim. “Artık o işi yapmıyorum. O bir kerelik bir işti.”

“Hayır, 1940’daydı,” dedi. “Sadece iki sene öncesi. Geride birkaç tane bile mi kalmadı? Onlar için iyi para öderim sana.”

Karşımda köpek gibi yalvaran bakışlarla bakıyordu. Pornografi için deliriyordu. Bu bakışı daha önceleri de görmüştüm, ama şu pis resimler satma işi artık geçmişte kalmıştı.

“S.ktir git, sapık!” dedim ve Leavenworth Sokağı’ndan aşağıya, radyo istasyonuna doğru yürümeye devam ettim.

Bir sokak köşesinde dikilip boktan bir cinsi sapıkla sohbet etmektense, yapabileceğim daha iyi şeyler vardı. Ona 1940’daki Dünya Fuarı’nda sattığım şu resimlerin nasıl eskidiğini düşününce bir kez daha tüylerim ürperdi.

pedro ve onun beş romantiği

Müşterimle buluşmak için Leavenworth Sokağı boyunca birkaç blok daha yürüdüm ve ardından geçen gece gördüğüm rüyayı anımsadım. Sınırın güneyinden gelen ünlü bir ahçıydım ve Babil'de acılı rellenos'ları ve peynirli ençiladası ile ünlü bir Meksika lokantası açmıştım.

Babil'in en ünlü restoranı olmuştu.

Asma Bahçelerinin yanındaydı ve Babil'in en seçkin insanları orada yerdi. Nabukadnezar sık sık uğrardı, ama mekânın spesiyalitelerine pek önem vermezdi. Takoyu tercih ederdi. Bazen iki elinde de birer takoyla orada otururdu.

Sürekli insanlara elinde takosuyla hareketler ve şakalar yapardı, ne adamdı!

Nana-dirat, orada dansçı olarak çalışıyordu.

Mekânda bir sahne ve küçük bir gitar grubu vardı: Pedro ve Onun Beş Romantiği.

Fırtına gibi çalıyorlardı ve Nana-dirat dans ettiği zaman, insanlar kendilerini serinletmek için daha çok bira ısmarlıyorlardı. Eski Babil'de Meksikalı bir kağıt fişek dansçısıydı.

Ah, aman, birden sokaktan aşağı müşterimle buluşmak üzere yürürken yine babil üzerine düşünmeye başladığımı fark ettim. Büyük hataydı.

Anında durdurdum.

Hemen frene bastım.

Dikkatli olmalıydım. Babil beni ele geçirememeliydi. Yapacak bir sürü işim vardı. Babil daha sonraydı. Düşüncelerimi yeniden organize ederek başka şeyler üzerine yoğunlaştırmalıydım; seçtiğim şeyse ayakkabılarım üzerine düşünmek oldu. Yeni bir çifte ihtiyacım vardı. Giydiklerim iyice eskimişti.

smith smith

Smith Smith adı aklımda çaktığında ve “Harika!” diye bağırdığımda, radyo istasyonundan bir blok ötedeydim. Ayakkabılarım üzerine düşünüyordum. Bütün dünya beni duyabilirdi ama Allahtan etrafta kimse yoktu. Powel Sokağı’ndaki o blok sessizdi. Bloğun sonunda birkaç insan vardı ama ben bloğun ortalarında tek başımaydım.

Şans hâlâ benden yanaydı.

Smith Smith, diye düşündüm, Babil’deki özel dedektifimin adı. Ona Smith Smith denecekti.

Smith adının mükemmel varyasyonuna ulaşmıştım. Onu ikinci bir Smith ile birleştirerek. Kendimle gerçekten gurur duyuyordum. Başarımı birisiyle paylaşamamak çok kötüydü, ama birine Smith Smith hakkında bir şey anlatmamın, benim pek ilgimi çeken bir yer olmayan tımarhaneye yapılacak isteksiz bir yolculuk için çok iyi neden oluşturacağını biliyordum,

Smith Smith’i kendime saklamalıydım.

Ayakkabılarım üzerine düşünmeye geri döndüm.

terbiyeli kızarmış hindi

Altıya on kala radyo istasyonuna varmıştım. Zamanında orada olarak, bütün gün Babil'i düşlemekten başka şeyler de yapan sorumluluk sahibi bir özel dedektif olduğumu göstermek istiyordum.

Radyo istasyonunun önünde başka kimse yoktu.

Müşterim, her kimse, daha gelmemişti.

Nasıl biri olduğunu çok merak ediyordum.

Daha onun kadın mı, yoksa erkek mi olduğunu bile bilmiyordum. Eğer kadınsa, umarım çok zengin ve güzeldir, bana deli gibi âşık olur ve beni özel dedektiflik işinden ayırıp konfor içinde yaşatmak ister, ve böylece bende zamanımın yarısını onu düzerek, geri kalan yarısını da Babil'i düşleyerek geçiririm.

Bu iyi bir yaşam olurdu.

Başlaması için çok fazla bekledim.

Sonra, müşterimin, karısıyla bir aşk ilişkisi kuran Filipinli bir ahçının peşine takılmamı isteyen Sydney Greenstreet tipinde biri olduğunu ve benim de ahçının çalıştığı kafenin köşesinde oturup, bütün gün adamın yemek yapışını izleyişimi düşündüm.

İş bir ay sürer.

Her hafta, Sydney Greenstreet ile devasa Pasifle Heights apartmanında buluşuyor ve Filipinli ahçının o hafta boyunca yaptığı her şeyin ayrıntılarım anlatıyordum. Flipinli ahçının yaptığı her şeyle çok yakından ilgileniyordu ve işi ahçının çalıştığı restoranın Çarşamba menüsünü öğrenmeyi istemeye kadar vardırmıştı.

Az bulunan sanatsal çalışmalarla dolu tuhaf dairesinde, Sydney Greenstreet'in karşısında oturuyordum. Apartman dairesi San Francisco'nun görkemli manzarasına sahipti ve elimde, evin baş uşağı Peter Lorre'un sürekli doldurduğu elli yıllık bir şeri bardağı vardı.

Peter Lorre, odada bizimle birlikteyken konuşmamızla ilgilenmiyormuş gibi bir görüntü çiziyordu, ama daha sonra onu daha sonra oda kapısının yanında oyalanarak kulak misafirliği yaparken gördüm.

“Çarşamba günkü menüde ne vardı?” derdi Sydney Greenstreet, iri ve tombul eliyle narin bir şeri bardağını aykırı bir biçimde sarmalayarak.

Peter Lorre, açık salon kapısının diğer tarafında oyalanır, geniş bir vazonun tozunu alır gibi görünse de aslında büyük bir dikkatle ne konuştuğumuzu dinlerdi.

“Çorba pirinçli domatesti,” derdim. “Salata da Waldorf’tu.” “Çorbayla ilgilenmiyorum,” derdi Sydney Greenstreet. “Ya da salatayla, Asıl yemeklerin ne olduğunu bilmek istiyorum.”

“Özür dilerim,” derdim. Her şeyden önce, bu onun parasıydı. Faturayı o ödüyordu. “Asıl yemekler şunlar:

Kızartılmış Karides
Izgarada Kızartılmış Levrek, limonlu ve tereyağlı
Şarap Tortusu Soslu Dilbalığı Filetosu
Sebzeli Dana Yahni
Yumurtalı Salamura Sığır Eti
Izgarada Elma Soslu Domuz Pirzolası
Izgarada Soğanlı Yavru Sığır Karaciğeri
Yağda pişirilmiş Tavuk Köftesi
Ananas Soslu Jambon kroket
Kahverengi Soslu Ekmekli Dana Pirzola
Kızartılmış Eklemlerinden Ayrılmış Piliç
Tatlı Patatesli Fırınlanmış Virginia Jambonu
Fırında Hindi Dolma
Mısırla Beslenmiş, İğdiş Edilmiş ve Döğülmüş Sığır Filetosu Külbastısı
Yeşil Bezelyeli Fransız Usulü Kuzu Pirzola
New York Usülü Kesilmiş Sığır Filetosu

“Yemeklerden herhangi birini denedin mi?” diye sorardı.

“Evet,” dedim. “Fırında Hindi Dolma yedim.”

“Nasıldı,” diye sorardı, sandalyesinden endişeyle bana doğru eğilerek.

“Korkunçtu,” derdim.

“İyi,” dedi, büyük bir tatmin duygusuyla, ağzım zevkle şapırdatırdı. “Onda ne bulduğunu anlamıyorum. Onların ikisi de domuz. Birbirlerine layıklar.”

Sonra durur, sandalyesine rahatça yaslanır ve şerisinden kıymetli bilir bir yudum alırdı. Tembel tropik gözlerinde bir memnuniyetle bana doğru bakardı.

“Fırında Hindi Dolma kötü müydü?” diye sorardı. “Gerçekten kötü müydü?” derdi, yüzünde neredeyse bir gülümseme vardı.

“Dolmanın içi hayatımda tattığım en kötüsüydü,” dedim. “Köpek pisliğinden yapıldığını düşünüyorum. İnsanların onu nasıl yiyebildiğini hiç bilmiyorum. Bir lokma aldım ve o da yetti.”

“Çok ilginç,” dedi Sydney Greenstreet. “Ne kadar ilginç.”

Üzerinde Çinlilerin ata bindiği geniş yeşil bir vazoyu silermiş gibi yapan Peter Lorre’a doğru baktım.

O da, Fırında Hindi Dolma üzerine yaptığım yorumların ilginç olduğunu düşünüyordu.

havayollarının kül kedisi

Günün erken saatlerinde morga doğru giderken yanımdan geçen Cadillac limuzin önümde durduğu ve arka kapısı yavaşça açıldığı zaman, WXYZ adlı “Havayollarının Külkedisi” radyo istasyonunun önünde dikilmiş Sydney Greenstreet, Peter Lorre ve Fırında Hindi Dolma üzerine düşünüyordum. Limuzinin arka koltuğunda morgu terk ederken gördüğüm güzel sarışın oturuyordu.

Gözleriyle binmem için bir hareket yaptı.

Mavi bir hareketti.

Yanma oturdum.

Tanıdığım bütün insanların paralarını bir araya getirip ikiyle çarpsan bile ortaya çıkacak miktardan daha pahalı bir kürk manto giyiyordu. Gülümsedi. “Ne tesadüf,” dedi. “Birbirimizi morgta görmüştük, Dünya küçük.”

“Eminim öyledir,” dedim “Anladığım kadarıyla siz benim-“

“Müşterinizim,” dedi. “Bir silahınız var mı?”

“Evet,” dedim. “Bir tane var.”

“İyi,” dedi. “Bu çok iyi. Sanırım sizinle arkadaş olabiliriz. Yakın arkadaş.”

Niçin silahlı birine ihtiyacınız var? Sizin için ne yapacağım?” dedim.

“Bunu filmlerde görmüştüm,” dedi, gülümsüyordu. Mükemmel dişleri vardı. Öylesine mükemmeldiler ki kendi dişlerim adına utanmıştım. Bir ağız dolusu kırık cam taşıyormuşum gibi hissettim.

Direksiyonun arkasında ön koltukta oturan şoför, onu bu sabah götüren şofördü. Çok güçlü görünen bir boynu vardı. Arabaya bindiğimden beri bir kere bile arkaya dönüp bakmamıştı. Dümdüz önüne bakıyordu. Boynu sanki bir baltayı çökertebilir gibiydi.

“Tamam mısın?” dedi zengin sarışın.

“Kesinlikle,” dedim, bu filmi daha önce seyrettiğimi düşünerek.

“Bay Cleveland,” dedi, ensesinin bir seğirişiyle ona cevap veren şoföre adresi söyledi.

Araba sokaktan aşağıya doğru yavaşça hareket etti.

“Nereye gidiyoruz?” dedim, elimde olmadan.

“Sausalito’ya, bira içmek için,” dedi.

Bu bana tuhaf göründü.

Kızın bir bira içicisi olması, dünyada aklıma gelebilecek en son şeydi.

“Şaşırtıcı mı?” dedi.

“Hayır,” dedim, yalan söylüyordum.

“Samimi gözükmüyorsun,” dedi, bana gülümsüyordu. Şu dişler gerçekten başka bir şeydi.

“Evet, biraz,” dedim. Bütün para onundu. Benden istediği her oyunu oynayabilirdim.

“Bira içmek istediğimi söylediğim zaman, insanlar daima şaşırırlar, Onlar görünüşüme ve giysilerime baktıklarında, doğal olarak benim şampanya tarzı bir hanımefendi olduğumu var sayarlar, ama görünüş aldatıcıdır.”

Kadın, şampanya sözünü söylediği anda, şoförün ensesi şiddetle seğirdi.

“Bay Card?” dedi.

“Oh,” dedim, gözlerimi şoförün ensesinden ayırıp yeniden ona bakarak.

“Siz de öyle düşünmüyor musunuz?” dedi. “Yoksa siz, görünüşe göre karar veren biri misiniz?”

Dediğim gibi, bütün para onundu ve ben birazını istiyordum.

“Dürüst olmam gerekirse, hanımefendi, bira içici olmanıza şaşırdım.”

“Bana Bayan Ann, diyin.” dedi.

“Tamam, Bayan Ann, şampanya yerine birayı tercih etmenize şaşırdım.”

Şoförün ensesi yeniden şiddetle seğirdi.

Ne bok oluyordu?

“Siz bir şampanyacı mısınız?” dedi, şampanya sözcüğünü söyler söylemez şoförün ensesi yine seğirdi. Ensesine dokunduğunuzda parmağınızı kırabilecek kadar güçlü görünen bir seğirmeydi. Bu adamın ensesi hesaba katılması gereken bir şeydi.

“Bay Card, beni duydunuz mu?” dedi. “Şampanyacı mısınız? Şampanyadan hoşlanır mısınız?”

Ense, kafesinin parmaklıklarını zorlayan bir goril gibi seğirdi yine.

“Hayır, burbondan hoşlanırım,” dedim. “Buzlu Old Crow.”

Şoförün ensesindeki seğirme durdu.

“Ne kadar tuhaf,” dedi. “Birlikte çok güzel zaman geçireceğiz.”

“Ne yapacağız?” dedim.

“Endişelenme,” dedi. “Bunun için bol bol zamanımız var.”

Golden Gate Köprüsü’ne doğru giderken şoförün ensesi sakinliğini korudu. Ensesinin gelecekte sorun yaratabilecek bir potansiyele sahip olduğunu görebiliyordum. Bu enseye karşı çıktığınızda ne olabileceğini düşündüm. Ensenin iyi tarafından bakmayı sürdürmeliydim. Eğer suyuna gidersem, ense ve ben yakın arkadaş olacaktık.

Ense şampanya sözcüğünden hoşlanmıyordu.

Bundan sonra şampanya sözcüğünü kullanırken dikkatli olmalıydım.

Ense, burbon sözcüğünden hoşlanıyordu, öyleyse bu sözcüğü sık sık duyacaktı.

Kendimi içine soktuğum bu boktan durum da neydi?

Golden Gate Köprüsü’ne doğru Lombart sokağı boyunca gidiyorduk ve kendimi içine soktuğum durumun akışına bırakmıştım,

smith smith gölge robotlara karşı

Golden Gate Köprüsü'nü yarıladığımızda, devasa ve dengesiz bir ense arabayı sürerken, ben de güzel ve zengin bir kadının yanında oturuyordum, birden aklıma geldi: Babil'deki özel bir dedektif hakkındaki dizi için bir isim. Dizime, Smith Smith Gölge Robotlara Karşı adını verecektim. Ne sağlam isim! Keyiften nerdeyse kendimden geçecektim.

"Ne?" dedi, birkaç dakikadır hiç konuşmayan müşterim, yolda ilerlerken.

Dizimin adını sesli olarak söylemeye başlamıştım. İstemeden yapılmıştı ama kendi kendine çıkan ilk sözcüğün ardından gerisini durdurabildim.

“Smith dedim ve zihinsel bir filin dilimin üstüne oturmasıyla cümlenin gerisini tamamlamadan durdum.

“Smith mi?” dedi müşterim.

Şoförün ensesi seğirecekmiş gibi görünüyordu. Bu şeyin olmasını istemediğimden emindim.

“Sadece, dün bir arkadaşımın doğum günü olduğunu hatırladım, onu tamamen unutmuşum,” dedim. “Ona bir hediye verecektim. Adı Smith. Çok iyi bir adamdır. Bir balıkçı. İskelede duran bir teknesi var. Onun oğluyla birlikte büyüdük. Beraber Galileo Lisesi'nde okumuştuk.”

“Ya,” dedi, zengin sarışın müşterim, sesinden biraz sıkıldığı anlaşıyordu. Adı Smith olan bir balıkçı hakkında bir şeyler dinlemek istemiyordu. Eğer Smith Smith Gölge Robotlara Karşı'nın tamamını söyleseydim nasıl bir tepki vereceğini merak ettim.

Yaklaşım tarzını görmek benim için çok ilginç olacaktı. Sadece Smith sözcüğünü söylediğim için Tanrıya şükürler olsun. Müşterimi kaybedebilirdim ya da daha kötüsü şu ense harekete geçebilirdi.

Ense şimdi rahatlamıştı ve sadece köprü boyunca arabayı kullanıyordu.

Bir şilep akıntıyla uzaklaşıyordu..

Işıkları suyun üzerinde yüzüyordu.

“Ölü bir bedeni çalmanı istiyorum,” dedi müşterim.

sabah gazetesi

“Ne?” dedim, çünkü kesinlikle bu zamana ihtiyacım vardı, başka bir şey için değil ve bu durum için bir ne, yeterliydi.

“Morgdan bir ölüyü çalmanı istiyorum.”

Başka bir şey söylemedi.

Masmavi gözleri vardı. Arabanın yarı karanlığında bile mavi rahatça görülüyordu. Gözleri bana dikilmişti. Cevabımı bekliyorlardı.

Ense de bekliyordu.

“Elbette,” dedim. “Eğer parası yeterince cazipse, yarın kapma sabah gazetesiyle birlikte Abraham Lincoln’ün cesedini bile bırakırım.”

Tam olarak duymayı istediği cevap buydu.

Ense de bunu duymayı istiyordu.

“Bin dolar iyi mi?” dedi.

“Bin dolar için,” dedim, “sana bütün mezarlığı getiririm.”

şampanya bütçesinde bira zevki

Sausolito’daki küçük bir barda oturduğumuz yerden körfezin üzerinde parıldayan San Francisco’nun ışıkları görünüyordu.

Müşterim birayı seviyordu.

Onu içerken muhteşem bir zevk alıyordu. Birayı ondan beklediğiniz biçimde içmiyordu. Birasını tutuşunda kadınsı bir biçim yoktu. Maaşını o gün almış bir liman işçisi gibi bira içiyordu.

Kürk mantosunu çıkardı, üzerindeki giysi insanı darmadağın idin bedenini gözler önüne seriyordu. Her şey ucuz dedektif öykülerindiki gibiydi. Buna inanamıyordum.

Ense dışarda, arabadaydı ve bizi bekliyordu, böylece kendimi kadının yanında biraz daha rahat hissedebiliyordum. Eğer şu şampanya sözcüğünü kullanacaksam, bunu bilinmeyen bir korkuya kapılmadan yapmalıydım. Dünya gerçekten tuhaf bir yerdi. Tabii ki zamanımın çoğunu Babil’i düşleyerek geçirmiştim. Daha güvenli.

“Çalınmasını istediğin ceset nerede?” dedim, nazik görünüşlü kadının büyük bir yudum birayı yuvarlamasını izlerken. Ardından geğirdi. “Bira içmekten gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?” dedim.

“Şampanya bütçesinde bira zevkine sahibim,” dedi.

Şampanya dediği anda elimde olmaksızın etrafıma bakınarak enseyi aradım. Allaha şükür ki, arabadaydı.

“Şimdi istediğin şu ceset konusuna gelelim,” dedim.

“Cesetleri nerede saklarlar?” dedi, sanki anlayışım biraz ağırmış gibi.

“Bir sürü yerde,” dedim. “Ama genellikle toprakta. Bu iş için bir küreğe ihtiyacım var mı?”

“Hayır, sersem,” dedi. “Ceset morgda. Orası birini saklamak için mantıklı bir yer değil mi?”

“Evet,” dedim. “Öyledir.”

Birasından *büyük* bir yudum daha içti.

Bize biraz daha bira getirmesi için garson kıza elimle işaret ettim. Ben bu işi yaparken müşterim önündeki birasını bitirmişti. Zengin bir kadın için

bira içme konusunda bir dünya rekoruna sahip olduğunu düşünüyordum. Johnny Weissmuller'in bile bira konusunda bundan daha hızlı olabileceğini sanmıyorum.

Garson kız, önüne bir bira daha bıraktı.

Bense hâlâ mekâna geldiğimiz zaman söylediğim buzlu Old Crow'umla haşır neşirdim. O benim tek içkimdi. Çok fazla içebilen biri değildim: ara sıra bir kadeh içki, bir kadeh benim limitimdi.

İlk biradan aldığı zevkin aynısını İkincisinden de alıyordu. Bira içicisi olduğunu söylediği zaman doğruyu söylemişti.

"Morgdan bir ceset çalabileceğim düşünüyor musun?" dedi.

"Evet, yapabilirim," dedim.

Bir şeyler zihnimde, atış galerisindeki tavşan gibi patlamaya başladı. Tahta-bacak, bana, kadının ölü fahişenin bedenine cesedi tanımlamak için baktığım, ama tahmin ettiği kişi olmadığını söylediğini ve sanki ölü bedenlerine bakmak günlük işlerinin bir parçasıymış gibi çok soğukkanlı göründüğünü söylemişti.

Morgdan ayrılırkenki ağlayışı üzerine düşündüm.

Olay gittikçe ilginçleşiyordu.

İlgisiz görünerek, "Morgdan çalmamı istediğin ceset kimin?" diye sordum.

"Kim olduğu önemli değil," dedi. "O benim işim. Senden sadece benim için bir ceset getirmeni istiyorum. Genç bir kadının cesedi. Otopsi odasının üst katında. Orada duvara inşa edilmiş, cesetler için dört ünitelik boşluğu olan bir depo var. O üstte solda olan. Başparmağına Jane Doe etiketi takılı. Onu bana getir."

"Tamam," dedim. "Cesedi alıp nereye getirmemi istiyorsun?"

"Bir mezarlığa getirmeni istiyorum?" dedi.

"Bu çok basit," dedim. "Cesetlerin bir şekilde gittiği son yer"

Ona bir bira daha söyledim. İkincisini çoktan bitirmişti. Hayatımda bundan daha hızlı bir şekilde boş görünen bir bira bardağı görmemiştim. Kadın gerçekten bira soluyordu.

"Teşekkürler," dedi.

"Cesedi ne zaman istiyorsun?" dedim.

"Bu akşam," dedi. "Ebedi İstirahat Mezarlığı. "

"Bu kadarı yeterli gibi görünüyor," dedim.

"Onunla ne yapacağını sorabilir miyim?" dedim.

"Haydi, zeki çocuk," dedi. "Bir mezarlıkta cesetlerle ne yaparsın?"

“Tamam,” dedim. “Gözümde canlandırabiliyorum? Yanımda bir de kürek getirmemi ister misin?”

“Hayır,” dedi. “Sen sadece cesedi mezarlığa getir, gerisini biz hallederiz. Senden bütün istediğimiz ceset.”

O biz dediği anda, bizin içine enseyi dahil ettiğini var saymıştım. Ona bir bira daha söyledim.

örs fabrikasındaki sarsıntı

“Şimdi saat yedi otuz,” dedi, ense tarafından San Francisco’ya geri götürülen limuzinin arka koltuğunda otururken.

“Saat sabah birde cesedi mezarlıkta istiyorum,” dedi kısaca, rekor bir sürede içtiği altı biranın hiçbir etkisi görülmüyordu.

“Tamam,” dedim. “Ama gecikirsem, bensiz başlayın.”

Ön koltuktaki ense seğirdi.

“Sadece şaka,” dedim.

“Cesedin saat tam birde mezarlıkta olması çok önemli,” dedi. Bana çok yakın oturuyordu ve nefesinde biranın en küçük bir kokusu bile yoktu. Bunun yanında, altı birayı bitirmesinin ardından tuvalete bile gitmeden doğruca arabaya geri dönmüştü. O biraların ne cehenneme gittiğini merak ediyordum.

“Merak etme,” dedim. “Cesedi oraya zamanında getireceğim.”

“İyi,” dedi.

Yeniden konuşmadan önce bekledim. Kullandığım sözcüklerin doğru olmasını istiyordum. Ağzımdan aşırı duygusal ve yetersiz sözcüklerin çıkmasını istemiyordum.

“Ücretimin yarısını peşin alacağım,” dedim. “Ve aynı zamanda, masraflar için üç yüz dolara ihtiyacım olacak. Bazı insanların avuçlarının içlerini yağlamam gerekir. Morgdan ceset çalmanın her gün yapılan gündelik işlerden olmadığının farkında olduğunu düşünüyorum.

Şehir özellikle cesetlerin kaybolması gibi şeylerden hoşlanmaz. İnsanlar soru sormaya eğilimlidir. Cevapları önceden hazırlamak için para gerekir.”

“Anlıyorum,” dedi.

Ona doğru baktım.

Şu lanet olası biraya ne olmuştu?

“Bay Cleveland,” dedi, arabayı kullanan enseye. Ense, paltosunun cebine ulaştı ve rulo yapılmış bir miktar para çıkarıp bana doğru uzattı. Ruloda yüzlük banknotlar halinde tam sekiz yüz dolar vardı. Sanki önceden düşüncemi okumuşlardı.

“Bu tatmin edici mi?” dedi kadın.

Para elime geçtiğinde az kalsın bayılıyordum. O kadar uzun bir süre geçmişti ki, en yakın yıldız için gerekli olan ışık yılı kadardı. Otomobil kazasında ödenenden bu yana hiç bu kadar çok parayı bir arada görmemiştim.

Bu kesinlikle yaşamının yukarıya doğru tırmanışının başlangıcıydı. Golden Gate Köprüsü’nden arabayla geçerken bundan daha mutlu olamazdım, parayı kazanmak için yapmam gereken tek şey bir ceset çalmaktı.

Ardından ense ilk kez konuştu. Başını bana doğru çevirme zahmetine katlanmayan enseden bir örs fabrikasındaki sarsıntı gibi bir ses çıktı.,

“Sakın işi eline yüzüne bulaştırma.” dedi ense. “O cesedi istiyoruz.”

san francisco’nun özel dedektifleri

Enseyi ciddiye almadım. O cesedi çalmak diğerlerinden daha zor bir iş değildi. Onun için bir şey fark etmezdi. Şu anda mezarlıktaki kadar iyiydi.

Köprünün gişelerine geldiğimizde kendimi harika hissediyordum.

Dünyanın zirvesindeydim.

Yeniden para!

Borçlarımın bir bölümünü ödeyebilir, yeniden bir ofis tutabilirdim ve belki yarım günlük bir sekreter bile. Hatta etrafta gezineceğim eski bir araba bile olabilirdi.

Hiçbir şey bana şu ankinden daha güzel görünmemişti. Dünyaya pembe gözlüklerle bakıyordum. Sevimli müşterimin içinde bir yerlerde kaybolan altı bardak biraya ne olduğunu anlayamamam bile artık canımı sıkmıyordu. Orada bir yerlerdeydiler. Bilmem gereken tüm şey buydu.

Rahatlık içindeki düşüncelerimi bir şey karıştırıyordu.

Bu sorun yaratan düşünceyi sormadan duramadım.

“Bu arada,” dedim. “Beni nasıl buldunuz? Yani, San Francisco’da bir sürü tanınmış özel dedektif var. Neden beni seçtiniz?”

“Bizim için bir ceset çalacağına güvenebileceğimiz bir tek sen vardın,” dedi zengin sarışın. “Diğer dedektiflerin bazı tereddütleri olabilirdi. Senin olmaz.”

Şüphesiz doğruydu.

Alınmamıştım.

Saklayacak hiçbir şeyim yoktu.

“Benim hakkımda nerede konuşuldu?” “Kaynaklarım var,” dedi kadın.

“Sakın işi eline yüzüne bulaştırma,” dedi ense.

ileriye dönük egzersizler

Yaşadığım yerin birkaç blok ötesindeki, önünde kapıcısı bekleyen hoş bir apartmanın yanında beni indirmelerini istedim. Onlara yaşadığım yerin burası olduğunu söyledim.

Binanın önünde durdular ve indim.

Kapıcı merakla bana bakıyordu.

“Evime bıraktığınız için teşekkürler,” dedim.

Arabadan çıktığımda ense bana doğru döndü ve konuştu. “Neden burada inmek istiyorsun?” dedi. “Sen burada yaşamıyorsun. Birkaç blok ötedeki bir fare deliğinde yaşıyorsun. Ama belki de egzersize ihtiyacın var. Nerede yaşadığına aldırmıyoruz. Sadece sabah birde Holy Rest Mezarlığı’nın güney kapısına şu cesedi getirmeni istiyoruz. Mükemmel.”

Aklıma söyleyecek bir şey gelmeden orada öylece kalakaldım. Kimdi bu insanlar? Benim hakkımda bu kadar çok şeyi nasıl bilebiliyorlardı? Popüler olduğumu sanmıyordum.

“Egzersiz yapıyorum,” dedim sonunda. “Bir gün burada yaşayacağım.”

Ense yeniden konuşmaya başladı, “Sakın -”

“Biliyorum,” dedim. “Elime yüzüme bulaştırmayayım.”

“Sonra görüşürüz, Bay Card,” dedi, bedeninde bir yerlerde altı bardak biranın saklandığı güzel sarışın.

Araba yavaşça uzaklaştı.

Köşeyi dönüp; kaybolana kadar izledim.

Kapıcı kaldırım süpürmeye başladı. Çok yakınımda süpürüyordu. Hareket ettim.

c. card, özel müfettiş

Hâlâ annemi aramamıştım.

Mezarlıktan artık dönmüştür.

Bu işi de hallettiğimde kendimi daha iyi hissedecektim. Aynı zamanda, ondan borç aldığım paranın bir bölümünü de geri ödeyebileceğimi söyleyebilirdim. Şüphesiz ücretimin ne kadar olduğunu ona söylemeyecektim, çünkü geri ödemeyi düşündüğüm miktardan daha fazla para isterdi.

Şu anda bir ofis, bir sekreter ve bir araba almak daha çok ilgimi çekiyordu. Annem bekleyebilirdi. O buna alışkındı. Parayı bankaya koymanın dışında bir şey yapmayacaktı ve orası da dünyada paramı görmek istediğim son yerdi.

Kapısının üzerinde yaldızlı harflerle

C. Card
Özel Müfettiş

yazan bir ofise ve söylediklerimi dikte eden cazibeli bir sekretere ihtiyacım vardı.

Sevgili Bay Cupertino,

Kızınızı bulduğum için fazladan gönderdiğiniz beş yüz dolar için size çok teşekkür ederim. Bir beyefendiyle iş yapmak zevktir. Eğer onu tekrar kaybederseniz, beni nerede bulabileceğinizi biliyorsunuz, beni hemen evinizde bulabilirsiniz.

Saygılarımla,
C. Card

Ve ayakkabılarımda delikler oluşmadan kentte gezinebileceğim bir arabaya ihtiyacım vardı. Yürümek ya da otobüse binmek özel bir dedektifin klasını düşürür.

Gömlek cebinden dışarı otobüs bileti çıkan bir özel dedektifle tanışmak müşterileri rahatsız eder,

Ama şimdi, annemi aramalıydım.

Bir telefon kulübesi için birkaç blok boyunca yürüdüm.

Bir beşlik attım ve alıcıyı kaldırıp kulağıma koydum. Arama sesi gelmiyordu. Ahizeyi yeniden aşağıya doğru bastırdım ama beş sentim telefonun içinde kalmıştı. Ahizeyi birkaç kez aşağıya bastırdım. Alıcının içindeki sessizlik devam ediyordu. Ve benim lanet olası beş sentim yutulmuş tu.

Allah kahretsin!

Beşliğim gitmişti.

Büyük iş beni yeniden düzmüştü.

Bazı insanları savaşmadan soyulmayacağım göstermek için telefon cihazını birkaç kez yumrukladım.

Kulübeden çıktım ve yarım blok yürüdüm.

Dönüp telefon kulübesine doğru kızgın bir şekilde baktım.

Kulübenin içinde yaşlı bir adam duruyordu. Elinde alıcıyı tutarak birisiyle telefon görüşmesi yapıyordu.

Asla kazanamıyacaksın.

Yaşlı adamın kendi beşliğini mi kullandığını yoksa tamamen adaletsiz bir şekilde görüşmesini benim beşliğimle mi yaptığını merak ettim.

Bu şartlar altında alabileceğim tek intikam, benim beşliğimle konuşuyorsa eğer, basurunun korkunç bir şekilde azmasına bir çare bulması iç m doktorunu arıyor olmasını ummaktı.

Bu kötü durumun gerginliğinden beni uzaklaştırabilecek tek yol buydu?

Döndüm ve Clay Sokağı'ndaki otobüs durağına doğru yürümeye başladım. Morga otobüsle gidecektim. Bir taksi çevirebilirdim ama bir daha tekrar otobüse binmeyeceğim için otobüse bir tür veda gezintisi yapmaya karar verdim.

Bu son kezdi.

Genç bir kadın otobüs bekliyordu.

Güzel görünüyordu ve ulaştığım bu yeni refahı, ona gülümseyip iyi akşamlar diyerek denemeye karar verdim.

Bana gülümsemedi, iyi geceler de demedi.

Sinirli bir tavırla bana sırtını döndü.

Otobüs, bir blok ilerde aniden beliriverdi.

Bir dakika sonra morga doğru yol alan bir otobüsün içinde oturuyordum. Otobüse önce ben bindim ve önlerde bir koltuğa oturdum, kadınsa arkalara doğru ilerledi.

Şu anda kadınların hoşlanacağı bir erkek değildim ama cesedi çalıp ücretimin geri kalanını da aldığımda ve San Francisco’nun en ünlü özel dedektifi, şunu California yapalım, hayır, Amerika olsun, haline geldiğim zaman, bu durum kısa süre içinde değişecekti. Bu Allahın belası ülkenin bütünü varken neden daha azıyla yetineyim ki?

Cesedi çalmak için kusursuz bir plan yapmıştım.

Hiçbir şey yanlış gitmeyecekti.

Mükemmeldi.

Böylece koltuğuma yaslandım ve Babil’i düşlemeye başladım. Zihnim hiçbir güç harcamadan geçmişe doğru geri döndü. Otobüste çok kalmadım. Babil’deydim.

birinci bölüm /

smith smith

gölge robotlara karşı

Sadece gölge robotlara dönüştürmek için yararlandığı masum hasta insanları oraya çekmek için kullandığı kliniğinin altına gizlenmiş bodrum laboratuvarının gizli oyuklarının derinliklerinde, Dr. Abdül Forsyte, şeytani dönüştürme odasında gölgeye dönüşmüş birini ortadan kaldırıyordu.

“Bu, iyi olmuş,” dedi, gölgenin yapısını inceliyordu.

“Siz bir dahisiniz,” dedi hizmetkârı Rotha, doktorun yanında duruyor ve gölgeye bakıyordu. Çıkardığı işçiliği takdir etmesinin ardından Dr. Abdül Forsyte, gölgeyi Rotha’ya verdi ve o da götürüp altı ft yüksekliğindeki gölge yığınının en üstüne koydu. Yığında bin gölge vardı. Laboratuarda bir düzine civarında yığın vardı.

Dr. Abdül Forsyte, küçük bir kasabayı ele geçirmesine yetecek genişlikte yapay bir gece yaratacak miktarda gölgeye sahipti. Planını harekete geçirebilmek için tek bir şey eksikti. Karışım maddesi olarak kullanacağı ve yaşamını Babil’de iyi işler üretmeye adayan hayırsever Dr. Francis tarafından keşfedilmiş olan civa kristalleri. Doktor, İştar Kapısı’nın yakınlarında güzel kızı Cynthia ve üvey kızı Nana-dirat ile birlikte yaşıyordu.

Dr. Francis, civa kristallerini, aya gitmek için yaptığı bir roket gemisine güç sağlaması amacıyla keşfetmişti.

Kliniğe yarasına baktırmak için gelen ama sonunda şeytani planın parçası olarak bir gölgeye dönüşen talihsiz çarık yapıcısının gölgesini yığının üstüne yerleştirmesinin ardından Rotha, kötü ustasının yanma döndü.

“Şimdi ne olacak, patron?” dedi Rotha.

“Civa kristalleri,” dedi Dr. Abdül Forsyte. “Ardından da işimize bakacağız.” İkisi de şeytanı bir kahkaha attılar. Attıkları kahkahaya

bakarak, bu işin hayırlı bir emeklilik içermeyeceğini söyleyebilirdiniz.

hızlı silah çekme sanatçısı

Aniden nerede olduğumun farkına vardım ve bir kovboy filmindeki hızlı silah çekme sanatçısı gibi, elim yukarıya doğru uçup ipe atılarak otobüsü durdurdu. Tam zamanında yapmıştım.

Birkaç saniye geciksem durağımı atlamış olacaktım.

Babil'i düşlemek, ustalık isteyen bir iştir.

Bir yanlış hesaplama ve işte durağımızdan bloklarca ötedesiniz.

Çok şükür ki bu benim son otobüs yolculuğumdu ve bir daha durağımı atlamak konusunda endişelenmeyecektim. Teşekkürler Allahım. Bir keresinde Babil'i düşlerken hattın sonuna kadar gitmiştim, geri dönmeme yetecek kadar param yoktu ve parasız olduğunu ona açıklayıp uyuyakaldım diyerek yalan söylediğim halde sürücü benim parasız binmeme izin vermemişti.

"Bu hikâyeleri çok duydum," dedi, saydığım mazeretlere en ufak bir ilgi göstermeden. "Yol parası karşılığında hikâyeler anlatarak otobüsüme binemezsin. Beş sent istiyorum. Eğer beşliğin yoksa, otobüsümden def ol. Kuralları ben koymadım. Yolculuğun fiyatı bir beşliktir. Ben sadece işimi yapıyorum, otobüsümden defol."

Orospu çocuğunun sanki o Allahın belası şeyin gerçek sahibiymiş gibi "Benim otobüsüm" deyip durmasından hiç hoşlanmamıştım.

"Bu otobüs senin mi?" dedim.

"Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Demek istediğim; bu otobüs senin mi? Sürekli 'Benim otobüsüm' diyip duruyorsun; bu kahrolası otobüsün sahibi olduğunu, onu evine götürüp onunla uyuduğunu sandım. Belki de onunla evlisindir. Bu otobüs senin karın olur."

Başka bir şey daha söyleyemedim çünkü otobüs sürücüsü oturduğu koltuğundan bir yumruk darbesiyle beni baygın yere sermişti. Bayılmıştım. On dakika sonra kendime geldim, bir eczanenin vitrinine dayanır halde kaldırımda oturuyordum.

Bir otobüs yolculuğu mükemmel bir şekilde sona ermiş ve uyanmıştım. Bir köpeğin üzerime işemesiyle. Belki de benim bir yangın musluğu olduğumu düşünmüştü. Her neyse, o günler artık geçmişti. Cebimde sekiz yüz dolar vardı ve bu benim son otobüs yolculuğumdu.

Otobüsten indiğimde geriye döndüm ve sürücüye doğru “Siktir git!” diye bağırdım. Adam şaşırmış görünüyordu. Oh olsun. Artık köpekler üzerime işeyemeyecekti.

mezar hırsızları

Ben morga doğru yürürken iki adam beraberlerinde geniş bir çanta taşıyarak dışarı çıktılar. Çantanın içinde ne olduğunu söyleyemezdiniz ama ağırdı. Çok aceleleri var gibiydi. Morgun önünde park etmiş bir araba vardı ve bagajı açıktı. Çantayı koyup, bagajı kapattılar ve gazladılar. O kadar acele ediyorlardı ki araba harekete geçtiğinde arka lastikleri acı acı inledi.

Kısaca çantanın içinde ne olduğunu merak etmiştim. Morgdan bir şey almak için bir anlamda geç kalmış olmak demekti ama bir nedenleri olduğu çok açıktı, çünkü o an yaptıkları bunu gösteriyordu. Morga girip Tahta-bacak'a bakındım ama onu bulamadım. Otopsi odasında yoktu, "soğuk hava deposu"nda sevgili cesetleriyle birlikte de değildi. Giriş kısmına geri döndüğümde Tahta-bacak kapıdan içeri giriyordu. Elinde bir kâğıt torba vardı. Koridorda topallayarak bana doğru geldi.

"Evet," dedi. "Eğer zavallı gözlerim yanlış görmüyorsa, buraya neden geri döndün? Kendine senin kadar kötü dans eden bir eş mi arıyorsun? Evet, bizde onlardan var. Ölüler, nerdeyse senin kadar kötü dans ederler, 'Özel'."

Bu Tahta-bacak'ın yapabildiği kadar sık yapmaktan hoşlandığı bir şakaydı. Bir keresinde bir çift stenograf ile birlikte beraber dansa gitmiştik. Ben her zaman korkunç bir dansçı olmuşumdur. Tahta-bacak, her zaman benim aptal bir kızıl kafalıyla dans etmeye çalışmamı seyretmenin çok eğlenceli olduğunu düşünürdü.

Tahta-bacak, kuşkusuz çok iyi bir dansçıydı. Bu her zaman insanları şaşırtırdı. Çoğu kez salondaki herkes durur ve Tahtabacak'ın dansını seyrederdi. Buna inanamazlardı. Ben dans ettiğimde ise kimse aldırmazdı.

Hatta insanların çoğu Arthur Murray gibi Tahta-bacak'ın da bir dans stüdyosu açmasını söylerdi.

Bunu görmeyi isterim.

"Torbanda neler var?" dedim, konuyu dansımdan uzaklaştırmak için.

"Bir sandviç, ve sen asla alamazsın. Bu benim akşam yemeğim. Burada ne yapıyorsun, 'Özel'? Silahımı geri getirip borcun olan elli doları mı

ödeyeceksin? Böyle olmasını umuyorum ama kalbimin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum.”

“Hayır,” dedim. “Sana bir iş teklifinde bulunacağım.”

“Sen bir iş teklifinde bulunabilmek için fazlasıyla meteliksizsin,” dedi Tahta-bacak. “Gerçekten ne istiyorsun?”

“Şaka yapmıyorum,” dedim. “Gerçekten iyi bir teklifim var ve biraz da para ödeyeceğim sana.”

“Para mı?” dedi. “Sen mi?”

“Evet, kötü şans dönemim bitti. Şimdi zirveye tırmanma yolundayım. Hiçbir şey beni durduramayacak.”

“Senin içkiyle aranın iyi olmadığını biliyorum ‘Özel’, bu yüzden kendine hakim olmalısın. Tanrım, Önce Pearl Harbour ve şimdi de sen iş teklifinde bulunuyorsun. Sırada ne var? Haydi ofisime gidelim ve bu konu hakkında konuşalım ama bacağımı çekmeye kalkmasan senin için iyi olur çünkü eline kıymıklar batar.”

Tahta-bacak’ın “ofis”i, otopsi odasında bir masaydı.

Tahta ayağına rağmen oldukça çevik hareket eden Tahta-bacak’ın ardından yürüyordum.

“Hey,” dedim aniden, iki adamı ve taşıdıkları çantayı hatırlayarak. “Birkaç dakika önce buradan yürütülecek bir şeylerin var mıydı?”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Tahta-bacak.

“İki adam, içinde bir şeyler olan büyük bir çanta ile birlikte buradan yürüyüp gitti.”

“Hayır,” dedi, Tahta-bacak. “Kimse buradan bir şey yürütülebileceğini aklına bile getiremez. Bir şeyler yürütmek için çok geç. San Francisco şehri ve eyaletinin soyulduğunu düşünüyorum. Ne aldıklarını merak ediyorum. Bir morgtan hangi Allahın belası şeyi çalabilirsin ki? Burada sadece tek bir şey var. Demek istediğim burası bakkal dükkanı değil ki.” Bunları söylemesinin ardından sustu ve bana çok ciddi bir ifadeyle baktı, sonra çenesini kaşıdı ve esnedi.

“Söylediğim gibi,” dedi. “Burada sadece tek bir şeye sahibiz ve sanırım içlerinden biri eksik.”

“Sen de benim düşünmeye başladığım şeyi mi düşünüyorsun?” dedim, düşünmeye başladığım anda.

“Evet,” dedi. “Mezar hırsızları.”

soğuk kalpsiz para

Tahta-bacak'ın'ofisi'ne -otopsi odası- döndük.

Oraya vardığımızda Tahta-bacak, cesetler için yapılmış olan duvarın içine gömülü küçük buzluğun önünde birkaç saniye dikildi. İçine dört cesetin sığabileceği küçük bir buzdolabıydı. Diğer cesetler aşağı kattaki büyük soğuk hava deposunun içinde korunuyordu. Sadece özel olan birkaç taneyi burada tutuyorlardı. Sebebini bilmiyordum. Asla sormadım. Aldırmıyordum.

Herhangi bir eksik var mı diye Tahta-bacak'ın buzluğu kontrol edeceğini düşündüm ama bunun yerine masasına doğru yürüdü, oturdu ve sandviçini kâğıt torbasından çıkardı. Masada yanında duran ısıtıcının üzerindeki kahve makinasına doğru uzandı. "Kendine bir fincan al," dedi, sonra yanında birkaç fincan duran otopsi lavabosuna doğru yöneldi. "Kendine koyarken bana da biraz koy. Kahve hâlâ sıcakken sandviçimi yiyeceğim."

"Ya şu kaybolan ceset?" dedim, otopsi lavabosuna yürüyüp fincanları alırken.

"Sandviçim soğurken almış olacaklar. Sandviçi soğuk yemek için almadım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet," dedim. "Anlıyorum. Sadece kimin morgdan bir ceset çaldığını merak ediyorum?"

"Sana söyledim," dedi Tahta-bacak, şu bildik DMD'sinden -domuz pastırması, marul ve domatesli sandviç- bir ısırık alırken. Sözleri sandviçiyle karışmıştı ama onları hâlâ ayırabiliyordum. "Mezar hırsızları," dedi. "Ama cesedi neden allahın belası bir mezarlıktan almadılar? Neden benimkilerden birini istediler?"

"Belki de bayatlamış olanın yerine tazesini çalmak istemişlerdir!" dedim.

"Mantıklı görünüyor," dedi Tahta-bacak. "Oldukça. Belki."

Tahta-bacak'ın kahvesinden iki fincan doldurdum ve benimkinden bir yudum aldım. Sıvı, benim tat alma dokularıma çarpınca suratım buruştum.

Kahve insanın ağzına beyzbol sopasının çarpması ile ayni etkiye sahipti.

“Bu kahveyle ölüleri diriltebilirsin,” dedim.

“Düşünmediğimi sanma.” dedi Tahta-bacak. “özellikle bu sabah getirdikleri küçük orospuyu.”

“Eğer erken gelmeseydim, düzmeye hazır olduğun cesedi mi kastediyorsun?” dedim.

“Onu düzmeye hazırlanmıyordum,” dedi Tahta-bacak. “Bu tarz düşüncelere nereden kapıldığını anlamıyorum. Sadece insan bedenine hayran olduğumu söylüyorum. Onun hatlarını, çizgilerini seviyorum.”

“Farklı bir bakış açısı.” dedim. “Buradan bakıldığında beş saniye sonra üzerine çullanacakmışsın gibi görünüyordu.”

“Hey, buraya neden geri döndün?” diye sordu Tahta-bacak, konuyu değiştirmek için.

“Sana söyledim,” dedim. “Senin için bir iş teklifim var. Biraz para kazanabilirsin.”

“Para kazanmakla ne demek istiyorsun?” dedi Tahta-bacak. “Sen zaten bana borçlusun. Ne zaman ödeyeceksin? Beni ilgilendiren para işte bu.”

“Şimdi,” dedim ve elimi cebime attım. İşimi halletmesi için önce ondan aldığım borcu geri ödemem gerektiğini biliyordum.

“İşte, bir yüzlük,” dedim, bu bölümü çok sevmiştim. “Şimdi sen bana biraz borçlusun, seni Ölülerin Koruyucusu.”

Tahta-bacak, nemli elindeki yüz dolara inanamıyordu. Sanki bu bir mucizeymiş gibi gözünü dikmiş bakıyordu. Birden mutlu bir Tahta-bacak oldu.

“Bu gerçek olmalı. Bunun bir mucize olmadığını biliyorum, çünkü onu elimde hissediyorum. Şu iş teklifi nedir?” dedi Tahta-bacak. “Bu iş hakkında daha fazla bilgi istiyorum. Nerede harcayacağımı çok iyi biliyorum.”

“Onun geldiği yerde iki yüz dolar daha var,” dedim.

“Yaşasın!” dedi Tahta-bacak. “Ne yapacağım?”

“Bir araban vardı değil mi?” dedim.

“Evet, eski bir Plymounth,” dedi Tahta-bacak. “Arabayı biliyorsun. Niye?”

“Onu ödünç almak istiyorum,” dedim.

“Senin olsun, eski dostum,” dedi Tahta-bacak. “İki yüz nerde? Bu benim en kolay kazandığım para olacak.”

“İsteğimin hepsi bu kadar değil,” dedim. “Başka şeyler de var. Bagajını doldurmak istiyorum.”

“Sana yardım ederim,” dedi Tahta-bacak. “Yüzlükler nerede?” “Bagaja koymama yardım etmek istediğin şeyin ne olduğunu bilmek istemiyor musun?”

“İki yüz dolar karşılığında, bagaja ne koyarsan koy, aldırmam,” dedi Tahta-bacak. “Sana yardım ederim. Senin dostunum. Nerede o?” Hâlâ elindeki yüz dolara mutlu mutlu bakıyordu.

“Burada,” dedim.

“Ne?” dedi Tahta-bacak, gözlerini bana çevirerek.

“Bagaja koymak istediğim şey burada.”

Tahta-bacak, şaşırmış görünüyordu. Derin derin düşünmeye başladı. Çok sürmedi. Ne istediğimi anlamaya yaklaştığını görebiliyordum. Ve işte buldu.

“Ne saçmalık oluyor? Düşündüğünü düşündüğüm şeyi düşünmüyorsun değil mi?” dedi Tahta-bacak. “Hayır, aynı gecede iki kere olmaz. Yanıldığımı söyle.”

“Yanılmadın,” dedim. “Bu tuhaf bir dünya. Bir ceset çalmam için kiralandım ve sen de adamların istediği şeye sahipsin.”

“Bir ceseti neden çalmanı istiyorlar?” dedi Tahta-bacak.

“Sadece, tahmin ediyorum. Bilmiyorum,” dedim. “Bu onların işi ve uzun yeşillerin avucumun içinden bana baktıklarını gördüğüm sürece hiçbir şey umurumda değil. Hâlâ iki yüz dolarla ilgileniyor musun?”

“Kesinlikle,” dedi Tahta-bacak. “Önemli değil. Zaten bu gece bir ceset kaybettim ve bunun için ne bir sent ne de bir teşekkür kazandım ve sana teşekkür ederim. İki cesedin kayboluşunu açıklamam, birini açıklamam kadar kolay. Senin yanındayım. Şu iki yüzlüğü göster ve malını al.”

Ona iki yüzü verdim.

Sevinçten kendinden geçmişti.

“Malını al,” dedi Tahta-bacak, para tutan eliyle havada muhteşem bir daire çizerek. “Malını al. İstediğin herhangi birini alabilirsin.” “Üzgünüm ama aşkını parçalamak zorundayım,” dedim. “Umarım kalbini kırmamışımdır ama birileri onun yerini almak için gelecektir. Kadınlar sürekli ölürler.”

“Ah, hayır,” dedi Tahta-bacak. “O olmaz. O benim en sevdiğim.”

“Üzgünüm, dostum,” dedim.

Kafasını salladı.

“Onu, senin için buraya getireyim,” dedi Tahta-bacak.

“Şaşırdım,” dedim. “Soğuk kalpsiz para için tatlı şeyini satıyorsun. Bunu nasıl yapabiliyorsun?”

“Kolay,” dedi Tahta-bacak. “O da kalpsiz. Sen gittiğinde onun üzerinde bir otopsi yapmıştık.”

zaman bütün yaraları sarar

Tahta-bacak, sandviçini yemeyi bitirdi.

“Haydi gidip cesedini getirelim,’” dedi. “Onun gidişini görmekten nefret ediyorum. O yıllardır sahip olduğum en güzel cesetti.” “Unutursun,” dedim. “Zaman bütün yaraları sarar.”

“Hayır,” dedi Tahta-bacak. “İki yüz papel sarar.”

“Nerede, o?” dedim, nerede olduğunu bilmiyormuş gibi yaparak. Bana bunu neden yaptığımı sormayın.

Tahta-bacak, otopsi odasındaki dört cesetlik buz dolabını işaret etti. “Üstte solda,” dedi.

Buzdolabına doğru yürüdüm ve sol üstteki kapıyı açarak tablayı dışarıya çekmeye başladım.

“Hayır, üst sağda,” dedi Tahta-bacak. “Unuttum. Onun yerini değiştirmiştim. Sağ üstte.”

“Biliyorum. Burada bir şey yok,” dedim. Bunu Tahta-bacak’a söyleyecektim ama o benden önce davranmıştı.

“Ne?” dedi Tahta-bacak ve buzdolabına doğru yürüdü. “Orada bir ceset olmalı. Daha birkaç saat önce koymuştum. Ne haltlar dönüyor burada.” Ceset sanki orada bir yerlere saklanmış ve onu bulacakmış gibi bakındı. “Lanet olsun! Sandviçimi almak için gittiğimde burada bir dul vardı ve şimdi yok. Kadın bu öğleden sonra kendini öldürmüştü. Firma tırmanmış ve gazı açmış. Şimdi nereye gitti? Yani, demek istediğim o ölüydü.”

“Bu, senin sorunun,” dedim. “Ölü bir fahişenin cesedi için sana iki yüz dolar ödedim ve onu istiyorum. O solda değildi, değil mi? Emin misin?”

“Evet,” dedi Tahta-bacak, kafasını dulun cesedinin olması gereken boşluğun üzerinde sallayarak. “Burada.” Tablayı dışarı çekti, çarşafı kaldırdı; ordaydı. “Bak, iki yüz doların burada. Ama öbür ceset nereye gitti? Birkaç saat önce burdaydı. Şimdi yok. Burada ne haltlar dönüyor?”

Aniden aklıma bir düşünce geldi.

Babil hakkında olmadığı için sağ ol Tanrım.

“Bekle bir dakika,” dedim. “Seninle herhangi bir şey üzerine bahse girerim ki, kısa bir süre önce iki adamın burdan çaldığı ceset oydu.”

“Galiba, haklısın, ‘Özel’,” dedi Tahta-bacak. “Haklısın. Olup biteni açıklayabilecek tek şey bu. Adamlar dulu çaldılar. Birileri neden onun bedenini çalmak istesin ki? Gerçekten çok çirkindi. Bir ayyaş. Birisinin onu neden isteyebileceğini bilmiyorum? Boktan bir şeydi. Sanırım fırına girerek dünyaya ve kendine küçük bir yardımda bulundu.”

İlginç, diye düşündüm. Burada görünenden daha fazla şeyler dönüyordu. İki adamın belki de yanlış cesedi çaldığını düşündüm, çalmayı istedikleri ceset, benim baktığımdı.

Her şey gittikçe karmaşıklaşıyordu.

Belki de her şey başlangıçta görüldüğü kadar kolay değildi. Birden cebimde içinde kurşunları olan bir silahım olduğu için çok sevindim. Kim bilir? Silahı elimde tutabilirim.

Evet, gece uzun süreceğe benziyor ve tetikte olsam iyi olur. Yapmam gereken ilk şey, morgdan çalmak için bedelini ödediğim cesede sahip çıkmak. Adamlar yanlış cesedi aldıklarını anladıkları zaman, doğrusunu bulmak için geri dönebilirler ve bu da hiç hoş olmayabilir.

jack benny show

“Haydi, şunu burdan götürelim,” dedim.

“Dinle, ‘Özel’ ”, dedi Tahta-bacak. “Onun hakkında böyle konuşma. O da en az senin kadar ölü olmaktan hoşlanmıyor. Tamam mı?”

Tahta-bacak’ın kafasındaki kepekleri havalandırmıştım.

“Üzgünüm,” dedim, çok üzgün olmadığımı düşünüyordum. Tek istediğim onun suyuna gitmekti.

“Onu içine koyacağımız bir şey bulmalıyız,” dedi Tahta-bacak, sakinleşmiş bir halde.

“Araban nerede?” dedim.

“Sokağın karşısına park ettim,” dedi Tahta-bacak. “Daima oraya park ederim.”

Topallayarak yürüdü ve küçük bir odanın kapısını açtı. Dolu bir çamaşırhane çantasının yanında ceset pisliğine bulanmış bir çamaşır yığını vardı.

“Lanet olsun! Piçler çamaşırhane çantamı çalmışlar,” dedi Tahta-bacak, diğer çantayı açıp içindekileri yığının üstüne boşaltırken. “Böylece iki şey çalmış oluyorlar,” dedi. “Her neyse, sen çeneme sağlam bir yumruk indirdikten sonra polislere söyleyebileceğim şey bu, böylece bu hırsızlık için iyi bir mazeretim olacak. Onlara iki ceset hırsızının buzluğa saldırdığını söyleyeceğim. Onlara iyi döğüştüğümü ama beni hakladıklarını anlatacağım. Belki bir madalya kazanırım ve belediye başkanı benim soğuk elimi sıkar.”

Genç fahişenin cesedini çamaşırhane torbasına koyduk.

Tahta-bacak, onu sararken iyi bir iş çıkardı.

“Bu tarz işlerde oldukça iyisin,” dedim.

“Olmalıyım, “ dedi Tahta-bacak. “Geçen yıl on bininci cesedim için bir saat kazandım. Çamaşırhane çantasının fermuarını kaparken kadının kafasına eliyle hafifçe vurdu.

“Hoşça kal, bebek,” dedi Tahta-bacak. “Seni özleyeceğim.” “Üzülme,” dedim. “Daha sonra ona yetişebilirsin.”

“Komik adam,” dedi Tahta-bacak. “Sen, Jack Benny Show’a katılmalısın.”

oakland’dan tuhaf bir fincan şeker

Tahta-bacak, bana kadını arabaya götürmemiz için yardım etti. Onu taşırken gülümsüyordum.

Tahta-bacak, bana garip garip baktı. “İzin ver düşündüklerine ortak olayım.” dedi.

“Sadece düşünüyordum,” dedim. “Ne kadar çok insan, çamaşırhane çantası içinde çıkıyor buradan. Eğer bu oranı korursan, haftanın sonuna kadar elinde hiç cesedin kalmayacak ve saygın bir büyük şehir morgu olmak için Oakland’dan biraz ceset ödünç alman gerekecek.”

“Umarım, bunu sormam gerekmez,” dedi Tahta-bacak.

O anda, aramızda duran cesetle caddeyi yarılamıştık.

Tahta-bacak, arabasının bagajını açtı ve cesedi içine koyduk. Kapağı kapattı ve anahtarları elime verdi.

“Hey, silahımdan ne haber?” dedi Tahta-bacak. “Onu ne zaman geri getireceksin? Allahın belası yerin civarında dolanan ceset hırsızlarına karşı silahıma ihtiyacım var. Bundan sonra orada hangi allahın belası şeylerin olacağını bilmiyorum?” Başıyla cesetlerin çok hızlı bir şekilde çıktığı morgu işaret etti.

“Silah, iki yüz doların içinde,” dedim. “Yarın arabanla birlikte geri getiririm.”

“Çok sıkı pazarlık ediyorsun,” dedi Tahta-bacak.

“Cesedini geri mi istiyorsun?” dedim.

“Hayır.”

“Kadınlar konusunda hep maymun iştahlıydın,” dedim. “Onu geri istemediğine emin misin?”

“O, senin” dedi Tahta-bacak. “İki yüz doları alıp yaşayan birinden bir parça kıç satın alabilirim.” Morga doğru caddeyi geçmeye başladı, sonra bacaklarını durdurdu, birisi tahtadandı. “Hey,” dedi. “Çeneme bir yumruk indirmeyi unuttun. Mazeretim. Hatırla?”

“Elbette,” dedim. “Çenene şimdi bir tane geçireceğim.”

Çenesine bir tane patlattım.

Kafası dört inç geri gitti.
“Bu yeterli mi?” dedim.
Tahta-bacak, çenesini oğuşturdu.
“Evet, yeterli. Teşekkürler, ‘Özel’.”
“Bir şey değil.”
Topallayarak morga geri döndü.

warner kardeşler

Arabanın ön koltuğuna oturdum ve anahtarı kontağa soktum. Şimdi yapmam gereken tek şey etrafta araba sürerek gezinmek ve saat birde Holy Rest Mezarlığındaki cesetten kurtulma zamanına dek vakit öldürmekti.

Arabayı çalıştırmadan önce karşıma bir araba yanaştı ve iki adam çıktı. Çok kızgın gibiydiler. Tanıdık görünüyorlardı. Derken onları tanıdım. Bir süre önce dulun cesedini çalanlardı.

Gerçekten çok kızgındılar.

Sürücü koltuğunda oturan üçüncü bir adam daha vardı.

Adamlar dışarı çıktığında, arabayla uzaklaştı.

Warner Brothers'ın gangster filmlerindeki karakterlermiş gibi oldukça meşgul bir halde morga doğru yürüdüler. Etrafta aptalca dolaşmadılar.

Adamlardan biri kare yapılı ve iri yarıydı.

Ayaklı bir j ambona benziyordu.

Tahta-bacak, iki yüz elli dolarını gerçekten hak edecek gibiydi.

Arabayı sürerek uzaklaştım.

babil - oriyon ekspresi

Smith Smith Gölge Robotlara Karşı için, bir morg sahnesi gerçekten iyi olurdu, diye düşündüm, bagajımda güven içinde olan kızın cesediyle birlikte Columbus Caddesi boyunca araba sürerken.

Nana-dirat'la birlikte bir bedeni tanımlamak için Babil şehir morguna gidişimizi düşledim. Babil'de sisli bir geceydi ve sokaktan aşağıya morga doğru yürüyorduk. Bir blok uzaklıktaydık.

"Bunu yapmamalısın," dedim. "Bu biraz üzücü olabilir. Adama tren çarpmış. Geride tanımlanabilecek çok az şey kalmış. İstersen dışarıda beni bekle."

"Hayır," dedi. "Seninle birlikte olmak istiyorum. Eğer sana yardım edebileceksem, senin görüş alanımın dışında olmandan hoşlanmıyorum. Sana nasıl âşık olduğumu biliyorsun. Sen benim adamımsın, seni koca sap. Adama üç Babil - Oriyon Ekspresi çarpsa bile umurumda değil."

Nana-dirat, bana gerçekten düşkündü.

"Tamam," dedim. "Ama unutma, seni uyardım."

"Şunu altı Babil - Oriyon Ekspres yapalım," dedi Nana-dirat.

Ne kızdı!

Babil'de bir özel dedektifin daha iyi bir sekreteri olamaz.

kargaşa

Hassiktir . . . hoşça kal Babil.

Arabayı Union Sokağı'nda döndürdüm ve morga doğru sürmeye başladım. Yapabildiğim kadarıyla deneyecektim, eski dostumu bu katillere eğlence olsun diye terk edemezdim.

Tahta-bacak'ın park yeri morgun önündeki sokağın karşısındaydı ve ben de oraya park ettim. Katillerin arabasını görmek için etrafa bakındım ama görünürlerde yoktu. Bir muz kabuğunun soyulması gibi sessizce dışarı süzüldüm ve bir gölge gibi isimsizce morga doğru yürüdüm.

Elim paltomun cebindeydi, dolu silahı parmaklarımla yokladım. İş için hazırdım ve bu heriflerin ne halt etmeye morgdan cesetler çaldığı üzerine birtakım cevaplar istiyordum. Neler olup bittiğini çözecektim.

Bu bir özel dedektifin yapması gereken bir şeydi ve eğer biraz sert olursam, bu gelenek içinde tamamen kabul edilebilir bir şey olacaktı.

Otopsi odasına doğru giden koridorun ortalarına geldiğimde bir gürültü ve inilti duydum. Piç herifler zavallı Tahta-bacak ile uğraşıyor olmalıydılar.

Bunun bedelini ödeyeceklerdi.

Kapalı kapının dışında elimde silahımla durdum, içeri dalmaya ve adamlara sıkı bir sürpriz yapmaya hazırdım. Başka bir inilti ve başka bir gürültü daha duydum. Birkaç saniye için bir sessizlik oldu ve ardından korkunç bir çığlık -

AAAHHHHHHHHHHHHHHHHHHH!

Cehennemden gelen bu ses büyük girişim için bir işaretti.

Otopsi odasına daldım, tuhaf bir tebrik kartım andıran manzara beni bekliyordu. Her şeyden Önce, Tahta-bacak masasında elinde bir fincan kahve ile oturuyordu. Bir salatalık kadar rahat ve sakindi. Odanın içine uçtuğum zaman ürkmedi bile.

"Partiye hoş geldin," dedi, bir ev sahibi gibi, eliyle odanın içinde olup biten faliyetleri işaret ederek. Kanı donduran bir çığlık daha, "AAAHHHHHHHHİ beni buraya geri koymayın! Allah aşkına! A A AHHHHHHHH! AA AHHHHHHHH! "

Otopsi odasının köşesinde serserilerden birinin bedeni duruyordu. Oldukça bilinçsiz görünüyordu. Kış için uykuya yatmış gibiydi.

Çavuş Rink, ölülerin konduğu buzluğun açık kapağının yanında ayakta duruyordu. İkinci serseri elleri kelepçelenmiş olarak tablanın İçinde yatıyordu. Bütün bu çığlıkları atan oydu. Vücudunun yüzde doksanı ölüler için olan buz dolabının içine itilmişti, ama buna hiç aldırmıyordu. Bütün görebildiğiniz tamamen korku içindeki, nerdeyse çıldırma noktasına gelmiş olan yüzüydü.

“AAAAAHHHHHHHH! ” diye çığlık attı.

“Bir kez daha,” dedi Çavuş Rink. “Etrafta dolanıp ölüleri çalarak ve arkadaşım olan morg çalışanlarına vurmaya çalışarak ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz?”

“Sana her şeyi söyleyeceğim, yeter ki beni ölülerin yanına koyma,” dedi serseri. İyi bir noktaya değinmişti. Orası keyifli bir yer değildi. Şu anda gittikçe soğuyan adamın ayakkabılarının içinde olmayı kesinlikle istemezdim.

Çavuş Rink, adamı biraz dışarı çekti, yani artık kemer tokasını görebilirdiniz.

“Daha iyi mi?” diye sordu serseriye.

“Evet, teşekkür ederim,” dedi serserinin yüzünde rahatlamanın verdiği ani ve keyifli bir bakış belirdi.

“Tamam, böcek, dökül bakalım.”

Çavuş Rink, çok sert bir polis olarak ün yapmıştı ve bu ünü % 100 doğruluyordu. Onu gerçekten takdir etmeliydim. Onunla birlikte polis akademisinde olduğumuz zaman Babil’in beni eline geçirmesi çok kötüydü. Biz ortak olabilirdik. Bu düşünceden çok hoşlanırdım.

Ama, evet, Babil’den de çok hoşlanıyordum. İşler bazen biraz zorlaşsa da, hiçbir zaman Babil’i düşlemekten pişmanlık duymadım.

Çavuş Rink, serseriyi sorguya çekmeye o kadar dalmıştı ki, benim elimde silahla otopsi odasının içine dalmama tepki göstermedi, ya da girenin ben olduğunu anladı ve ilgi göstermeye gerek görmedi.

Ama şimdi bana doğru bakıyordu.

Dikkatini şimdi kanaryaya dönmüş gorilden ayırmıştı.

“Kiralandım diye konuşmaya başladı serseri.

“Kapa çeneni, sazan,” dedi Çavuş Rink, dikkatini üzerime yöneltmişti. “Sazan” çenesini kapattı. Geceyi dondurucuda bir şekilde çalınmaktan kurtularak morgda kalmış olan birkaç cesetle birlikte geçirmek istemiyordu.

“Selam, Card,” dedi Rink. “Bu silah niye? Burada ne bok arıyorsun?”

“Tahta-bacak’ı ziyarete geldim ve burada gürültülü bir şeylerin olduğunu duydum,” dedim. “Bir şeyler olup bittiğini anladım, çünkü burada ölüleri saklıyorlar ve onlar da pek gürültü çıkarmazlar, böylece hareket için hazırlık yaptım. Neler oldu?” dedim, Tahta-bacak’ın benim buradaki cesetleri alan adamlardan biri olduğum ve onu arabanın bagajına koyduğum konusunda ağzındaki baklayı çıkarmadığı için Tanrıya şükrederek.

“Birkaç mezar hırsızı yakaladım burda,” dedi Çavuş Rink. “Tahta-bacak’tan iki ceset çalmışlar ve sonra geri gelip biraz daha çalmak için onu etkisiz hale getirmeyi denemişler. Orospu çocukları. Onlara suçun cezasız kalmayacağı konusunda küçük bir ders veriyorum.”

Kayıtsız bir şekilde serseriyi buz dolabının içine yeniden itti, sadece gözleri bize bakacak şekilde dışarda kalmıştı.

“AAAHHHHHHHHHHHH!” serserinin buz dolabının içine yeniden itilmeye verdiği tepki buydu.

“Bak, suç cezasız kalmaz,” dedi Rink serseriye, tablayı tamamen iterken ardından kapağı kapattı. Buz dolabının içinden gelen, adamın boğuk çığlıklarını duyabiliyorduk.

“aaaahhhhhhhhhh... aaahhhhhhhhhhh . . . aaahhhhhh ...”

Çavuş Rink gidip kendine bir fincan morg kahvesi koydu. “Onu biraz orada bırakmalıyım. Biraz topukları soğusun. Bu piçle işimi bitirdiğimde bir daha asla ceset çalamayacak.”

Rink kahvesinden bir yudum aldı.

Yüzünü buruşturmadı.

Gerçekten çok sert bir polisti.

Dondurucudan boğuk çığlıklar gelmeye devam ediyordu,

“aaaahhhhhhhhhh, . . “

... ve devam etti.

Bu durum Tahta-bacak’ı veya Rink’i rahatsız etmiyor gibi görünüyordu, öyleyse beni de rahatsız etmezdi.

bugün benim şanslı günüm

Bir fincan alıp, şehir buzluğundaki tablasının içine tıkılmış olan ahmak çığlıklarına devam ederken biraz kahve içmek için Tahta-bacak ve Çavuş Rink'e katıldım.

“Sen içeriye dalmadan az önce Çavuş Rink’e anlatıyordum, ‘Özel’ eğer Çavuş gelmeseydi sen benim kahramanım olacaktın, bu iki herif bugün buradan iki ceset çaldılar,” dedi Tahta-bacak. “Bu iki cesedi ne halt etmeye istediklerini biliniyorum. Tam da Çavuş geldiği anda, iki herif benim işimi halletmek üzereydiler. Ne kurtuluş. Bugün benim şanslı günüm.”

“Şanslı günüm,” dediği anda Tahta-bacak, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Olayı sezmiştim. Şüphesiz cebinizde duran iki yüz elli papel kesinlikle at kişnemesi değildir. „

“Bu heriflerin cesetleri neden çaldığını ortaya çıkaracağım.” dedi Çavuş Rink. “Kahvelerimizi bitirene kadar, dostumuzu soğutucunun içinde bırakalım. O zaman konuşmaya hazır halde olacaktır ve bir daha ceset çalmaya kalkışacağını hiç zannetmiyorum. Kutsal şeylere saygısızlık eden bok herif İslah olacak.”

Adamın çığlıkları soğutucunun içinden yükselmeye devam ediyordu. Asla durmadılar. Adam, sanki orada delirecekmiş gibi gözüküyordu.

“Bu heriflerin neden şu cesetleri çalmak istedikleri konusunda hiç fikrin yok mu, ha?” dedi Çavuş Rink, Tahta-bacak’a

“Yok,” dedi Tahta-bacak. “Onların yalnızca bir çift siktiri boktan mezar hırsızı olduklarını düşünüyorum. Bela Lugosi, bu ayıları tanımakla iftihar ederdi.”

“Ne cesedi aldılar?” diye sordu Rink.

“İki kadın,” dedi Tahta-bacak. “Bir tane intihar etmiş dul, kayıp sayılmaz, ve senin sabah erkenden getirdiğin öldürülmüş orospunun cesedi.”

“Onu, ha?” dedi Çavuş. “Çok güzel görünen bir kadındı. Çok yazık. Bu sürüngenler onun bedenini çaldılar. Biraz daha ilginçleşiyor.”

Mezar hırsızı serseri buzluğun içinden çığlıklarına devam ediyordu.

“Nerdeyse hazır olduğunu düşünüyorum,” dedi Rink. “Gerçeği ondan öğrenirken herhangi bir sorunla karşılaşacağımızı zannetmem.” Diğer serseri köşede yerde kış uykusuna devam ediyordu. Kesinlikle baygındı. Rink onları dışarı attığı zaman orada kalırlar, “aaaahhhhhhhhhh . . . aaahhhhhhhhhhh . . . aaahhhhhh . . .”

. . . buzluktan bu sesler gelmeye devam ediyordu.

Çavuş Rink, kahveden bir yudum daha aldı.

sahra çölü

Tam o sırada, üçüncü serseri ceset hırsızı dostlarına bakınarak otopsi odasına girdi. Oldukça bilinçsiz bir yığın halinde köşede yatan arkadaşının görüntüsüyle karşılaştı ve diğer ortağının buzluğun içinden gelen boğuk çığlıklarını duydu.

Serserinin yüzü kâğıt gibi oldu.

“Yanlış oda”, dedi. Sözcükler ağzından çıktıkları anda tamamen yavan bir hal aldılar. Sahra Çölü konuşuyor gibiydi.

“Özür dilerim." dedi, oldukça zorlanarak etrafında döndü ve ona mutlaka bir milyon mil uzaktaymış gibi görünen kapının kutsallığına doğru yöneldi. Şimdi soluk alan, yaşayan bir serseriden kartondan kesilmiş bir serseriye dönüşmüştü.

“Bir dakika bekle, vatandaş,” dedi Çavuş Rink ve kahvesinden kayıtsızca bir yudum daha aldı. “Ne cehenneme gittiğini zannediyorsun?”

Serseri, bulunduğu yere çok uygun gözüken ayaklarının üzerinde ölü gibi kalakaldı.

“Yanlış adrese geldim,” dedi Sahra gibi.

“Çavuş Rink, başını yavaşça salladı.

“Doğru adreste olduğumu mu, söylemek istiyorsunuz?” dedi serseri, ne söyleyeceğini bilmiyordu, beyni korkudan hipnotize olmuştu.

Çavuş Rink, başıyla onayladı, evet, burası doğru adresti.

“Otur s.kik top.” dedi Çavuş, ayı gibi uyuyan serserinin sağında, odanın uzak bir noktasındaki bir sandalyeyi işaret ederek.

“S.kik top” bir şeyler söylemeye çalıştı ama Çavuş Rink, başını salladı, hayır. Serseri, küçük bir teknenin yelkenini tamamen şişerecek kadar büyükçe bir iç çekti. Fırtınalı bir güvertedeymiş gibi dengesizce sandalyeye doğru yürümeye başladı.

Buzluktan çığlıklar gelmeye devam ediyordu.

“aaaahhhhhhhhhh . . . aaahhhhhhhhhh . . . aaahhhhhhhhh . . . aaaahhhhhhhhhh

“Bekle bir dakika,” dedi serseriye Çavuş Rink. “Bir tabancan var mı?”

Serserinin ayakları durdu ve orada sanki donmuş gibi kalakaldı. Çığlıkların geldiği buzluğa doğru bakıyordu. Düşteymiş gibi görünüyordu. Bir silahının olduğunu yavaşça kafasını sallayarak onayladı.

"Bu iyi bir çocuk değil," dedi baba tavrıyla Çavuş Rink, ama sesi işi cehennemde siren fabrikasında çalışan bir baba gibi çıktı. "Ruhsatının olmadığı üzerine seninle iddiaya da girerim."

Ruhsatı olmadığım onaylamak için kafasını salladı. Sonra oldukça zorlanarak konuştu. "Neden onun içinde?" dedi.

"Ona katılmak ister misin?"

"HAYIR!" diye bağırdı hırsız.

Serseri, yoldaşıyla birlikte buzluğun içinde olmak istemediği konusunda çok emindi.

"Öyleyse iyi bir çocuk ol ve ben de seni ölülerin yanma koymayayım."

Serseri kafasını iyi bir çocuk olmak istediğinden çok emin bir şekilde salladı.

"Silahı cebinden yavaşça çıkar ve onu buradaki insanlara doğrultma. Silahlar bazen kazalara sebep olabilirler ve bunun olmasını istemeyiz, çünkü birisi yaralanabilir, sonra birileri de okul tatilini ölülerle birlikte buzlukta geçirebilir."

Haydut, sanki çok soğuk bir akçaağaç pekmezini şişesinden dökmeye çalıştığını akla getiren bir yavaşlıkla, cebinden bir .45'lik çıkardı.

Çavuş orada elinde bir fincan kahveyle oturuyordu. Oldukça soğukkanlı bir polisti; eğer Babil yapabileceklerimi benden almasaydı onun ortağı olabilirdim.

"Silahı buraya getir," dedi çavuş.

.45'liği, elinde kurabiye kutusu tutan bir izci kız gibi taşıyordu.

"Silahı elime ver."

Silahı çavuşun eline verdi.

"Şimdi git, kıçını sandalyenin üstüne yerleştir, sesini duymak istemiyorum," dedi Çavuş Rink. "Senden bir heykel haline gelmeni istiyorum. Anlıyor musun?"

"Evet."

Aslında gitmek istediğini gösteren bir şekilde tınlayan bir evetti, ama oturdu ve canlı bir heykel haline geldi.

Sandalyeyi uyuyan dostunun yanma çekti ve oturdu. Çavuş Rink'in söylediği her şeyi kelimesi kelimesine yaptı ve suçlu olmayı beceremeyecek bir heykele dönüştü. Kendini buzluğun yönüne doğru çevirdi. Oturup

gözlerini dikmiş oradan gelen çığlıkları dinliyordu, “aaaahhhhhhhhhh ! ! ! aaahhhhhhhhhhh ! ! ! aaahhhhhh ! ! ! ”

... şimdi kısa kısa solumalar geliyordu.

“Gölge’nin ? dediği gibi,” dedi Çavuş Rink, “Suç cezasız kalmaz.”

“aaaahhhhhhhhhh ! ! ! aaahhhhhhhhhhh ! ! ! aaahhhhhh ! ! ! ”

“Sanırım bu piç şarkı söylemeye hazır.” dedi Rink.“ Dibe vuracağım. Morglar heyecan verici olmamalı. San Francisco şehri orayı ceset yankesiciliği için inşa etmedi. Bu durum ölü insanlar arasında kötü bir söylentiye yol açabilir.

“aaaahhhhhhhhhh ! ! ! aaahhhhhhhhhhh ! ! ! aaahhhhhh ! ! ! ”

. , . buzluktan çığlıklar gelmeye devam etti.

“Dinlemek istediğiniz bir opera var mı?” dedi Çavuş.

“La Traviata,” dedim.

“Madam Butterfly,” dedi Tahta-bacak.

“Geliyor,” dedi Rink.

edgar allan poe korkusu

Çavuş Rink, onu buzluktan dışarıya çıkardığında serserinin yüz ifadesini tanımlayabilecek bir söz yoktu. Önce hafifçe açtı. Sadece adamın gözlerini görebiliyordunuz. Sanki Edgar Allan Poe korkutmuş gibi bakıyordu.

Tabla yavaşça dışarı çıkarken çığlık atıyordu.

“AAAHHHHHHHHHHHH! AAAHHHHHHHHHHHH!

AAAHHHHHHHHHHHH! AAAHHHHHHHHHHHH! ”

... deli gibi gözleriyle bize bakıyordu.

“Kapa çeneni,” dedi Rink.

“AAA-“ Serseri, görünmeyen bir Everest Dağı ağzına düşmüş gibi birden sustu.

Gözlerindeki ifade, Poe’vari bir korkudan, sessiz bir yalvarışın inanılmaz boyutlarına dönüşmüştü. Papadan bir mucize bekler gibi bakıyordu.

“Canlıların dünyasına doğru biraz daha yaklaşmaktan hoşlanır mısın?” dedi Rink.

Serseri kafasını salladı, gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

Çavuş tablayı adamın yüzünün tamamı görünecek şekilde biraz daha çekti. Bu işi çok yavaş yapıyordu. Sonra durdu ve mahvolmuş serseriye bakmaya başladı. Rink[1] in yüzüne yardımsever bir gülümseme yayıldı. Korku içindeki serserinin yanağını sevgiyle okşadı.

Rink anne

“Şakımaya hazır mısın?”

Serseri kafasını salladı.

“Hepsini istiyorum. Tüm gerçeği anlat, yoksa seni geri sokar ve gelecek sefere dışarı çıkarmayı unuturum. Aynı zamanda, senin gibi ucuz fareleri mumyalamayı sevmem. Şimdi anlat bakalım.”

Rink anne.

Serseri yeniden kafasını salladı.

“Tamam, bana her şeyi anlat.”

“Onca birayı neresine koyduğunu bilmiyorum,” diye isterik bir şekilde konuşmaya başladı serseri. “On tane bira içti ve tuvalete bile gitmedi. Sadece bira içip durdu ve tuvalete gitmedi. Çok sıska bir kadındı. Biranın onun bedeninde sığabileceği hiçbir yer yoktu ama o yine de bir yerlere istifledi. En azından on bira içmişti. Bira için bir yer yoktu!” diye çığlık attı. “Yer yoktu!”

“Kim?” diye sordu Çavuş.

“Bizi cesedi çalmamız için kiralayan kadın. Bir bira içicisiydi. Tanrım, böyle bir şey hiç görmemiştim. Biralar ortadan kaybolup duruyordu.”

“O, kimdi?” dedi Rink.

“Bize söylemedi. Sadece cesedi istedi. Soru sormak yoktu. İyi para. Bunun olacağını bilmiyorduk. Zengin bir kadındı. Babam bana zengin kadınlarla asla ilgilenmememi söylerdi. Şu halime bak. Ölülerle dolu bir soğutucunun içindeyim. Onları koklayabiliyorum. Onlar ölü. Ne halt etmeye onu dinlemedim ki?”

“Babam dinlemeliydin,” dedi Rink.

O sırada köşede yatan serseri kendine gelmeye başlamıştı. Çavuş Rink, onun yanında sandalyede oturan serseri heykeline doğru baktı.

“Arkadaşın kendine geliyor,” dedi serseriye. “Benim için kafasına bir tekme at. Biraz daha dinlenmeye ihtiyacı var.”

Sandalyedeki serseri ayağa kalkmadan, çünkü ayağa kalkması söylenmemişti, diğer serserinin kafasını tekmeledi. Adam uykuya geri

döndü.

“Teşekkürler,” dedi Rink ve ardından tablada kelepçeli bir şekilde yatan, sorguya çektiği serseriye döndü. “Kadının, cesedi neden istediği konusunda herhangi bir fikrin var mı?”

“Hayır, kadın bütün o süre boyunca bira içti. Para iyiydi. Böyle olacağını bilmiyordum. Biz sadece cesedi çalacaktık.”

“Kadın yalnız mıydı?”

“Hayır, yangın musluğu gibi koca bir ensesi olan şoför tipli bir koruyucusu vardı. Buraya gelip bir ceset aldık ama yanlış cesedi almışız, sonra doğrusunu almak için geri döndük ama olmadı. Gerçekten biz senin tek bacaklı dostunun canını yakmak istememiştik. Ona sadece biraz sertlik yapacak ve doğru cesedi alacaktık.”

“Almak için geldiğiniz ceset kimin?” dedi Rink.

“Bugün haklanmış olan orospu.”

“Onu siz mi öldürdünüz?”

“Hayır! Hayır, ah, Tanrım, hayır!” dedi serseri. Bu sorudan aslında hiç hoşlanmamıştı.

“Buralarda Tanrı sözcüğünü kullanma, seni küçük aşağılık yoksa seni dondurucuya geri sokarım.”

Çavuş her pazar ayine giden bir İrlanda katoliğiydi.

“Üzgünüm! Üzgünüm!” dedi serseri. “Beni geri koymayın.”

“Daha iyi,” dedi Rink. “Buradan kaç ceset götürdünüz?”

“Sadece bir. Yanlış olanı. Bir kadın. Orospunun yerine onu almışız, bu yüzden doğrusunu almak için geri döndük ama yoktu. Arkadaşının canını yakmayacaktık. Bildiğim her şey bu. Yemin ediyorum.” “Sakladığın bir şey olmadığına emin misin?” dedi Rink.

“Hayır, yemin ederim. Yalan söylemiyorum,” dedi serseri.

“Yani sizler, sadece tek bir ceset aldınız, ha?”

“Evet, ölü bir kadın. Yanlış olanı.”

“İki ceset kayıp. Orospunun cesedini kim aldı?”

“Eğer, orospunun cesedi bizde olsaydı, burada olmazdık, bizde olduğu halde cesedi almaya geri gelecek kadar salak mıyız?” dedi, serseri, büyük bir hata yaparak.

Rink, onun tavrından hoşlanmamıştı.

Adamı altı inç kadar içeri kaydırdı.

Bu önceden kestirilebilen bir tepkiyi doğurdu.

“ AAAHHHHHHHHH! HAYIR! HAYIR! HAYIR!” diye ucuz serseri çığlıklar atmaya başladı. “Gerçeği söylüyorum! Sadece tek ceset aldık! Onu yerine koyabilirsiniz!”

“Bu çok ilginç,” dedi çavuş. “San Francisco’da ceset hırsızlığı salgını var.”

“Bu adamın cesetleri çalmadığına dair söylediğinin doğru olduğuna emin misin?” dedi Tahta-bacak iki sentini ekleyerek. “Çünkü kim aynı gece buraya gelip birer ceset çalar? Burada 1925 yılından beri çalışıyorum ve ilk kez biri ceset çalıyor ve iki cesedin aynı gece farklı insanlar tarafından çalınma şansı milyonda bir. Orospu çocuğunu oraya geri koy ve gerçeği öğrenelim.”

“AAAHHHHHHHHH!” serserinin bu görüşe tepkisiydi.

“Hayır, gerçeği söylüyor,” dedi Rink. “Duyduğum zaman gerçeği anlarım ve bu piç yalan söylemiyor. Bak ona. Bu titreyen bok yığınında hâlâ biraz yalan kaldığını mı düşünüyorsun? Hayır, bence hayatında ilk defa doğruyu söylüyor.”

“O zaman ben neler döndüğünü anlamıyorum,” dedi Tahta-bacak, kızgınmış gibi davranarak. “Belki San Francisco’da başka bir deli daha kaçmıştır. Bütün bildiğim iki cesedin eksik olduğu ve onları geri istediğimi raporuna eklemeni istiyorum.”

“Tamam, Tahta-bacak,” dedi Rink. “Sakinleş. Bu heriflerde dulun cesedi var, öyleyse birini sana geri getirdik bile.”

“Haklısın,” dedi Tahta-bacak. “Birinin geri gelmesi ikisinin kaybolmasından daha iyidir. Ölülerin bedenlerine ihtiyacım var, ki geçimimi sağlayabileyim.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi çavuş, masaya doğru yürüyüp biraz daha kahve alırken. Yüzünün yarısı ışığı gören serseriyi tablada öylece yatarken bırakıp gitmişti. Serseri durumu konusunda hiçbir şey söylemiyordu. İyi bir şeyi yıkıp, kendini arkadaş olarak sadece ölülerin olduğu karanlıkta yeniden yalnız bulmak istemiyordu. Elinden geldiği kadar işi oluruna bırakacaktı.

Çavuş Rink, kahvesinden bir yudum aldı.

“Birinin senin cesetlerini eksiltmeyi istemesi için hiçbir neden yok, değil mi?” dedi Rink, Tahta-bacak’a. “Etrafta hiç şüpheli bir şeylere rastladın mı?”

“Lanet olsun, hayır,” dedi Tahta-bacak. “Burası cesetlerle doludur ve o ölü orospuyu geri istiyorum.”

“Tamam, tamam. Bakalım ne yapabiliriz.”

Kayıtsız bir şekilde bana doğru döndü.

“Bu konuda bir şeyler biliyor musun?” dedi.

“Hassiktir, bu konuda nasıl bir şeyler bilebilirim ki? Sadece merhaba demek ve eski dostum Tahta-bacak ile bir fincan kahve içmek için damlamıştım,” dedim.

Köşede yatan serseri yeniden kendine gelmeye başlamıştı. Sarhoş bir kelebek gibi kımıldanıyordu.

“Onu yeterince sert tekmelememişsin,” dedi Rink, yanında oturan serseri heykeline.

Heykel, söz dinleyerek adamın kafasını çok sert bir şekilde tekmeledi. Kelebek serseri yeniden bayıldı.

“Teşekkür ederim,” dedi Çavuş Rink.

ölüyü geri getiren labrador

Tüm bu şeylerle olan ilişkim üzerine düşünmeye başladım ve Çavuş Rink'in tabladaki serseriden edindiği bilgileri göz önüne alarak, ne durumda olduğum üzerine hızlı ve küçük bir özet yaptım.

Bçşka bir deşiyle müşterim hakkında düşünmeye başlamıştım: birayı ortadan kaldıran güzel zengin kadın. Benimle aynı işi yapmaları, ŞU cesedi kaçırmaları için bu ucuz serserileri de kiralamıştı. Hiç bir şey sezemiyordum., Bir ceset çalarak birbirimizin üzerine çökmüştük ve tablada kelepçelenmiş olarak yatan adam, kesinlikle pazarlık ettiğinden daha fazlasına sahipti.

Rink, biraz daha sorguya çekmek için kütüğe döndü.

"Rahat mısın?" diye sordu, annemsi bir tonla.

"Evet," dedi serseri bir oğul gibi.

Başka ne diyebilirdi ki?

"İşte, senin biraz daha iyi hissetmeni sağlayayım" dedi Rink Anne.

Tablayı biraz daha çekti, artık serserinin göğsünü görebilirdiniz.

"Rahat mı?"

Serseri kafasını yavaşça salladı.

"Şimdi, şu Allahın belası fahişenin cesediyle ne yapacaktınız? Zengin kadın ne yapmanızı istemişti?"

"Saat onda bir barı arayacak ve Bay Jones'u isteyecektik ve o da bize ne yapmamız gerektiğini söyleyecekti, sonra da" diye bir koro çocuğu gibi şakıdı serseri.

"Bay Jones, kim?" dedi Rink.

"Yangın musluğu enseli adam," dedi serseri.

"İyi çocuk," dedi çavuş. "Barın adı neydi?"

"Eddy Sokağı'ndaki Oasis Club."

"Saat şimdi on bir," dedi Rink.

Tahta-bacak'ın oturduğu masanın üstündeki telefona doğru yürüdü.

Önce danışmayı aradı ardından da Oasis Club'ü. "Bay Jones'la konuşmak istiyorum." Bir dakika bekledi, "Teşekkür ederim," dedi ve

telefonu kapattı. Buzluğa doğru geri yürüdü.

“Bay Jones, orada yok. Ölülerle birlikte biraz daha kalmak ister misin?”

“Hayır! Hayır!” dedi serseri. “Belki beklemekten sıkılmıştır. Eğer onu aramazsak, işi başaramadığımıza ve cesedi alamadığımıza hükmedeceğini söylemişti bize. Başka şeyler de söylemişti.”

“Neymiş onlar?” dedi Rink.

“ ‘Sakın işi elinize yüzünüze bulaştırmayın.’ dedi. Gerçekten bunu ima etti.”

“Onu dinlemeliydiniz, çünkü çocuklar siz çoktan çamura battınız.”

“Denedik. Yanlış cesedi alacağımızı nasıl bilebilirdik ki? Bize nerede olduğunu, her şeyi anlattılar. Demek istediğim yanlış olanı nasıl alabildik?”

“Kolay,” dedi Rink. “Ben, sizin gibi soytarıları köpek gezdirmek için bile kiralamam.”

Ardından Rink, Tahta-bacak’a döndü.

“Bu salakları kiralayanların cesedin hangi tablada olduğunu nasıl bildiklerini merak ediyorum,” dedi.

“Besbelli ki bilmiyorlardı,” dedi Tahta-bacak. Çünkü yanlış ceset kaçırıldı. Yanlış ceset derken: Şu intihar eden ayyaş dulu geri istiyorum, hemen.”

“Ceset nerede?” diye Rink, daha yeni bayılmış arkadaşının yanında sandalyede oturan serseriye sordu

“Konuşabilir miyim?” dedi serseri. Çavuşu sinirlendirebilecek hiçbir şey yapmak istemiyordu. İşlerin olduğu gibi devam etmesini istiyordu, çünkü yerde bilinçsiz olarak yatmıyordu ve tablaya kelepçelenmemişti.

“Şimdi konuşabilirsin,” dedi Rink. “Ama sadece sorularıma cevap ver.”

“Ah, Tamam,” dedi serseri, kendi konuşmasını duymak onu şaşırmıştı. “Ne istiyorsunuz?” dedi, sesini bir kez daha duymayı deneyerek.

“Aptallığın yanı sıra ailenizde sağırlık da mı var, ha? Cesedin nerede olduğunu bilmek istiyorum, seni aşağılık herif.” dedi Rink.

“Arabamızın bagajında.”

“Araba nerede?”

“Köşeye park ettik,” dedi serseri.

“Git ve cesedi getir,” dedi Rink.

“Peki, sonra?”

“Sonrayla ne demek istiyorsun? Onu buraya getir, salak herif,” dedi çavuş.

“Beni dışarıya tek başıma mı gönderiyorsun?” dedi serseri, şaşkınlık içinde. Kulaklarına inanamıyordu.

“Neden olmasın?” dedi Rink. “Git ve getir. Sen bir aptalsın ama ortadan toz olmayı deneyecek kadar deli olduğunu sanmıyorum. Ben kötü bir adamım, iyi tarafımda olmayı istersin. Senden hoşlanmaya başladım, ve bu yüzden git ve şu kahrolası cesedi buraya getir.”

“Tamam,” dedi serseri özür dilercesine. Neden özür dilediğini bilmiyorum. İnsan davranışlarını çözmek çok zor.

Birkaç dakika sonra ölü dulun içinde olduğu bir çamaşırhane çantasını sürükleyerek geri geldi. Sahibine vurulmuş ördeği geri getiren bir Labrador köpeğine çok benziyordu.

“Sen iyi bir adamsın,” dedi Rink. “Cesedi Tahta-bacak’a ver ve kıçını yerine yerleştir.”

“Teşekkürler, patron,” dedi serseri.

“Senin için bir ceset Tahta-bacak,” dedi Rink. “Dava çözülmüştür.”

dans zamanı

Tahta-bacak, işin sonunu gerçekten iyi kıvırmıştı. Ne dost ama. Şüphesiz iki yüz elli dolarlık nakit ona yardım etmişti. Tek bacaklı bir adam bu parayla San Francisco'da dans etmek için bir sürü zaman bulabilir.

"Tamam, artık yoluma gitmeliyim," dedim. "Bu benim için çok ilginçti ama artık yaşamıma bakmalıyım."

"Bu bir şaka," dedi Çavuş Rink, sonra içini çekti. "Sen iyi bir dedektif olabilirdin, Card, eğer şu hayal kurma işine çok fazla zaman ayırmasaydın. Ah, iyi..."

Ağzından bunlar çıkıverdi.

Onun için daima büyük bir hayalkırıklığı olmuştum.

Rink, Babil'deki yaşamımın nasıl olduğunu bilmiyordu. Ona göre ben sadece gündüz düşü kuran bir pisliktim. Onu böyle düşündürmüştüm. Eğer onunla Babil hakkında konuşsam anlayamayacağını biliyordum. Bu tarz düşünceleri yoktu, bu yüzden yapmadım. Ben onun pisliğiydim ve hep böyleydi. Babil bir polis olmaktan ve suçla savaşarak maaş almaktan çok daha iyiydi.

Kapıya doğru yöneldim. Arabamda teslim etmem gereken bir ceset vardı ve etrafta arabayla gezinerek bu konu üzerinde düşünecektim. Üç serserinin katılışıyla olaylar biraz karmaşık hale gelmişti. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Doğru hareketi yapmalıydım.

"Sonra görüşürüz, 'Özel'," dedi Tahta-bacak.

"Burnunu pisliğe sokma ve bir pislik gibi yaşamayı bırak," dedi Rink.

Kelepçeli serseriye doğru baktım.

Orada öylece yatıp tavana bakıyordu.

Bugün onun için iyi bir gün değildi.

Sandalyedeki serseri öylece oturuyor ve rahibelerin pikniğinde pantolonu aşağıda yakalanmış gibi duruyordu.

Üçüncü serseri yerde yatıyordu.

Elektirik şirketi faturayı ödemediği için elektriklerini kesmişti.

Kendine geldiğinde, eğer morg zeminlerinde uyumayı sevmemişse, serseri olma mesleği üzerine bir kere daha düşüneceğini düşündüm.

kör

Araba, morgun önündeki sokağın karşısında, bagajında öldürülmüş orospunun cesediyle beni bekliyordu. Ceset benim beş yüz dolar daha kazanmamı sağlayacaktı ama işler biraz karışmıştı.

Beni kiraladığı halde, bira içen zengin kadın aynı cesedi çalmak için bu üç serseriyi neden kiralamıştı? Anlam veremiyordum. Bu şekilde bütün iş herkesin bir diğerinin üzerine yıkıldığı bir Bowery Boys komedisine dönüşmüştü, ama sonuç morgdaki serseriler için hiç eğlendirici olmamıştı.

Çavuş Rink, onlara dünyada cehennemi yaşatmıştı. Soğutucuya diri diri sokulan zavallı orospu çocuğunu düşündüğümde titredim. Onun için eğlendirici bir fikir olmadığını düşündüm. Bence bir beyzbol oyunu seyretmeyi ya da başka herhangi bir şey yapmayı tercih ederdi.

Bu herifleri düşünerek yeteri kadar zaman harcamıştım. Aklımda daha önemli şeyler vardı. Bu lanet olası cesetle ne yapacaktım? Serseriler saat onda bir barda enseyle temasa geçeceklerdi, ama Çavuş Rink aradığında orada değildi.

Benim zengin bira içici ve enseyle olan buluşmam saat birde Holy Rest Mezarlığı’ndaydı. Bundan sonra ne yapacağımı hesaplamalıydım. Buluşmaya gitmeli miydim?

Bu benim beş yüz dolar daha kazanmam ve bir ofis, bir sekreter, bir arabaya sahip olabilmem ve yaşam biçimimi değiştirebilmem için tek şans imdi. Bana zaten ücretimin yarısı olan beş yüz doları ödemişler ve masraflar için üç yüz dolar vermişlerdi. Cebimde hâlâ beş yüz dolarım vardı ve siz nasıl görürseniz görün oyunda bir adım öndeydim.

Belki de cesedi götürüp körfeze atmalı, onlarla buluşmayı unutmalı ve beş yüz dolarla kendimi insan onuruna biraz daha yakınlaşmış saymalıydım. Eğer paramı dikkatli harcarsam kendime ofis, sekreter ve araba alabilirdim. Çok iyi bir şey olmazdı ama en azından olurdu.

Eğer onlarla buluşursam ne gibi saçmalıkların olacağını bilmiyordum. Normal insanlar, morgdan bir ceset çalmak için iki farklı grubu

kiralamazlardı. Bunun hiç anlamı yoktu ve eğer mezarlığa gidip onlarla buluşursam neler olacağını tahmin edemiyordum.

Belki de orada olmazlardı.

Belki de Çin'de olurlardı ama eğer buluşmaya gelirlerse, deneyebilecekleri saçmalıklara karşı oyuk açabileceğim bir silahım vardı. Şu ense korkutucu bir adamdı. Onunla kapışmaktan nefret ederdim ama ona yapıştırabileceğim altı tane kurşunum vardı. Kötü bir nişancı değildim ve ona isabet ettirememek çok zor olurdu.

İşte seçeneklerim: mutlak bir beş yüz dolar ya da beş yüz dolar daha fazla için bira yok eden zengin bir kadın ve buffalo çobanı enseli bir şoför gibi çok tuhaf insanlarla oynanacak bir kumar.

En azından seçeneklerim vardı.

Birkaç gün önce, kör bir dilenciye çarpıp elindeki kupayı yere düşürecek kadar küçülmüştüm. Kaldırıma dökülen parayı onun için topladım ve kupasına geri koyarken elli sentini yürüttüm. Bence anlayışı çok yüksek bir kördü çünkü bağırmaya başlamıştı, "Paramın kalanı nerde! Hepsi bu değil! Paramı bana geri ver, seni Lanet olası hırsız!"

Oradan hızla toz oldum.

Öyle ki şimdi düşündüğüm şeyler o zaman düşündüklerimden daha ilginçti.

San Francisco'da o kadar çok kör dilenci var ki söz etrafta dolaşır.

bebek

Kaybedecek neyim var? diye düşündüm kontaktaki anahtarı çevirirken. Aklıma yatmıştı. Cesedi teslim edecektim. Saat on biri biraz geçiyordu ve Holy Rest Mezarlığında olmadan önce öldürecek biraz daha zamanım vardı, böylece etrafta arabayla gezinmeye karar verdim. Uzun süredir bir arabam yoktu. Benzin göstergesine göz attım. Deponun 3/4'ü doluydu. Bu eğlenceli olmalı. Motoru çalıştırdım ve gittim.

Marina'ya doğru yöneldim.

Radyoyu açtım.

Bir an evvel, daha önce hiç dinlemediğim bazı popüler şarkıları mırıldanıyordum. Çok iyi bir müzik kulağım vardır. Melodiyi hemen kapardım. Bu benim yeteneklerimden biridir. Asla şarkı söylemeyi ya da bir enstrüman çalmayı öğrenmemiş olmam çok kötüydü. Eğer bunu yapsaydım, şimdi işin zirvesine çıkmış olurdum.

Kendimi çok iyi hissediyordum.

Aklıma yatmıştı.

İyi müzik dinliyordum.

Ve bagajımda ölü bir orospunun cesedi vardı.

Bir erkek, bu kötü zamanlarda daha ne isteyebilirdi ki? Demek istediğim, dünya savaşıyordu ve benim için her şey yolunda gidiyordu. Hiçbir şikayetim yoktu. Gün benim günümdü.

Columbus Caddesi boyunca Marina'ya doğru sürerken, Babil'de kendi radyo istasyonu olan büyük bir orkestra şefi olduğumu düşündüm.

"Selam, ordakiler. Burası BEBEK, Babil'in Asma Bahçelerinin üstündeki radyo istasyonunuz. Bu gece size C. Card ve Büyük Orkestrasını sunduğumuz için çok mutluyuz," diye anonsunu yapacaktı spiker. "Ve işte C. Card . .

"Selam, Babil'in çekici kedileri!" diyecektim. "İşte düşlerinizi hareketlendirmek için C. Card'ın müziği hizmetinizde ve yasaklanmış zevklerin şakıyan kuşu Bayan Nana-dirat ile başlıyoruz, 'İrlandalı Gözler Gülümsediğinde'yi söylüyor."

Radyodan alınabilecek en büyük keyfi alıyordum gerçekten. Ta ki, bir arabanın beni izlediğini fark edinceye kadar.

kuşbaşı et

Araba, içinde dört zenci adamın oturduğu 1937 model siyah bir Plymouth Sedan'dı. Hepsi de çok siyahtılar ve koyu renkli elbiseler giymişlerdi. Araba, farları olan bir kömür parçası gibiydi ve kesinlikle beni izliyordu.

Kimdi bu herifler?

Olaya nasıl karışmışlardı?

Birkaç dakikalık radyo mutluluğum paramparça olmuştu. Neden yaşam olabildiğince basit olmuyor.

İlerki kavşakta kırmızı ışık yanıyordu. Durdum ve değişmesini bekledim.

Zenci adamları taşıyan siyah Plymouth'da benim yanımda durdu ve benim tarafımdaki ön cam açıldı. Zencilerden biri dışarı sarktı ve Amos'n'Andy Show'a katılmasına yetecek kadar derin bir sesle, "Şu cesedi istiyoruz. İn ve onu bize ver yoksa usturayla seni kuşbaşı ete çeviririz." dediler.

"Büyük bir hata yapıyorsunuz," dedim sakince camdan. "Ne hakkında konuştuğunuzu anlamıyorum. Ben New York Hartford'dan bir sigorta satıcısıyım."

"Komik olma, Kuşbaşı Et," dedi zenci.

Işık yeşile döndü ve kovalamaca başladı.

Hayatımdaki ilk araba kovalamacasıydı.

Filmlerde çok görmüştüm ama daha önce hiç içinde olmamıştım. Filmlerde gördüklerimden çok farklıydı. Her şeyden önce, çok iyi bir sürücü değildim ve onların sürücüsü en iyi kaliteydi. Aynı zamanda, filmlerdeki araba kovalamacaları millerce sürerdi. Bu öyle olmadı. Birkaç blok sonra Lombard'a döndüm ve arabamı park etmiş bir kamyonet'e çarptım Bu, araba kovalamacasını aniden bitirdi. İlginç olabilirdi. Çok kısa sürmesi kötü olmuştu.

Allahtan, yaralanmamıştım.

Biraz sarsılmıştım ama iyiydim.

Zencilerle dolu olan araba biraz arkamda durdu ve adamlar dışarı fırladı. Adamların elinde ustura olduğu doğruydu ama benim de cebimde bir silah vardı, bu *yüzden* olaylar adamların istediği gibi gelişmeyebilirdi.

Yavaşça arabadan çıktım. Cebinizdeki silahı harekete geçirebilmeniz için yavaş davranmanız iyidir. Dünyada daha çok zamanım vardı.

“Şu ceset nerede, Kuşbaşı Et?” dedi daha önce konuşan herif. Çok sert görünüşlü bir adamdı, üç karanlık arkadaşı da öyle.

Silahı cebimden çıkardım ve onlara doğrulttum. Şimdi roller değişmişti. Ayaklarının üzerinde dona kaldılar.

“Ve kuşbaşı et diye çağrılmayı sevmem,” dedim, durumdan hoşlanarak. “Usturalarınızı atın.”

Sokağa çarpan usturaların sesi geldi. Oyunda gerçekten bir adım öndeydim. Bu, yaşlı kadının arabasına neden çarpıldığını araştırmak için evinin ön varendasına fırlamasına dek öyleydi. Kadın sorgusuna ciğerlerinin bütün gücüyle çığlık atarak başladı, “Arabam! Arabam! Borcunu ödemeyi daha dün bitirmiştim. Son kontrole götürmüştüm.”

Bir düzine ya da daha fazla komşu verandalarından dışarı fırlamış ve artık arabaya benzemeyen kamyonetin yanındaki kadının etrafını sarmışlardı.

Kimse benim bakış açımla ilgilenmiyordu. Bir kelime bile söyleyemiyordum.

Onlardan kurtulmanın tek yolu olarak silahımı havaya ateşlemeyi buldum. Bu onları evlerine geri sokacak ve durumu yeniden kontrolüm altına almam ve bir şeyler yapmam için gereken bir iki dakikayı sağlayacaktı, çünkü hızla bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum.

Silahımı havaya kaldırdım ve tetiği çektim.

klik

NE!

klik klik klik, kliklemeyi sürdürdüm.

LANET OLSUN YANLIŞ SİLAHTI!

Boş olan silahımdı. Dört zenci, usturalarını kapmak için yere atladılar. Kadın hâlâ bağırıyordu, “Arabam! Arabam!” Komşular da ona katılmakla meşguldü. Bütün durum birden en kötü günlerindeki Tımarhaneye dönüştü.

Zenciler kendilerini yeniden usturalandırmışlar ve üzerime geliyorlardı. Diğer cebime uzandım ve Tahta-bacak’ın silahım aldım: dolu olanı.

“Durun!” dedim zencilere.

Gülümseyen biri dışında hepsi de cehennem kaçkını gibi görünüyordu. Gülümseyen, bana “kuşbaşı et,” diyen adamdı. Bir inci gerdanlık gibi kulakları arasında uzayan kocaman bir gülümsemesi vardı. Bu, omurgamda bir ürperme yarattı. Ense ile tanışıyor olmalıydı. Mutlaka yakın arkadaştılar. Paylaştıkları çok şey vardı.

Birinin onları tanıştırmasını duyabiliyordum:

“Sırıtık, Ense’yle tanış.”

“Şenle tanıştığıma sevindim.”

Eğer ben de orada olsaydım, Kuşbaşı Et olarak tanıştırılacaktım:

“Kuşbaşı Et, bu Ense.”

“N’aber, Ense.”

“Dostum Sırıtık.”

“Ense’nin dostu, benim de dostumdur.”

Sırıtık’ın “Kuşbaşı Et, şansını kaybettin,” diyen gerçek sesiyle birdenbire gerçeğe döndüm.

“Seni uyarıyorum,” dedim.

“Haa-haa” dedi Sırıtık.

Onu ayağından vurduğumda hâlâ gülümsüyordu. Bu çarpılmış arabanın sahibi olan kadını ve onun tüm komşularını çığlıklar atarak evlerine kaçırttı.

Gülümseyiş Sırıtık’ın yüzünü terk etmemişti ama kulaklara varan gülümseme, Noel’de bir çocuktan armağan alan yaşlı bir adamvari yumuşaklığa dönüşmüştü. Ustura elinden hafifçe düştü. Pantolonunda gittikçe büyüyen kanlı küçük bir parça vardı. Kurşun dizinin altı inç yukarısından girmişti. Üstünde bir delik açmıştı.

Diğer üç zenci de usturalarını düşürdüler.

“Lanet olsun, Kuşbaşı Et, beni boş bir silahla vurdun,” dedi Sırıtık. “Bu elli dolara değmez. Eğer sana usturalarımızı gösterirsek, cesedi hemen bize vereceğini söylemişlerdi. Hassiktir, bir kurşun bacağımı delip geçti.”

Onu teselli etmek için zamanım yoktu.

Polis gelip bu işe bir son vermeden buradan uzaklaşmalıydım. Arabam artık çalışamazdı, öyleyse çalışan tek bir araba vardı: onlarınki.

“Bu kadar yeter,” dedim. “Şimdi hepiniz derin bir nefes alın ve kımıldamayın. Nefesinizi vereceğiniz zamanı size söyleyeceğim.”

Hepsi derin birer nefes aldılar ve nefeslerini tuttular.

Tahta-bacak’ın zarar görmüş arabasına doğru geriledim ve kontaktan anahtarları aldım.

“Nefesinizi tutmayı sürdürün,” diye uyardım silahımı onlara doğru sallayarak. Arabanın arkasına yürüdüm. Dört zenci beyefendinin de nefeslerini tutmakta zorlanmaya başladıklarını gördüm. Bagajı açtım.

“Tamam,” dedim.

Nefes verdiler.

“Sıçıyım,” dedi Sırıtık. “Sıçıyım.”

“Bu cesedi buradan alın,” dedim. Silahımı yeniden onlara doğru yönelttim ve onlarda ilerleyip cesedi aldılar. “Arabanızın arka koltuğuna koyun,” dedim. “Ve hızlanın. Bütün gün bekleyemem.”

Sırıtık, hâlâ gülümsüyordu. Biraz donuklaşmaya başlamıştı ama hâlâ gülümseme olarak sınıflandırılabilirdi. Aklıma gelen en yakın tanımlamanın şimdi felsefi olduğunu söylemek olurdu.

“Lanet olsun.” dedi. “Önce beni boş bir silahla vurdu, ardından sersemleyinceye kadar nefesimi tutturdu ve şimdi de arabamı çalıyor.”

Arabayla uzaklaşırken hâlâ gülümsediğini görebiliyordum.

yalnız kartal

Arabamı bloğun etrafından döndürüp, Tahta-bacak’ın arabasını çarptığım dört kötü zencinin olduğu yere geri döndüğümde sadece bir blok uzaklıktaydım. Arkalarından onlarla aynı hizaya geldim. Hâlâ orada uzaklaştığım yöne bakarak dikiliyorlardı.

Korna çaldım ve bana doğru döndüler.

Beni gördükleri anda yüzlerindeki ifadeyi asla unutmayacağım. Yaralanmamış üç adam, usturalarını yine ellerine almışlardı. Beni gördükleri anda usturaları kendiliğinden artık evleri haline gelmiş olan sokağa düştü. Usturaların bu noktada bir daha değil kuşbaşı et doğramak, traş bile yapması imkânsız görünüyordu.

Günlerim görmüşlerdi.

Bacağında kurşun deliği olan zencinin yüzünde beni gördüğü anda bir gülümseme parladı. “Lanet olsun!” dedi. “Yine Kuşbaşı Et. Bu sefer ne oldu? Pantolonlarımızı almak için mi geri geldin?”

Diğer üç adam, bunun çok komik olduğunu düşündüler ve gülmeye başladılar. Gerçekten komikti. Gülümsemekten kendimi alamadım. Beni doğramak istemelerinin dışında, bunlar iyi adamlardı.

“Hayır, pantolonlarınız kalsın,” dedim.

“Sağ ol Noel Baba,” dedi Sırıtık,

“Cesedi benden almanız için kim para ödedi?” dedim. “Bilmek istediğim tek şey bu?”

“Niye böyle söylemedin?” dedi Sırıtık. “Lanet olsun! Bu çok kolay. Bagaj gibi ensesi olan bir adam ve işemeden bira içen parlak beyaz bir bebek. İçtiği tüm o biraları neresine soktu? Ama onlar patrondu, şimdi de sen patronsun”

“Teşekkürler,” dedim.

“Lanet olsun, Kuşbaşı Et,” dedi Sırıtık. “Her neyse, bir daha bana ateş etme. Kurşunlar için çok yaşlıyım. Bir ortağa ihtiyacın yok öyle mi?”

“Hayır,” dedim. “Ben yalnız bir kartalım.”

Bu sefer ben onların arabalarının içinde uzaklaşırken el salladılar.

komik bir bina

Şimdi ne yapmalıydım?

Şehir morgundan bir ceset çalmak için kiralanmanız zaten çok tuhaf bir şeydi, sizi kiralayan insanlar, aynı cesedi çalması için başkalarını da kiralarsa, ardından da cesedi çalma işini başardıktan sonra onu sizden çalmak için başkalarını kiralamışlarsa, kendinizi bir sürü tuhaflığın içinde bulursunuz.

Mezarlığa gitmek ve ücretimin kalan beş yüz dolarını almak için onları görmeye karar vermişken iş neden daha da karmaşıklaşmak zorundaydı ki?

Bir sonraki hareketim ne olmalıydı.

Buluşmamıza hâlâ biraz zaman vardı, ama bunu yapmak için aptal olmam gerekirdi. Kesinlikle dürüst davranmamışlardı. Onları ilgi çekici kılan tek şey beş yüz dolara sahip oldukları gerçeğiydi.

Ama şüphesiz, onların tuhaf yöntemleriyle çok fazla istedikleri bir şeye sahiptim. Dört kötü zenciden daha yeni aldığım arabanın arka koltuğunda yatan ölü orospunun cesedine sahiptim.

Belki artık kartlarımı biraz farklı oynamalıydım.

Çok fazla onların isteğine göre oynamıştım.

Potu arttırmam gerekli, dedim kendi kendime, ve yeni bir oyuna geçmeliyim. Beş yüz dolardan daha fazlasına ihtiyacım olacaktı. Tahtabacak'ın arabasını çarpmama çok ters bir tepki vereceğini biliyordum. Yeni bir araba isteyeceğini düşündüm.

Hayır, gelişmelere bakılırsa, şimdi beş yüz papel tavuk yemi gibiydi. Eğer bu herifler cesedi istiyorlarsa, bu yönde çok güçlü eğilimler sergiledikleri kesindi, onu elde etmek için bedelini ödemeliydiler.

Apartmanımın önünde hızla durdum.

Arka koltuktaki cesedi alıp omuzumun üstüne atarak binaya doğru taşıdım. Onun bir çamaşırhane çantası gibi görünmesine çalışıyordum. Bu davranışım pek bir şey fark ettirmedi, çünkü ortalıkta beni görecek kimsecikler yoktu. Tanrıya şükürler olsun ki ev sahibem bugün nalları

dikmişti. Belki şansım o kadar da kötü değildi. Bu bana umduğumdan daha fazla para getirebilirdi.

Ölü orospuyu, ölü evsahibemin apartmanının merdivenlerinden içeri taşırken gülümsüyordum. Bugün birkaç saat önce onun cesedi merdivenlerden dışarı taşınmıştı ve şimdi ben diğer bir ölü bedeni binanın içine sokuyordum.

Burası gerçekten komik bir binaydı.

Birkaç küçük eklemeyle güzel bir morga dönüşebilirdi. Cesetler postanedeki mektuplar gibi girip çıkıyorlardı.

Cesedi koridordan içeri soktum. Mutfağa, buzdolabının yanına bıraktım, ardından buzdolabını açtım, raflardaki bütün tanımlanamayan nesneleri ve küflenmiş yiyecekleri çıkardım.

Off..

Sonra rafları çıkardım.

Neden olmasın?

Burası onu koymak için mükemmel bir yerdi, üstelik birisinin onu arayacağı en son yerdi.

beş yüz dolarlık hesap

Geri dönüp arabamı, San Francisco’nun güneyinden Holy Rest Mezarlığına ense ve onun bira içici metresiyle olan “buluşmama” doğru sürmeye başladım. İlginç bir buluşma olacaktı ama işler onların planladığı gibi gitmeyecekti. Artık benim kurallarımla oynuyorduk ve buzdolabımdaki şu cesedin beş yüz papelden daha fazla edeceğini hissediyordum.

İçimde on bin dolarlık bir cesedim olduğuna dair bir his vardı. Onu çalmıştım, benimdi ve onun için on bin dolar değer biçmek bence doğruydu.

İleride yolun yanında bir telefon kulübesinin ışığını gördüm, HIM annemi aramamış olduğumu hatırladım, bunun için çok fırsatım oluyordu. Daha ciddi işlere girişmeden önce bu konuyu halletmeliydim. Hayatımın en büyük sıçrayışını başarmaya ve sürekli olarak Kolaylıklar Sokağı’nda bir yaşama adım atmışken bunun sürekli zihnimi kurcalamasını istemiyordum.

Durdum ve dışarı çıktım.

Beş sentliğimi attım ve numarasını çevirdim.

On iki defa çaldırdım.

Lanet olsun! Telefona “Alo?” diye cevap verişini, sonra “Merhaba, anne. Benim” deyişimi, ardından “Alo? Kim arıyor? Alo?” deyişini, “Anne!” diye sızlanışımı, peşinden “Bu benim oğlum olamaz. Alo?” diye devam edişini, “Anne” diye sızlanışımı sürdürmemi ve onun “Oğluma benziyor, ama o hâlâ bir özel dedektifse, beni arama cesaretini gösteremez,” diye konuşmasını duyamadım.

Evde olmadığı için tüm bu konuşmayı onsuz yapmıştım.

Neredeydi?

Cumaydı ve mezarlığa dört yaşımdayken öldürdüğüm babamı ziyarete gitmişti, ama şimdiye dek dönmüş olmalıydı.

Neredeydi?

Arabaya geri döndüm ve mezarlığa doğru olan yoluma devam ettim. Sadece on dakikalık uzaklıktaydım. Sonra da o bok, pervaneye çarpacaktı.

Ense ve onun zengin patronunun planlardaki değişikliklerden ve ceset için biçtiğim yeni fiyattan hoşlanmayacaklarına dair bir fikre kapılmıştım.

Evet, bu onlar için keyifsiz bir sürpriz olacaktı ve bunlar olduğunda daha iyi iki insana dönüşeceklerini düşünmüyordum. Geride beş kurşunum kaldığı için seviniyordum. Enseyi küçük bir parmağa döndürmek için bu yeterliydi.

Ardından bir şeyler hatırladım.

Cebime uzandım, boş silahı çıkarttım ve yanıma, koltuğun üzerine koydum. Aynı hatayı tekrarlamayacaktım. Ne kadar utanç verici. Eğer Sırıtık*ı bacağından vurarak durumu yeniden kontrol altına almasaydım silah geri tepecekti.

Şanslıydım.

Lanet olsun. Sırıtık, şimdi benim oturduğum yerde, kendi arabasının direksiyonun başında oturmuş, bagajdaki orospunun cesedi ve üç arkadaşıyla birlikte gülüşüp şakalaşıyor olabilirdi, ve ben de tamamlanmamış bir planın parçası olarak sokakta yatıyor olabilirdim. Bu işi bitirmek için gereken tek şey, biraz soğan, patates, havuç ve bir defne yaprağı olurdu.

Türlü olma düşüncesinden hoşlanmamıştım.

gece daima daha karanlıktır

Holy Rest Mezarlığı'na doğru giderken gerçekten karanlık bir geceydi. O kadar karanlıktı ki Smith Smith Gölge Robotlara Karşı adlı dizimi düşünmeye başladım. Profesör Abdül Forsyte civa kristallerini ele geçirip zavallı kadersiz gölge kurbanları yığınlarını harekete geçirip dünya üzerine saldığı zaman, sonuç böyle olacaktı.

Profesör Abdül Forsyte'ın yapay gecesi, şimdi mezarlığa doğru sürdüğüm gece gibi olacaktı.

Ardından başka bir düşünce aklımı karıştırdı ve beni Babil'den koparıp geri döndürdü. Aslında mezarlığa doğru yol alıyorsanız, gece her zaman daha karanlıktır. İşte aklıma gelen şey buydu ama çok uzun sürmedi, çünkü düşüncelerim hemen Babil'e geri döndü.

BZZZZZZZZZZZZZZZ

İç hattan arayan güzel ve ebedi sekreterim Nana-dirat'tı.

"Selam, yavrum," dedi. "Ne oldu?"

"Seni arıyorlar, aşkım," dedi soluk kesici sesiyle.

"Kim?" dedim.

""Dr. Francis, ünlü hayırsever."

"Ne istiyormuş?"

"Söylemedi. Sadece sizinle konuşabileceğini söylüyor."

"Tamam, yavrum," dedim. "Bağla bakalım."

"Merhaba, Bay Smith Smith," dedi Dr. Francis. "Ben Dr. Francis."

"Kim olduğunuzu biliyorum," dedim. "Ne istiyorsunuz? Vakit nakittir."

"Özür dilerim," dedi doktor.

"Ben meşgul bir adamım," dedim. "Hemen anlatın. Zamanımı harcayamam."

"Sizi kiralamak istiyorum."

"Duymayı umduğum şey buydu," dedim. "Ücretim günlük yarım kilo altın artı masraflardır."

"Bir özel dedektif olarak elde ettiğiniz üne göre oldukça makul görünüyor," dedi Dr. Francis.

“Beni tanıyor musunuz?” dedim, utangacı oynayarak.

“Bütün Babil sizi tanıyor,” dedi.

Bunu biliyordum. Sadece duymak istemiştim. Lezzetli bir ego sorunum vardı.

“Şimdi, sizin için ne yapabilirim,” dedim. Telefonun öbür tarafında bir suskunluk oldu. “Dr. Francis?” dedim.

“Telefonda sizinle rahatça konuşmam doğru olmayabilir?” dedi. “Yani, biri dinliyor olabilir mi?”

“Merak etmeyin,” dedim. “Eğer Babil’de birisi gizlice telefon dinliyorsa, genellikle bu benimdir. Sorununuzun ne olduğunu anlatın?”

Şeytani Profesör Abdül Forsyte’ın konuşmamızı dinlediğini bilmiyordum. Telefon dinleme şakasını fazla düşünmeden yapmıştım, bu daha sonra bir sürü sorun açacaktı.

“Peki, bay Smith Smith,” dedi Dr. Francis.

“Sadece Smith, deyin,” dedim. “Herkes öyle der.”

“Smith, birinin son keşfimi çalıp, onu şeytani amaçları için kullanmayı deneyeceğine dair şüphelerim var.”

“Son keşfiniz nedir?” dedim.

“Civa kristallerini keşfettim,” dedi Dr. Francis.

“Hemen oraya geliyorum,” dedim.

Olabileceklerden korkmuştum: biri ileri gidip civa kristallerini keşfetmişti. Samimi olarak dünyanın daha buna hazır olduğunu düşünmüyordum. Her şeyden öte, henüz M.Ö. 596 yılındaydık ve dünyanın daha çok gelişmesi gerekiyordu.

sırıtık'ın hakiki louisiana barbeküsü

SSSCCRRRREEEEEEEEEEEEEECCCCCCCCCHHHHH!!!

Frenlere asıldım.

Babil nerdeyse mezarlığı geçmeme neden olacaktı. Yanaştım, durdum ve farlarımı söndürdüm. Etrafta hiçbir araba göremedim. Eğer biri gelmediyse, ilk gelen bendim. Ense ya da onun bira deposu ortaya çıkmazsa ne yapacağımı bilmiyordum, ama çıkacaklarına dair bir önsezim vardı. Bu yüzden buradaydım. Şimdi sadece beklemeliydim, bakalım ne olacak. Her gün on bin dolar kazanma şansınız olmaz.

Aniden bir şeyler için endişelendim.

Elimi cebime atıp bir kibrit çıkardım.

Yaktım ve direksiyonun üstündeki yazıyı okudum: Sırıtık'ın Hakiki Louisiana Barbeküsü.

Düşündüm.

Bir gün gidip Sırıtık'ı ziyaret etmeli ve barbeküsünü denemeliydim. Kapıdan içeri girdiğimi gördüğü anda yüzünde oluşacak ifade görülmeye değer olacaktı.

Kibridi üfledim ve bir süre karanlıkta bekledim.

Babil üzerine düşünmeye başladım ama ortalığın ne kadar karanlık olduğundan etkilenmeden büyük bir çabayla onu aklımdan çıkarmak için çabalıyordum. Bu durum beni kolayca Babil'e geri döndürebilirdi. Eğer karanlık üzerine düşünmeye başlarsam, hemen gölge robotlar üzerine de düşünmeye başlayacaktım, ve bu asla yapılmamalıydı.

Babil'in beni yeniden sekiz top geriye düşürmesini istemiyordum. Mezarlığı gördüğüm için şanslıydım. Los Angeles'e doğru sürüyor ve Smith Smith Gölge Robotlara Karşı'nın yedinci bölümünde takılıyor olabilirdim. Sonra da müşterimi bulmak ve on bin doları kazanmak için herhangi bir şansım olmazdı. Bu işin sonunda tüm kazandığım buzdolabındaki ölü orospu olurdu.

Bu yüzden siz davanın neticesinin başarılı olduğunu söylemekte zorlanırdınız.

mezarlığa doğru giriyoruz

Yoldan bir araba geldiğinde, orada oturuyordum - ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Gördüğüm tek trafik hareketiydi. Araba çok yavaş ilerliyordu. Sanki hedefi mezarlıkmış gibi görünüyordu.

Ne tür bir araba olduğunu söyleyebilmek için çok uzaktaydı. Bu yüzden, söyleyemiyorum. Bir Cadillac limuzin olup olmadığını merak ediyordum. Araba, benim iki yüz yarda Ötemde durdu. Farları karardı ve içinden bir takım insanlar çıktı. Bir el fenerleri vardı ama kim olduklarını anlayamıyordum. Ense ve sarışın ortağı olabilirdi ya da sıradan mezar soyguncuları.

Arabadan çıkıp, gizlilik içinde hayatının en büyük işini, ki bu iş öyleydi, sonuçlandırmaya başlayan cesur bir özel dedektif olana kadar bilme imkânım yoktu.

Tek bir eksiğim vardı: bir el feneri.

Derken aklıma bir fikir geldi.

Arabanın içine eğildim ve torpido gözünü açtım.

İşte maden.

Bir el feneri!

Bu cennetten gönderilen bir işaret gibiydi.

Her şey yolunda gidiyordu.

Ense, ve Sınırsız Sidik Torbası Leydim ile İspanyol-Amerikan savaşı sırasında ölen askerler için dikilmiş bir anıtın yanında buluşmayı kararlaştırmıştık. Anıt mezarlığın yaklaşık üç yüz yard içindeydi. Babamın mezarından biraz uzakta.

Onun mezarını ziyarete gittiğim zaman çoğunlukla anıtın önünden geçerdim. Belki de bu davada her şey yolunda giderdi ve ayrılmadan önce onun için birkaç dua edecek zamanım kalırdı. Topu neden sokağa fırlatmıştım acaba? O topu asla görmemiş olmayı dilerdim!

Bir elimde el feneriyle, onu yakmamıştım ama eğer gerekirse bir ışık hüzmesi çıkarmaya hazırdı; ve öbür elimde dolu silahla, mezarlıktan içeri

doğru süzülerek İspanyol-Amerikan Savaş Anıtı’na doğru mezarların arasından yoluma devam ettim.

Büyük bir dikkatle hareket ediyordum.

Sürpriz bu durumda çok önemli bir etkendi ve onu yanımda istiyordum. Bir koruluk anıta ulaşmamı engelliyordu. Anıt ağaçların hemen öbür yanındaydı. Ağaçların arasından geçerken çok dikkatli olmalıydım. Çok karanlıktı ve düşerek büyük bir gürültü çıkarmak istemiyordum. Ağaçlara ulaştığımda, attığım her adımı, sanki o sonuncusuymuş gibi ölçtüm.

Ağaçlığın tam ortasına bir gölge gibi geldiğimde, yaklaşık elli yard önümdeki anıt yönünden gelen bir ses duydum.

Ne söylediklerini anlayamıyordum ama üç kişiydiler: iki erkek ve bir kadın. Onları tanıyabilmem için çok fazla uzaktaydılar. Ağaçlar seslerini boğuyordu.

İleriye doğru çok dikkatli biçimde on adım daha attım ve birkaç saniye için durdum, bütün dikkatimi toplayarak ne dediklerini ve kim olduklarını anlamaya çalıştım ama hâlâ çok uzaktaydılar.

Bitişine hızla yaklaşan bu dava için, içimde kötü bir his doğdu. Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Yeniden ilerlemeye başladım. Her adım sonsuzluk gibiydi. Babil’de, Nana-dirat ile el ele olmayı dilerdim.

sürpriz

Anıtta neler olup bittiğini görmek için ağaçların arasında yerimi aldığımda gördüğüm şuydu: elinde bir fener tutarak dikilen Çavuş Rink, gördüğüm ilk şeydi.

Ağaçların arasında ona bakarak kala kaldım.

Orada görmeyi umduğum dünyadaki en son insandı. Aptallaşmıştım. Ne haltlar dönüyordu orada?

Ardından gördüğüm şeyse ense ve onun hızlı bira içicisi hanımıydı, birbirlerine kelepçelenmişlerdi. Ense çok mutsuz görünüyordu. Zengin sarışın ise çok korkunç bir şekilde bir biraya ihtiyaç duyuyor gibiydi, özellikle içinde bulunduğu durumda.

Rink, durumu tamamen kontrol altına almıştı.

Onlarla konuşuyordu.

"Bütün bilmek istediğim, kızı neden öldürdünüz ve ardından cesedini neden çalmak istediniz? Onu öldürdüğünüzde, cesedini yanınızda götürebilirdiniz? Bu hiçbir anlama gelmiyor. Anlayamıyorum. Cesedi çalmanız yakalanmanıza yol açtı."

"Söyleyecek bir şeyimiz yok," dedi ense.

"Seni duymak istediğimi kim söyledi?" dedi Rink. "Ben hanımefendiyle konuşuyorum. Bu gösteriyi hazırlayan o, bu yüzden ağzını kapalı tut ya da ben senin için yapayım."

Ense bir şeyler söylemeye başladı ama sonra fikrini değiştirdi. Çavuş Rink'in varlığı bunu sağlamıştı.

"Evet, hanımefendi, bana gerçeği söyleyin, ben de işi sizin için kolaylaştırayım. Kimse, öldürülmüş bir fahişeyle gerçekten ilgilenmez. Eğer bana dürüst olursan, en fazla birkaç senene patlar

Rink bekledi.

Sonunda kadın konuştu, önce dudaklarını ıslattı.

"Dinle, şişko polis," dedi. "Birincisi, bu kelepçeler çok sıkı. İkincisi, bir bira istiyorum. Üçüncüsü, ben zenginim ve bu iş benim için zaten çok kolay. Ve dördüncüsü bir şey kanıtlayamazsın. Sadece ikinci dereceden

kanıtlara sahipsin ve avukatlarım onları bir yaz meltemi gibi kolayca uzaklaştırırlar. Onlar seni mahkemeye diktiklerinde ve senin işini bitirdiklerinde, polis departmanı seni zekâ eksikliğinden emekliye ayırır. Ya da bundan sonraki işin polis ahırında at pisliklerini temizlemek olur. Şimdi bir şeyler birazcık aydınlandı mı?”

Daha önce kimse Çavuş Rink’e şişko polis dememişti.

Orada duyduklarına inanamaz bir şekilde kalakalmıştı.

Kendi bu yola sokmuş ve ona isim takılmıştı.

“Düşün bunu,” dedi kadın. Sonra oldukça pişkin bir sinirle kelepçelenmiş bileğine baktı. Ardından çavuşun gözlerinin içine baktı. Gözünü kaçırmadan.

Orada, bir tiyatroda gözünün önünde olup biten her şeyi izleyen biri gibi dikiliyordum. İçeri giriş parası sadece, bir Zenciyi bacağından vurup ardından apartman dairemde durup ölü bir orospunun cesedini buz dolabıma yerleştirmenin ardından, çalınmış bir araba ile mezarlığa doğru yolculuktu.

Hepsi buydu.

“Blöf yaptığını düşünüyorum,” dedi çavuş Rink.

“Göründüğün kadar aptal olamazsın,” dedi zengin sarışın. “Yirmi beş yıl boyunca at pisliği temizlemenin nasıl olduğunu biliyor musun?”

Çavuş bunları düşündü. Rink çok akıllı bir dedektifti ama kağıtlarını açmıştı. Kolunun içinde fazladan birkaç kağıdı da yoktu.

Çavuş Rink, onlara kanıtlarını anlatırken duyma mesafesinde olmamam çok kötüydü. Bu bana olayların gidişatı hakkında birkaç fikir verebilirdi. Oysa şu anda en ufak bir fikrim bile yoktu. Tamamen karanlıktaydım.

Hâlâ sersemlemiş bir şekilde Çavuş Rink’e bakıyordum. Burada buluşacağımızı nereden anlamıştı? Bu hayal gücünü sersemleten bir şeydi. Enseyi ve onun zengin dostunu görmeyi bekliyordum ama, çavuşu asla.

Derken Rink, kafasını yavaşça salladı, elini cebine sokarak kelepçelerin anahtarlarını çıkardı. Yanlarına yürüdü ve enseyle sarışını çözdü. Çavuş çok mutlu görünmüyordu.

Zengin kadın bileğini oğuşturdu ve ardından çavuşa bir tür sevgiyle baktı. “İyi bir denemeydi,” dedi.

Ense homurdanmaya başladı.

Ellerini yukarıya doğru kaldırmış gibiydi.

“Kapa çeneni, Bay Cleveland,” dedi kadın.

Ense homurdanmayı kesti ve şeklini ayıdan kuzuya döndürdü.

“Peki,” dedi çavuş Rink. “Daima kazanamazsınız. En azından eğer kaybedeceksem, kaliteli kaybetmekten hoşlanırım.”

Kadın kanunun uşağına gülümsedi.

Ense de, sahibesi gibi gülümsemeye çalıştı. Ama çok kötü bir şekilde başarısızlığa uğradı. Gülümsemesi bir korku filmi afişini andırıyordu.

“Bir biraya ne dersin, Çavuş?” dedi kadın, gülümseyerek. “Yolun aşağında bir taverna var.” Elini ona doğru uzattı. Rink, birkaç saniye kadına baktı ve ardından dostça elini sıktı.

“Elbette,” dedi. “Haydi, gidip bir bira içelim.”

elveda on bin dolar

Onlar bira içmek için gittiler ama ben hâlâ orada dikilip kalmıştım. Zenginlik beklentilerim uçup gitmişti. Elveda on bin dolar. Buzdolabımdaki şu ceset, beş kuruş bile etmezdi.

Ağaçların arasından çıkıp İspanyol-Amerikan Savaşı'nda ölenlere adanan anıta doğru yürümeye başladım. Kendimi onlardan biriymiş gibi hissediyordum.

Ah, ama, cebimde hâlâ beş yüz papelim vardı.

İyi bir ofis, güzel bir sekreter ve iyi bir araba gibi düşlediğim şeylerin hepsini birden elde edemezdim, öyleyse uzlaşmalıydım. Küçük bir ofisim, sıradan bir sekreter ve bir A model arabaya sahip olabilirdim.

Anıtın yanında dikilmiş, düşünceler içinde kaybolmuştum, tümü ustura taşıyan dört siyah adamın aniden ortaya çıkışlarıyla ani bir şaşkınlığa uğradığım zaman bütün bu olup bitenler üzerine düşünüyordum.

"Selam, Kuşbaşı Et." dedi Sırıtık, adamlarının önünde topallayarak yürürken. Kurşun deliğinin hemen üstünden bacağına bir kravat bağlamıştı.

Hangi cehennemden çıkıp gelmişlerdi?

"Arabamızı geri almayı ve onu ödünç aldığın için sana teşekkür etmeyi düşündük," dedi. Sırıtık'ın yüzünde koca bir gülümseme vardı. Gülüşünün ardında bir şeyler gizliyor gibiydi. "Bunun yanında, Kuşbaşı Et. Ücretin olarak aldığın cebindeki şu paraya da ihtiyacımız var ve beni vurduğun şu silaha elini atmaya kalkma, yoksa seni gerçekten çok kötü doğrarız. Kuşbaşı Et."

Lanet olsun. Hiçbir şey umurumda değildi. Olanlar bana birazcık fazla geliyordu. Cebime doğru uzandım.

"Dikkatli ol," dedi Sırıtık, hâlâ gülümsüyordu. "Seni sevdim, hatta beni bacağımdan vurmuş olsan bile. Şimdi beni hayal kırıklığına uğratma."

Elimi çok yavaşça cebime soktum ve parayı çıkardım. Hoş bir ruloydu: birkaç düş. Ona doğru fırlattım.

"Güzel, Kuşbaşı Et," dedi Sırıtık.

Paraya baktı.

“Beş yüzlük,” dedi.

“Kızın cesedi n’olacak?” dedim. “Hâlâ onu istiyor musun?”

“Yoo, sende kalsın, Kuşbaşı Et.”

“Şimdi nedir?” dedim, dört siyah adamdan bedenim üzerinde biraz hırpalama ve acıtma bekleyerek. Her şeyin ötesinde, liderlerini bacağından vurmuş ve arabalarını çalmıştım. Bazı insanlar böyle durumları fırsat bilirler.

“Bu kadarı yeterli, Kuşbaşı Et. Senden hoşlandım,” dedi Sırıtık. “Parayı aldık. Ücretimiz ödendi. Kurşun kemiği kırmadı. Temiz bir çıkış yapmış. Seni yalnız bırakıyoruz. Geçmişi unutalım, olan oldu.” “Tamamsın, Sırıtık,” dedim. “Barbekün nasıl?”

“En iyisidir,” Sırıtık, gülümsedi. “Uğra. Sana biraz pirzola veririm, Eve götürürsün.”

Ve basıp gittiler.

gece yarısı.

karanlık.

İspanya-Amerika Savaşı’nda ölenler için dikilmiş anıtın yanında duruyordum, yeniden tek başınaydım, küçük ofisimin, sıradan sekreterim ve A Model arabanın havaya karışıp gidişini izliyordum.

Tanrıya şükürler olsun ki, hâlâ suya gömülmüş mermer bir banyoya, dünyadaki en güzel kadına ve altın bir gezinti arabasına sahiptim, Babil'de,

Bu bir teselli armağanıydı.

“Oğlum!” Mezartaşlarının arasından bir sesin bana doğru geldiğini duydum. “Oğlum!” sesini tanımıştım. Annemdi. Bana doğru aceleyle geliyordu, sanki nefes nefeseydi.

“Burada ne yapıyorsun?” dedim duygusuz bir sesle.

“Bugünün daima öldürdüğün baba ve kocayı ziyarete geldiğim gün olduğunu biliyorsun. Bunu biliyorsun. Niye soruyorsun?”

“Gece yarısı,” dedim. “Karanlık.”

“Bunu biliyorum,” dedi. “Ama ölüler ne yapmayı bilirler ki? Hayır, bilemezler. Sadece her zamankinden biraz daha uzun kaldım. Ama sen neden buradasın? Daha önce babanı hiç ziyarete gelmezdin.”

“Uzun hikâye.”

“Hâlâ kötü gölgeli insanları kovalayan bir özel dedektif misin? Benden borç aldığın parayı ne zaman geri ödeyeceksin? Seni piç!”

Bazen annem beni piç diye çağırmaktan hoşlanırdı.

Buna alışkındım.

“Şimdi, mademki buradasın, git de öldürdüğün adama bir şeyler söyle. Bağışlanma dile,” dedi, beni babamın mezarına doğru yürüterek.

Mezarının önünde durdum, 1918’de, dört yaşımda olduğum zaman, bir Pazar öğleden somasında onunla oynarken kırmızı lastik topumu sokağa doğru atmamış olmayı ve onun topun peşinden koşup, kendisini mazgallara sıkıştıran arabanın önüne fırlamamış olmasını diledim. Ölü kaldırıcı onu oradan kazımak zorunda kalmıştı.

“Üzgünüm, Baba,” dedim.

“Öyle olmalısın,” dedi annem. “Seni yaramaz oğlan. Baban şimdi büyük bir olasılıkla iskelet olmuştur.”

iyi şans

Annemle birlikte mezarlığın içinden arabasını park ettiği diğer tarafa doğru yürüdük.

Yürürken hiçbir şey konuşmadık.

Bu iyiydi.

Bana Babil üzerine düşünecek biraz zaman kazandırdı. Smith Smith Gölge Robotlara Karşı adlı dizime kaldığım yerden devam ettim. Dr. Francis ile konuşmamı bitirdikten sonra, sekreterimin ağzına ateşli bir öpücük kondurdum.

“Bu ne içindi,” dedi, kısa bir nefessizliğin ardından.

‘İyi şans,” dedim.

“Şu iyi yaşlı tavşan ayağına ne oldu?” dedi.

Nemli, lezzetli ağzına uzun ve şehvetli bir bakış attım.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedim.

“Sanmam,” dedi. “Eğer şans için tavşan ayağının yerine geçecekse, biraz daha vermek isterim.”

“Üzgünüm, yavrum,” dedim. “Ama çalışmam lazım. Birisi civa kristallerini keşfetmiş.”

“Ah, yo,” dedi, yüzündeki ifade endişeye dönüştü.

Üstüme doladığım uzun çarşafın altına omuzdan asılı kılıç kılıfımı geçirdim.

“Önüne bak, oğlum!” dedi annem, yeni kazılmış açık bir mezarın üstüne doğru yürürken. Sesi beni lokal anestezi yapılmadan çekilen bir diş gibi Babil’den geri getirdi.

Mezardan kaçındım.

“Dikkatli ol,” dedi. “Ya da buraya ikinizi birden ziyaret etmek için geleceğim. Bu da Cuma gününü benim için çok tıkış tıkış bir gün haline getirir.”

“Tamam, anne. Adımlarıma dikkat edeceğim.”

Öyle yapmalıydım. Bu sabah uyandığımda başladığım yere geri dönmüştüm ve olan tek değişiklik buzdolabımda ölü bir cesedin olmadığıydı.

-ARKA KAPAK-

Daireme doğru merdivenleri inerken Babil'i düşlemeye başladım. Bu çok önemliydi, çünkü bir şeyler yolunda giderken Babil'i hiç düşlemezdim. Daireme girip oturabilirdim, ama bu aniden gece yansının gelmesi demekti ve yaşamımı yeniden toparlamak için dayandığım son noktayı da kaybedebilirdim, üstelik şu anda bana gereken en acil şey silahım için biraz kurşundu.

Birkaç kurşuna ulaşmama yetecek bir süre için Babil'i geriye itmeliydim. Kutlu, keyifsiz, mezar gibi kokan apartmanın merdivenlerinden inerken Babil'i kolumun ulaşabileceği bir noktada tutmak için cesurca bir çaba harcadım. Birkaç saniye için konuya girip çıktım ve ardından Babil, gölgelerin arasına karışarak benden uzaklaştı.
Biraz hüzünlenmiştim.

Altıkırkbeş yayın uzun bir aradan sonra,
Boşlukta çiçek yetiştirebilen (bir avuç) okuruna gülümseyerek sunar.
BABİLİ DÜŞLEMEK

Daireme doğru merdivenleri inerken Babil'i düşlemeye başladım. Bu çok önemliydi, çünkü bir şeyler yolunda giderken Babil'i hiç düşlemezdim. Daireme girip oturabilirdim, ama bu aniden gece yarısının gelmesi demekti ve yaşamımı yeniden toparlamak için dayandığım son noktayı da kaybedebilirdim, üstelik şu anda bana gereken en acil şey silahım için biraz kurşundu.

Birkaç kurşuna ulaşmama yetecek bir süre için Babil'i geriye itmeliydim. Küflü, keyifsiz, mezar gibi kokan apartmanın merdivenlerinden inerken Babil'i kolumun ulaşabileceği bir noktada tutmak için cesurca bir çaba harcadım. Birkaç saniye için konuya girip çıktım ve ardından Babil, gölgelerin arasına karışarak benden uzaklaştı. Biraz hüzünlenmiştim.

Altıkırkbeş yayın uzun bir ardan sonra,
Boşlukta çiçek yetiştirebilen (bir avuç) okuruna gülümseyerek sunar:
BABİLİ DÜŞLEMEK

ISBN 975846792-1